TRACY SINCLAIR
RĂZBUNARE LA MANDREGO
Traducere de IRINEL CURATU
BUCUREȘTI 1993

Blond, cu ochii căprui, Bradley Jellico putea să fie cuceritor, dacă-și dădea silința. Era favoritul femeilor: avea deja la activ două căsătorii — și două divorțuri, bineînțeles. Și-a început studiile universitare la Universitatea din Yale, de. unde a fost exmatriculat foarte repede. S-a descoperit că se ocupa cu un trafic fructuos: furtul subiectelor de examen pe care le vindea apoi foarte scump.

Apoi a lucrat pentru o agenție de schimb valutar, unde a reușit să manipuleze conturile în așa fel încât scotea mereu un profit. Totul a fost pus la cale atât de abil, încât nu ,- s-a putut aduce nici o probă împotriva lui.

Pornind de aici, el a început să-si construiască imperiul financiar. Dacă unele din investițiile sale se încadrau în limitele legalității, cea rnai mare parte erau de-a dreptul frauduloase. Avea arta de a-și alege victimele: în general oameni foarte bogați care nu îndrăzneau să se recunoască păcăliți. Acestora le era rușine să apară așa de creduli, așa de naivi... Dar, câțiva au ales moartea, mai degrabă decât dezonoarea. Ca și tatăl Elissei.

Bineînțeles, Jellico n-a putut escroca oamenii la infinit. Poliția și direcția impozitelor au intervenit... Dar,' devansând mandatul de cercetare, el a părăsit țara refugiin-du-se la Mandrego.

lung, auriu-deschis, cu ochii albaștri imenși și fragilitatea aparentă, Elissa făcea ravagii.

— Mașina mea este la aeroport, continuă el. Va pot conduce cu plăcere...

— Eu nu merg la Miami, îl întrerupse ea.

— Eu schimb numai avionul.

— A! Probabil mergeți în Europa?

— Nu, într-o insulă din Caraibe. La Mandrego...

— Un loc minunat!

— Cunoașteți locul?

— Am petrecut acolo câteva zile, când insula nu devenise încă celebră.

Ea se prefăcu că nu înțelege.

— Celebră? Cum adică?

— Nimeni n-a auzit de acest colț pierdut înainte ca Jellico să se instaleze acolo.

— Aceasta a făcut din Mandrego subiectul numărul unu al jurnalelor.

— Jellico... murmură ea nesigură.

— Știți bine! Bradley Jellico, escrocul!

— El izbucni în râs. Bradley se dă drept mare bancher... Bancher, pe naiba! Și totuși nu-i lipsește nici viclenia, nici imaginația pentru a păcăli atâta lume și a băga în buzunar milioane și milioane de dolari.

Elissa mări ochii.

— Cum, locuiește la Mandrego? Nu știam... De ce si-a ales această insulă minusculă?

— Pentru că sunt destul de rare guvernele care acceptă pe teritoriul lor prezența unei canalii de acest calibru. La Mandrego nu sunt probleme. Autoritățile locale s-au lăsat corupte pentru un pumn de dolari... Se pare că Jellico trăiește acolo ca un rege.

— Se spune că o crimă nu rămâne neplătită, reuși să spună Elissa pe un ton lejer.

— Bineînțeles, nu se pune problema să se reîntoarcă în Statele Unite: acolo va fi imediat arestat.

El se grăbi să schimbe subiectul conversației; vecina sa atrăgătoare îl interesa mai mult decât Bradley Jellico...

— De ce ați ales tocmai Mandrego pentru a vă petrece vacanța? Nu este insula cea mai animată din Caraibe!

— Nu țin să-mi petrec serile în baruri de noapte.

El continuă fără să încerce să-si ascundă admirația.

— Am impresia că v-am mai văzut undeva... Ea-si ridică sprâncenele și-l privi cu mirare. Vorbesc serios! Figura dumneavoastră îmi este familiară... Sunteți cumva actriță?

Elissa strânse din dinți. Toți reporterii aceia la înmormântarea tatălui ei... Făcu un efort să surâdă.

— Sunt regizor de film, spuse ea.

— Ce păcat! V-ar fi stat mult mai bine în fața camerelor de filmare!

Nu era pentru prima dată când cineva îi făcea această remarcă... Dar ea își iubea mult meseria și nu simțea nici o atracție pentru cea de actriță.

Fata i se umbri. Din cauza lui Bradley Jellico își pierduse dragostea de viață. Nu-si va regăsi fericirea decât atunci când va reuși să reabiliteze numele tatălui său, încercând să-l șteargă de toate murdăriile care 1-au împroșcat. De asemenea, să se achite de toate datoriile pe care Jellico le lăsase.

Când avionul începu să facă un cerc deasupra orașului Miami, Elissa începu să-și strângă lucrurile.

— Ajungem la timp... Din fericire! N-aș fi vrut să pierd avionul pentru Mandrego!

— Sper că nu v-am plictisit prea tare... — spuse el întinzându-i un cartonaș dreptunghiular. Poftim cartea mea de vizită... Dacă veți avea ocazia să mai treceți prin Miami, să nu vă jenați să-mi telefonați.

Ea n-avea nici cea mai mică intenție să-si revadă vreodată vecinul de drum, astfel că-l uită de îndată ce puse piciorul pe pământ. Gândul îi era numai la Bradley Jellico.

în ultimele sase luni a studiat mult acest subiect, încât acum avea impresia că-l cunoaște bine.

„Ce colț de paradis!" gândi Ellisa când micul avion începu să coboare în direcția insulei.

Plaje cu nisip alb, o mare turcoaz, coco-tieri... La Mandrego nu se găseau hoteluri mari, nici blocuri moderne, iar autostrăzi nici atât: capitala, care se întrezărea la mică distanță de aeroport avea aerul unui sat!.

Tânăra femeie își recupera valizele. Ambele purtau inițialele sale: E.L. Elissa Lat-ham...

„Dar nu trebuie să uit că de-acum înainte mă numesc Elissa Loring!" își zise ea.

Micul incident din avionul Los Angeles — Miami i-a trezit vigilența.

Un taxi a dus-o către singurul hotel din insulă. Străzile erau mai degrabă alei umbrite de o vegetație tropicală luxuriantă. Iar hotelul, ascuns sub verdeață și flori, nu avea nimic luxos, dar Elissa n-avea nici o intenție de-a rămâne acolo o veșnicie. O dată misiunea sa îndeplinită, ea' va reveni la Los Angeles.

Decise să-si pună planul imediat în aplicare. După ce a făcut un duș se machie cu mare grijă, apoi își puse un sort aîb, foarte scurt și se mulțumi să-si înnoade o eșarfă peste sâni în chip de sutien.

Trăind în California, pielea ei era frumos bronzată atât vara cât și iarna. Se contemplă în oglindă cu d anumită satisfacție, în vremuri normale, niciodată n-ar fi ieșit astfel îmbrăcată.

— Nici măcar să arunce gunoiul! suspină ea. Dar scopul scuză mijloacele.

Când apăru în holul hotelului cu părul revărsat pe umeri, lucrătorului de la recepție i se opri respirația.

— Este pentru prima dată când vin la Mandrego, i se adresă ea. Este ceva interesant de văzut aici?

Mut de admirație, acesta îi întinse câteva pliante.

Apoi, în sfârșit, își regăsi vocea.

— Da, exact la colțul străzii. Dar vă sfătuiesc să luați o mașină! Starea străzilor lasă de dorit, probabil că v-ați dat deja seama.

— As prefera o bicicletă... Ce este de văzut aici? insistă ea.

— Portul, magazinele... și piața. Veți găsi multe lucruri din artizanatul local.

— Nu am intenția să-mi pierd timpul la cumpărături!

— Majoritatea turiștilor preferă plaja.

— Știți, dumneavoastră nu veți găsi prea multe distracții sofisticate la Mandrego.

Elissa îi surâse fermecător.

— Doresc să explorez insula!

Deschise un pliant și avu șansa să găsească o hartă.

— Ce este în partea aceasta?

— Plantații de ananas și de trestie de zahăr,

— Am remarcat un iaht magnific ancorat într-un golf...

— E proprietatea unor prieteni ai domnului Jellico.

— Domnul Jellico... un plantator de trestie de zahăr? întrebă ea pe un ton inocent.

— Nu, un bancher. S-a vorbit despre el în toate ziarele! Omul de la recepție coborî vocea. Americanii ar da oricât să poată pune mâna pe el.

— A, da! Știu de cine vorbiți! exclamă ea. Deci, la Mmdrego s-a refugiat el...

Recepționerul puse degetul pe hartă. Aici, precis... Dar nu vă sfătuiesc să vă plimbați prin preajmă. Sunt garduri electrice și paznici înarmați până-n dinți.

O trecură fiorii.

— Ce oroare! în mod sigur nu voi merge pe acolo! Mai bine rămân pe plajă sau în oraș.

Interlocutorul său ar fi dorit să prelungească conversația, dar Elissa n-avea timp de pierdut. Plecă grăbită să închirieze o bicicletă și zece minute mai târziu pedala cu ardoare spre locuința lui Bradley Jellico.

Nu se sfii să o ia pe o potecă sinuoasă străjuită pe de o parte de ocean iar pe de cealaltă parte de o adevărată junglă: arbori gigantici, liane, flori tropicale... și mii de păsări colorate.

„Intrarea oprită, pericol!" când văzu acest prim panou, Elissa își dădu seama că se află la foarte mică distanță de domeniul lui Jellico. Panourile de interdicție se succedau la intervale regulate de-a lungul unui gard electric, care împrejmuia un parc bine întreținut.

Elissa ajunse în cele din urmă la o impresionantă poartă din fier forjat. O „gorilă" în ținută impecabilă se plimba aparent nepăsător.

„Curaj!" își spuse ea.

De acolo, de sus, de unde se afla, trase puternic aer în piept, strânse din dinți și se avântă pe panta abruptă direct către stâncile colțuroase ce ieșeau din ocean.

Lăsând liber ghidonul bicicletei Elissa se prăbuși între pietre și rămase imobilă, cu ochii închiși.

La auzul zgomotului, gardianul alergă precipitat spre prăpastie. Totuși nu îndrăzni s-o atingă pe Elissa și întorcându-se la ghereta din spatele porții ridică receptorul.

— Șef u', eu sunt, Mike.L. A avut loc un accident. Puteți veni imediat?

Elissa se accidentase cu adevărat. Pietrele mici, ascuțite îi juliseră obrazul și îi zdreliseră picioarele. Brațul îi era răsucit incomod, dar sub nici o formă nu trebuia să se miște.

Un automobil apăru pe aleea principală. Elissa răsuflă ușurată la auzul motorului, dar proba abia începea...

Se auzi portiera.

— Ce s-a întâmplat? se auzi o voce masculină îngrijorată.

— Nu știu nimic. Probabil că s-a speriat de o șopârlă...

Încet, cu multă grijă, omul o întoarse pe Elissa pe spate. Ea-l asculta ținându-și respirația.

— Treci la volan, Mike! ordonă el, după o pauză care-i păru Elissei că durează de secole. O duc acasă. Cred că trebuie să chemăm un doctor...

O ridică fără nici un efort. Capul Elissei se odihnea pe umărul lui. Un umăr solid și foarte musculos.

„Ciudat!" gândi ea. „în fotografii Jellico nu părea a fi un atlet..."

De asemenea, nu se aștepta ca el să aibă o voce atât de aspră, atât de profundă și în același timp atât de plăcută...

Odată ajunsă în mașină, care plecă imediat, ea socoti că este momentul să-si revină. Clipi din pleoape și tresări. Omuî care se aplecă deasupra ei avea părul închis, ochi gri pătrunzători și un ten bronzat cu trăsături energice...

14

— Dar dumneavoastră nu sunteți Bradley Jel... începu ea.

El ridică o sprânceană și buzele sale senzuale se întinseră într-un zâmbet cuceritor...

— V-ați revenit destul, destul de repede! — o ironiza el.

— Cine sunteți dumneavoastră?

— întrebarea clasică ar trebui să fie: — „Unde mă aflu?"

Își încrucișă brațele și o privi cu un aer cinic.

— Reușită înscenare! Căderea asta tocmai în fata porții lui Bradley Jellico... Nu-i rău deloc!

— Puteți să credeți orice, numai că am făcut-o intenționat, nu! ,

— Unele persoane s-ar preta la orice numai să întâlnească un miliardar.

Acum stăteau unul lângă altul pe bancheta din spatele mașinii, și coapsele lor se atingeau. O anumită neliniște puse stăpânire pe tânăra femeie.

— Nu aveți dreptul să-mi vorbiți astfel! — exclamă ea cu indignare. Nu știu cine sunteți, dar...

— Troy Benedict, i-o tăie el. Șeful securității.

Mike opri mașina în fața unei case din marmură roșie, demnă de o superproducție hollywoodiană.

— Ce fac acum, șefu'?

Troy îi dădu câteva mici instrucțiuni înainte de a se reîntoarce către Elissa.

— Intrați! O să mă uit la rănile dumneavoastră...

„Este inutil!" ar fi dorit să-ispună. Dar se abținu. Nu intenționa să facă o greșeală așa de grosolană după ce făcuse un plan atât de bine pus la punct.

Interiorul acestei case imense nu era mai puțin impresionant decât exteriorul. Un hol gigantic se deschidea către un salon decorat somptuos. De partea cealaltă a casei se zărea o terasă vastă cu dale și o piscină de dimensiuni olimpice. Grădina cobora în pantă ușoară până la plajă, marea pătrunzând printre trunchiurile flexibile ale cocotierilor.

Troy o conduse pe Elissa într-o sală de baie.

— Mă duc să caut o trusă, de prim ajutor, îi spuse el.

— Nu este nevoie...

Elissa se simțea din ce în ce mai rău în preajma acestui om. Îi ghicise șmecheria încă de la început... Și ca totul să fie complet, el reușise s-o tulbure și psihic. Când o ridicase în brațele sale, un frison puternic o străbătuse prin tot corpul.

Oglinda-i redă imaginea la care ea răspunse cu o grimasă. Era plină de nisip, de praf iar rănile de pe față nu o înfrumusețau deloc. Rana de pe pulpă arăta urât și trebuia îngrijită imediat pentru a evita o infecție...

„Și toate astea nu au folosit la nimic pentru că nici măcar nu l-am văzut pe Bradley Jellico!" gândi ea.

Troy reapăru cu o trusă de farmacie și, imediat, începu să-i examineze piciorul. Pentru aceasta el fu nevoit să suflece șortul, care și așa era prea scurt.

Ea se încorda în timp ce el ridică din umeri.

— N-aveți teamă! Nu voi abuza de situație, bombăni el. Nu este genul meu.

Ea avu toată încrederea. Acest om trebuie să fie obișnuit ca toate femeile să-i cadă la picioare... Chiar ea, care avea alte gânduri, nu putea rămâne insensibilă în preajma lui. După ce i-a curățat rănile, el le-a dezinfectat cu grijă. Apoi puse un deget sub bărbia Elissei obligând-o să-și ridice capul.

— Sper ca aceste răni urâte să nu lase urme. Ar fi păcat să strice un chip atât de frumos! Cu atât mai mult cu cât nu merită, alergând după un tip ca Jellico...

— N-alerg deloc după patronul dumneavoastră! protestă ea. Ce idee!...

Văzând expresia lui de neîncredere, ea încercă să-l convingă:

— A fost un accident! De ce nu mă credeți? De altfel, domnul Jellico, probabil, nici nu este acasă...

Cum el rămase tăcut, ea insistă:

— Este acasă sau nu?

Troy îi aruncă o privire batjocoritoare.

— Din moment ce nu vă interesează persoana lui, la ce vă poate folosi acest lucru?

Ea-și mușcă buza de jos, furioasă pe acest om, pe ea însăși, pe lumea întreagă... Troy Benedict era prea perspicace!

— Ei bine... Mulțumesc pentru îngrijire, spuse ea fără entuziasm.

— N-am terminat. Dați-mi voie să vă pun puțin dezinfectant pe obraz. Atenție, ustură! închideți ochii! N-aș vrea să se întâmple un alt accident.

Deși nu simțea nici o durere, Elissa se strâmba, în timp ce el îi ștergea rănile cu vată înmuiată în alcool o îmbrățișa... Își ridică capul și o privi amuzat

— Exagerați! protestă ea.

Înroșindu-se, ea constată — puțin mai târziu — că nici prin gând nu-i trecuse să opună vreo rezistență...

— Am făcut-o pentru a vă ajuta să suportați durerea, pretinse el, râzând. Am vrut doar să vă fac un serviciu.

— Nu prea reușit!

— Vreți să repet? Poate reușesc să-mi îmbunătățesc serviciile, o luă el în derâdere.

Era conștientă că acest om reușește s-o tulbure până la subjugare. Deodată, totul începu să se învârtească cu ea. Pereții împodobiți cu oglinzi de sus până jos păreau că reflectă sute și sute de Troy Benedict...

Cu greu reuși să-și revină.

— Trebuie... trebuie să plec acum.

— Cum doriți...

Îi deschise ușa în timp ce ea, cu pași nesiguri, se îndreptă către hol. Exact în acel moment, un om intră în casă venind dinspre terasă. Era Bradley Jellico.

În comparație cu Troy, el avea aerul unui avorton... Un surâs strâmb îi apăru pe buze.

— Am picat prost, spuse ironic.

Fără să încerce să-si ascundă interesul pentru Elissa, el începu s-o cerceteze din cap până-n picioare. Ea simțea cum ochii lui se lipeau ca un clei de ea și fu străbătută de un frison de dezgust.

— A căzut de pe bicicletă în fața porții, explică Troy.

Elissa își arătă obrazul tumefiat pentru a demonstra veridicitatea celor spuse de șeful securității. Atunci Bradley Jellico se îndreptă către ea cu brațele deschise.

— Bun venit la Las Floracitas!

Găsi că este cazul să se prezinte.

— Elissa Loring, spuse în timp ce el îi strângea mâna călduros.

— Deci, ați avut un accident? Sunt consternat... Cu ce aș putea să vă fiu de folos?

— Cu nimic, mulțumesc. Domnul Benedict a avut amabilitatea să mă îngrijească.

Se întoarse cu spatele spre Troy, în așa fel încât surâsul ei fermecător să nu fie decât pentru stăpânul casei.

— Noroc că v-a îngrijit! exclamă acesta din urmă. Altminteri l-aș fi concediat.

Elissa aruncă o privire rapidă lui Troy, fiind curioasă să vadă efectul acestei amenințări. Dar acesta nu-i păru deloc afectat.

— Mă duc să văd în ce stare este bicicleta dumneavoastră, spuse el pe un ton neutru și întorcându-se, se îndreptă către poartă cu pași mari și supli.

— Sper că nu s-a stricat prea tare și voi putea să mă reîntorc cu ea la hotel... spuse Elissa cu un ton îngrijorat.

Jellico o prinse de braț pentru a o conduce pe terasă.

— Nu vă neliniștiți pentru asta! Permiteți-mi să vă ofer ceva de băut... După asemenea emoții, aveți nevoie de un reconfortant.

Așezându-se într-un scaun lung, confortabil, privi în jurul ei.

Fiecare colț al piscinei era împodobit cu delfini din piatră din a căror gură apa se revărsa în cascade. Din nou, Elissa avu impresia că se află la Hollywood...

—Aveți o casă magnifică, domnule Jellico!

— Spuneți-mi Bradley!

— O bătu ușor pe umăr.

— Sper că vom deveni prieteni.

— Ea clipi repede.

— Și eu sper la fel...

Un servitor în vestă albă apăru în spatele unui bar bogat aprovizionat, iar Jellico începu să-și frece mâinile.

— Două gin-tonic!

Câteva momente mai târziu servitorul le aduse două pahare mari aburite. Bradley îl ridică pe al său.

— Pentru prietenia noastră... El surâse.

— Acum, spuneti-mi ce faceți la Mandrego?

— Sunt în vacanță, pur și simplu.

— Ar f i fost bine să alegeți un loc mult mai animat. Aici se moare de plictiseală! De ce n-ati ales altceva? Un loc unde te poți distra.'

Un chip frumos și un sort ultrascurt nu păreau suficiente pentru a înșela neîncrederea lui Bradley Jellico... Elissa înțelese că trebuie să fie extrem de prudentă față de

acest răufăcător care, în plus, era și foarte inteligent. Altfel, n-ar fi putut ajunge atât de departe cu escrocheriile lui.

Dar tinerei femei nu-i lipseau atuurile în acest joc. Studiase mult și cu atenție întreaga situație înainte de a se lansa în această bătălie. Așa că ea cunoștea punctele slabe ale lui Bradley: banii și femeile.

Se întinse leneșă și-si încrucișa picioarele.

— Duc o viață destul de animată la Hollywood tot restul anului. Astfel că în timpul vacanței am nevoie de calm...

— Sunteți actriță? întrebă el.

Privirea sa se îndreptă către sânii tinerei

femei, care erau pe jumătate ascunși de eșarfa largă. ,

— Da, pretinse ea. Dar până acum n-am avut decât roluri mici.

— Sunt nebuni, la Hollywood! Ar fi trebuit să fiți o stea!

Ea îi surâse.

— Sunteți amabil... Vai! Dar eu nu mă plâng! Muncesc mai mult decât anumite vedete consacrate. De aceea am nevoie de odihnă. Intenționez să-mi petrec vacanța întinsă pe o plajă de dimineață până seara.

— Fără să mă mișc, fără să fac nimic!

— Sunteți singură?

— Nu neapărat... murmură ea înainte de a bea o gură de gin-tonic. Elissa suspină. Din

nefericire, sunt puțini turiști în această perioadă a anului...

— Dar sunt localnicii... Cu condiția ca reputația mea să nu vă deranjeze!

— Ar trebui să-mi fie frică de dumneavoastră? spuse ea râzând.

El o studie cu ochii încruntați.

— Știți cine sunt?

— Am citit două sau trei articole despre dumneavoastră... .

— Și ce spuneau?

— Ei, că... ați fost bancher...

— Hai, Elissa!

Bradley își încrucișa brațele pe piept și așteptă. Elissa își înghiți saliva, înțelegând că el nu se mulțumise deloc cu răspunsul ei ezitant.

— Dacă ne-am lua după ce scriu ziarele, dumneavoastră ați fi părăsit în grabă Statele Unite ca să scăpați de închisoare, murmură ea.

— Și asta nu vă deranjează?

— Dacă ați fi comis vreo crimă, ar fi fost altceva. Pe.când traficul cu bani... Dar cine nu face trafic?

El făcu un gest disprețuitor cu mâna.

— în presă sunt considerat inamicul public numărul*unu!

— Presa! spuse ea dezgustată. Nu-mi mai vorbiți de ea! Ziarele scriu orice! Ele deformează adevărul de o manieră rușinoasă!

— Sunt de acord cu dumneavoastră.

Sunt descris ca un scelerat pentru că am reușit să-mi atrag banii care aparțineau unor imbecili! Viața este un joc iar cei care nu-si pot permite să piardă nu trebuie să-și riște dolarii! _'

— Eu nu cunosc nimic din punct de vedere financiar, declară Elissa. Deși simțea un gol în stomac, reuși în acest timp să-l privească pe Bradley Jeilico cu admirație. Ce norocos sunteți, să locuiți într-o proprietate atât de frumoasă.

— Ar trebui s-o vizitați. Ce faceți mâine ?

— Nimic special.

— Atunci veniți după-amiază. Am câțiva invitați la piscină. Să nu vă uitați bikinii!

— Drăguț din partea dumneavoastră de a mă invita...

— în ciuda celor povestite de lume, sunt, de fapt, un om foarte amabil. O să vă convingeți!

Ei o prinse de braț în timp ce ea se reținu pentru a nu-l respinge cu violență.

— Am impresia că noi doi ne vom înțelege foarte bine... spuse el mângâindu-i indoitura cotului.

Era mai mult decât putea ea suporta, în orice caz, trebuia să scape de el... Trebuia să dea dovadă de îndemânare, iar precipitarea lucrurilor nu-i servea la nimic.

Elissa se ridică.

24

— Mă întreb de ce nu revine domnul Benedict. Probabil că trebuie să merg să văd în ce stare se află bicicleta mea...

— Nu vă neliniștiți. Benedict se ocupă de ea. Puteți să aveți'toată încrederea! Nu are un caracter ales, dar este omul pe care poți să contezi.

— Lucrează pentru dumneavoastră de mult timp?

— De sase luni, aproximativ. De fapt, de când m-am instalat aici. Se poate spune că i-am salvat viata! își petrecea timpul prin barurile orașului, bând până cădea pe jos.

— El? se miră tânăra femeie.

Troy Benedict n-avea nici alura, nici chipul unui bețivan. Dar nu poți ști niciodată... Anumite persoane preferă să-și înece necazurile în alcool. Iar Troy, în ciuda apariției sale atletice, ar fi putut sa aibă puncte slabe ca oricare altul.

— De ce bea el?

Jellico ridică din umeri.

— Cine știe? Vreo femeie, vreo problemă-debani.!.

— Și 1-ați luat în slujba dumneavoastră în ciuda trecutului său?

Râse cu duritate.

— Eu n-am încredere în nimeni, draga mea. BanrT conduc lumea! Benedict este bine plătit, în schimb, el îmi asigură securi-

25

tatea fără probleme. Eu mă pricep la oameni și știu să-i conduc.

El îi prinse mâna și începu s-o mângâie, în acea clipă sosi Troy.

— Roata din față s-a strâmbat. In aceste condiții nu vă puteți întoarce cu bicicleta.

— Si cum mă voi întoarce la hotel?

— V-aș fi condus cu plăcere eu însumi, spuse Bradley. Dar, din nefericire, am o întâlnire. Troy vă va însoți.

— Bine, spuse acesta din urmă fără entuziasm. Să scot Jeepul...

— Ia Rolls-ul! ordonă Jellico.

întorcându-se către Elissa, spuse:

— Și nu uitați invitația mea pentru mâine.'

— Bineînțeles că nu.

— Doriți să-l trimit pe Benedict să vă ia?

— Nu, mulțumesc. Am să închiriez o mașină. Elissa izbucni în râs. Gata, s-a terminat cu bicicletele!

După ce-și luă rămas bun de la Bradley, îl urmă pe Troy spre garaj.

— Ei bine, nu v-ați pierdut timpul! exclamă el. Chipul ei rămase neschimbat.

Gândiți-vă bine înainte de a vă lansa în această, aventură. Jellico vă va. da, .probabil, toți banii pe care~i doriți. Dar, credeți-mă, vă va face să-i plătiți prea scump!

26

CAPITOLUL II

Trecând la volanul Rolls-ului, Troy demară încet. Nici Elissa nu spuse nimic iar atmosfera devenea din ce în ce mai apăsătoare.

Troy se decise în sfârșit să deschidă discuția:

— Cât timp veți rămâne la Mandrego?

— Nu știu încă. Asta depinde,..

— De Jellico? Și Troy izbucniîntr-unrâs sec. Nu este nevoie să-l urmați peste tot. El este obligat să rămână aici. Să nu credeți că există multe locuri unde prezența sa este binevenită.

— Dumneavoastră nu-l iubiți deloc, constată Elissa. De ce munciți pentru el?

— Trebuie să trăiești. Iar în această insulă nu prea sunt multe posibilități.

— Nimic nu vă împiedică să vă întoarceți în State.

' El surâse arătându-si dinții strălucitori.

— Și să abandonez acest mic paradis?

Vreți să glumiți! Unde mai pot eu găsi condiții de existență atât de bune? Nu poți

27 :

conduce un Rolls oriunde'... și pe deasupra, cu o pasageră așa de frumoasă. Ea ridică din umeri.

— Vorbesc serios! Ce faceți dumneavoastră aici, Troy?

El izbucni în râs.

— Cât de multe întrebări! Eu încep să înțeleg... Dumneavoastră nu sunteți, întâmplător, detectiv particular?

— Ce idee! Eu sunt... ham... actriță.

— A... ar fi trebuit să ghicesc.

Ea se enervă.

— Unde vreți să ajungeți? Dumneavoastră nu încetați să-mi puneți intențiile sub semnul îndoielii. Și nu puneți prea mult preț pe «moralitatea mea! Eu încep să mă satur!

— Nu vă supărați! Am zis că ar fi trebuit să ghicesc că sunteți actriță pentru că sunteți deosebit de frumoasă. El suspină. Și dacă aveți poftă să vă aruncați în cap pentru un tip ca Jellico, este treaba dumneavoastră.

Strânse din maxilare, chipul lui devenind, brusc, dur.

Elissa se enervă din nou.

— Pe când dumneavoastră, dacă vă place ca un tip ca Jellico să vă trateze ca pe o marionetă trăgând firele după bunul său plac, e treaba dumneavoastră! replică ea.

El surâse ironic.

— în fond, noi doi avem un punct comun: îi vindem serviciile noastre...

28

Furia o sufocă pe tânăra femeie. Era pe punctul să-i ceară lui Troy să oprească mașina pentru a-și continua drumul pe jos. Dar, deoarece ajunseseră deja în fața hotelului, se văzu obligată să coboare, oricum. Ea trânti portiera și, fără un cuvânt de rămas bun, se îndreptă spre holul hotelului.

— Hei! Așteptați! strigă Troy! Și bicicleta?...

O flacără care nu prevestea nimic bun trecu prin ochii de safir ai Elissei:

— Faceți ce vreți cu ea! strigă ea furioasă.

A doua zi după-amiază Elissa plecă la Las Floracitas la volanul unei mașini închiriate. Ea o luă pe același drum ca în seara precedentă dar, de această dată, nu acordă nici o atenție peisajului încântător. Fără încetare, ea repeta planul său... Până în prezent, totul a mers bine. Numai Troy reprezenta o amenințare. Nici o clipă, el nu s-a lăsat păcălit de asa-zisul accident. Si pentru ce-si permitea el s-o judece atât de aspru, el care nu ezita să muncească sub ordinele lui

Jellico? Trebuie să fie complet lipsit de curaj și de mândrie pentru a accepta un astfel de post!

Se forță să nu se mai gândească la el.

Dacă ea venise la Mandrego, era. pentru a se măsura cu Jellico. Acum trebuia să joace tare. *

29

I s-au deschis porțile fără să i se pună întrebări, iar ea își continuă drumul în direcția casei. Alte două mașini se aflau deja acolo: un Cadillac vechi și un Buick cam sifonat.

O cameristă acondus-o pe terasă unde se aflau invitații „bancherului". Cum o văzu, acesta se precipită către ea.

— Cât sunt de fericit să vă văd! Faceți, vă rog, cunoștință cu prietenii mei.

Erau acolo patru femei frumoase. Două roșcate cu prenume asemănătoare: Mitzi și Mimi. „Niciodată n-o să ajung să le disting una de alta!" gândi Elissa. Bruneta cu forme sculpturale se numea France, în timp ce a patra, Marquita, era o fată încă foarte tânără, aproape o adolescentă, originară din Mandrego.

Bradley i-a prezentat apoi doi țipi cu alură greoaie și privirea adormită: primarul orașului și șeful poliției. Cele două mașini parcate în fata casei erau, probabil, ale lor.

Dar cum veniseră ceilalți invitați? Elissa avu explicația când stăpânul casei o prezentă unui tip surâzător la vreo cincizeci de ani.

— Guido Borros, prietenul meu cel mai bun, spuse el. Dacă dumneavoastră sunteți drăguță cu el, vă va invita, probabil, într-o croazieră la bordul iahtului său.

30

Cel mai bun prieten al liii Jellico deborda de amabilitate, dar o lumină dură strălucea în ochii săi întunecați. ,

— Acel vapor ancorat în golfuleț este al dumneavoastră? întrebă tânăra femeie.

Guido Borros îi făcu cu ochiul vulgar, dezbrăcând-o din priviri.

— Exact!

— -E așa de mare încât 1-am luat drept un pachebot!

— Țin la confortul meu.

— Bradley lovi cu pumnul în palmă.

— Hei, Carlos, dormi?

— Servitorul se precipită.

— — Da, domnule?

— Domnișoarei îi este sete... Ce doriți să beți, Elissa? ' "

— Apă minerală cu o felie de lămâie, dacă se poate.

— Dumnezeule! Face parte dintr-o sectă antialcoolică! exclamă Mimi — sau Mitzi — uluită.

— Dacă ea nu bea, are în mod sigur alte vicii, insinua Guido, cu un aer de atotștiutor.

— Sper să fie așa! lansă France.

— Atenție la ce vorbești, draga mea, făcu Guido. Nu uita că printre noi se află șeful poliției!

France se așeză pe brațul fotoliului acestuia din urmă și-l luă. de gât.

— Nu mă arestezi, Jose? ^

31

— Nu, bineînțeles, asigură el, vizibil flatat de a fi obiectul atențiilor unei femei frumoase. Nu arestăm persoane așa distinse. El se întoarse către primar. Nu-i așa, Ramon?

Primarul, un om corpolent, cu tenul măsliniu, își frecă mâinile.

—' Numai trecând peste trupul meu! AL..Mare șansă am avut noi când domnul Jellico a decis să se stabilească aici. Mulțumită lui, mulți tineri sortiți șomajului au găsit o slujbă...

Guido râse cu poftă.

— O binecuvântare pentru insulă! Bradley transformat în binefăcător al omenirii...

El ia de la bogați ca să dea la săraci!

Scârbită, Elissa se întoarse. Marquita, fata originară din Mandrego, stătea alături de ea. Vizibil fascinată de Bradley Jellico, ea nu-l scăpa din ochi. -

— Ai terminatscoala?aîntrebat-o Elissa.

— Am întrerupt liceul de șase luni.

„Pentru a trăi cu Jellico?" se întrebă

Elissa fără totuși să îndrăznească să pună întrebarea.

Marquita părea foarte tânără... Ce vârstă putea să aibă?... Șaisprezece ani, șaptesprezece ani?...

— De ce nu vă puneți costumul de baie, Miss Loring? sugeră Bradley. Să vă arăt locul unde vă puteți schimba?

î»

32

Ea îl urmă până la cabina instalată în apropierea piscinei, unde-si puse bikinii albi pe care-i adusese cu ea. Când reapăru printre ceilalți, Guido fluieră prelung.

—" Hai, să fim serioși! mormăi Jellico, cu sprâncenele încruntate. Pe un ton mai șoptit, adăugă; Asta are clasă...

Mimi — sau Mitzi — 1-a auzit.

— Și noi nu? se plânse cu un aer jignit.

Atunci noi nu suntem femei bine?

Guido o bătu ușor peste fund.

— Ţii neapărat să-ți spun ceea ce cred despre tine, draga mea?

Elissa n-avu curajul să intervină în discuție, așa că se îndreptă către trambulină.

— Vreți să înotați? se miră Guido.

— Bineînțeles. Altfel de ce mi-as fi pus costumul de baie?

— Am văzut destul de rar fete în apă! în general ele detestă să-și ude costumul de baie, nemaivorbind de părul lor.

— Cunoștințele dumneavoastră au nevoie de completări, i-o întoarse sec, înainte de a sări în apă într-un stil impecabil.

Nervii ei erau întinși până la extrem, iar furia o sufoca, începu să înoate cu o energie disperată, ceea ce o calmă cât de cât. Conștientă că devenise centrul atenției, se hotărî săiasă^din apă. , .. ,'

— înotați ca un peste! exclamă Bradley, admirativ.

33

Ea se așeză pe marginea piscinei, simțin-du-și inima bătând gata să-i spargă pieptul. Era începutul pe care-l aștepta demult...

— Ador apa... Intenționez să f ac scufundări subacvatice.

— Nu vă e frică de rechini? izbucni Mitzi — sau Mimi.

— La Mandrego nu sunt rechini, îi asigură primarul, care ținea să apere reputația insulei sale.

— Niciodată nu voi pune piciorul în mare! Mi-e tare frică, declară France.

— Nu vă place să riscați? întrebă Elissa.

— Nu cu viața mea.

Elissa ridică din umeri.

— Viața este o sfidare permanentă!

— Moartea ne pândește în orice clipă... Poți s-o sfârșești traversând strada!

— Are clasă și stil, murmură Bradley, vizibil uimit.

— Sunteți gata de orice risc, nu? o întrebă el fixând-o drept în ochi.

— Dacă e ceva de câștigat, davEa contempla orizontul cu un aer visător, în ocean, s-ar putea să fie ceva de câștigat...

- Ce?

Cu un aer leneș, ieși din încurcătură. _— Deh... fundul mărilor este atât de frumos...

— Să privești algele și coralii? izbucni în hohote France. E prea puțin pentru mine.

_______ __ __ 34 ..... . _______

— Se mai găsește aur, pietre prețioase...

— spuse Elissa cu jumătate de voce, ca pentru ea. Nu prea departe de aici s-a descoperit epava Atocha...

— Atocha? întrebă France.

— Dar tu nu citești niciodată ziarele!

— exclamă Guido nerăbdător. Atocha este un galion spaniol care a fost recent localizat de un scufundător. El a adus la suprafață kilograme și kilograme de obiecte din aur.

— Se pare că marea din Caraibe este plină de carcase de vapoare care gem de comori, declară Elissa. De...

— Ca~să le descoperi, e cu totul altceva!

— i-p tăie Bradley.

— Nu și dacă știi unde...

Ea se întrerupse brusc și-și luă un aer jenat.

— Din când în când, mareele aduc câte o monedă de aur pe plajă, remarcă șeful poliției.

— Ei, și în urmă cu câțiva ani, un pescar a găsit în plasele sale o cupă încrustată în întregime cu rubine, interveni primarul.

— Ea se află acum la micul nostru muzeu.

— Apoi își luă un aer important. La biblioteca municipală avem numeroase lucrări despre comorile dispărute în valuri. Cândva au fost

se reîntorceau în Europa. Multe din ele au

35

fost înghițite de mare... Bineînțeles, la vremea respectivă nu se punea problema scufundărilor la adâncime deoarece nu existau echipamentele de care dispunem astăzi.

— Pescarul nu a păstrat cupa încrustată cu rubine? se miră France.

— Municipalitatea i-a răscumpărat-o.

— Bineînțeles nu la valoarea sa! Un obiect prețios datând din acea perioadă valorează o avere! remarcă Bradley.

— Insula noastră nu e prea bogată, spuse primarul cu un aer cinstit.

— O simplă cupă antică s-ar putea vinde foarte scump? întrebă Guido. El izbucni în râs. As face bine să mă apuc de scufundări submarine!

Bradley ridică din umeri.

— Poți să aștepți mult și bine! Tipul care a descoperit Atocna căuta epava de peste șase arii!

— Sase ani? Nu, mulțumesc! exclamă Guido. Apoi rânji.; Daca vreau să ofer bijuterii fetelor frumoase trebuie, deci, să continui să muncesc ca înainte!
— Nostimă muncă! aruncă Mimi — sau Mitzi. Nu-i nevoie să te dai grozav...

Guido strânse din pumni. Ochii lui scân-teiară periculos. Din fericire, venirea lui Troy produse o schimbare. Elissei i se opri respirația când îl văzu apropiindu-se de grup. îmbrăcat simplu, într-un sort kaki și

36 __

un tricou alb, el părea mai bronzat, mai sigur pe el, mai atletic ca niciodată... Mitzi, Mimi și France îl contemplau fără a-și ascunde admirația.
— Ce este, Benedict? întrebă Bradley.
— Am câteva probleme cu sistemul de alarmă. E reparat dar sunt obligat să-1

.testez... Tocmai voiam să vă spun să nu vă îngrijorați dacă sirenele încep să sune.
— Foarte bine că ne previi, 1-a asigurat Bradley. Când ar fi auzit sirenele, Jose ar fi fost în stare să-si scoată revolverul și să tragă în toate direcțiile.
— Dacă ați fi în pericol, n-aș ezita să scot sabia, asigura șeful poliției.

El întâlni privirea plină de dispreț a lui Troy și chipul său oacheș deveni roșu. France se plantă în fața noului venit.
— Nu ne prezinți, Bradley? mieună ea.
— Angajatul meu — șef cu securitatea, aruncă el cu o oarecare nerăbdare.

Cu un gest al mâinii, îl expedie pe Troy.
— Bine, Benedict! Poți să ne lași...
France urmări din ochi silueta impozantă
a americanului.
— Ce bărbat superb! suspină ea.
— El își închipuie că totul îi este permis pentru că e tare ca un taur, făcu Jose cu un aer dezaprobator.
— Da, el este foarte puternic, murmură visătoare France.

37

Guido avu un râs batjocoritor.
— Uită-1, draga mea! închipuie-ți că el nu e în stare să-ți plătească nici măcar o dată, coaforul!
— Unii bărbați n-au nevoie să plăteas-

w

ca...

Marquita se alătură pentru prima dată conversației.

— Domnul Benedict este foarte drăguț, declară ea pe un ton convins.

Toată lumea se întoarse către ea și Brad-ley încruntă din sprâncene.

— îl cunoști?

— Este un prieten de-al fratelui meu. Ei merg împreună la pescuit... în sat toată lumea ține la el.

Jellico rânji.

— Si dumneavoastră, Miss Loring? întrebă el. Faceți și dumneavoastră parte din clubul fanilor 'lui Benedict?

Ea făcu un gest indiferent.

— Am văzut destui bărbați de genul ăsta la Hollywood! Totul în mușchi și nimic în cap.

— O! Capul... făcu France cu dispreț.

— Mă așteptam la o asemenea reflecție din partea ta! lansă Guido cu ironie.

Ea își puse mâinile în solduri.

— Mă iei drept o idioată? replică ea furioasă.

38

Apoi, întorcându-se pe călcâie se îndepărtă pocnind zgomotos tocurile înalte ale sandalelor sale pe dalele de marmură.

— Tu ești prea dur cu ea! remarcă Bradley. .J" - .

— O! îi revine ei buna dispoziție când vom ajunge la Saint Thomas și când va vedea toate bijuteriile!

— La ce oră vrei să pleci mâine? întrebă Bradley. Trebuie să fiu gata la timp...

Elissa tresări. Așadar Bradley Jellico va părăsi Mandrego? Tot ce făcuse până acum era în zadar?

— Dumneavoastră plecați la bordul iahtului lui Guido? întrebă ea.

— Pentru o mică croazieră de o săptămână.

Elissa gândi că poate să-și acorde opt zile de repaos. Așa va avea ocazia să profite de plăcerile plajei.

— Contați pe mine pentru supravegherea casei pe timpul absenței dumneavoastră, făcu șefuFpoliției.

— Mulțumesc, Jose. Dar eu îl plătesc pe Benedict pentru asta.

— Acest tip nu-mi inspiră încredere...

Bradley ridică din umeri.

— Totul va fi pus sub cheie. Inclusiv, și mai ales, barul... Benedict este probabil o brută si* un bețiv, dar nu un hoț.

Guido se întoarse către Elissa.

39

— V-ar place să ne însoțiți?

— Luată prin surprindere, ea bâlbâi:

— Nu... nu se poate...

— De ce? Nu sunteți în vacanță?

Să petreci o săptămână în compania unei astfel de bande de idioți? N-ar avea curajul niciodată. Această după-amiază deja i-a oferit o probă penibilă.

— Veniți deci cu noi? insistă Bradley.

Așa vom avea tot timpul să ne cunoaștem mai bine.

Ea reuși să-si ascundă dezgustul.

— Voi fi încă,la Mandrego când veți reveni, îi promise ea.

Guido nu fu foarte încântat să-si vadă invitația respinsă.

— Majoritatea fetelor nu scapă această ocazie. Iar dumneavoastră faceți nazuri?

Elissa căută disperată un pretext. Si inspirația îi veni brusc:

— Am să vă spun de ce, deși as fi preferat să nu știți... Sufăr de rău de mare și n-am găsit până acum nici un medicament'care să mă vindece. Dacă v-as însoți as fi tot timpul bolnavă. Ceea ce n-.ar fi agreabil nici pentru mine, dar nici pentru dumneavoastră.

Guido surâse, deja înseninat.

— îmi pare rău! Dar vă înțeleg...

— Este un handicap, credeți-mă! suspină ea. Din cauza aceasta am fost nevoita să renunț la multe croaziere minunate...

40

Bradley părea dezamăgit.

— îndată ce mă voi întoarce, vă voi telefona.

— Am să vă sun eu, mai degrabă. Nu intenționez să stau toată ziua în hotel. Mă gândesc să-mi închiriez un apartament pentru a avea spațiu mai mare. Aș...

— Am o idee! exclamă Bradley. De ce nu v-ați instala în bungalowul rezervat invitaților? Este mic, este foarte simplu, însă locul o să vă placă, îl pun bucuros la dispoziția dumneavoastră. ;

îfi alte condiții, Elissa ar fi refuzat imediat această oferta. Dar acum avea o misiune de mde.plinit...

Jellico se ridică.

— Veniți... Am să vi-l arăt.

Deodată, un adolescent îmbrăcat doar în

nişte jeanşi vechi tăiaţi gen bermude, apăru dintr-un tufiş. Agitând în aer o bâtă el se aruncă către'Jellico.

— Nemernicule! Crezi că-mi poţi cumpăra sora cu banii tăi?

— Miguel! strigă Marquita.

— Tu să taci! Ai adus dezonoarea în familia noastră!

— Nu, Miguel! protestă tânăra fată.

— N-am făcut nimic rău! îţi jur! Te implor, nu-l lovi!

Primarul şi şeful poliţiei rămaseră împietriţi.

41

Miguel ameninţa cu bâta sa în timp ce Bradley, foarte palid, încerca să se retragă cu braţele ridicate pentru a se feri.

— Eu am cel mai mare respect pentru sora dumneavoastră, îl asigură el cu o voce tremurândă.

— Mincinosule!

Pe măsură ce el avansa, Bradley se retrăgea.

— Când ţi-oi arde una peste faţă, o să-ti treacă cheful să mai faci pe curtezanul! ameninţă Miguel.

— Dacă-l veţi lovi, veţi intra la închisoare, conchise şeful poliţiei fără să facă vreun gest -

Adolescentul apucă mai bine, cu ambele mâini, reteveiul său.

— Nu-mi pasă! Cel puţin, voi salva onoarea surorii mele!

Bradley se întoarse către primar şi şeful poliţiei.

— Nu mai discutaţi cu el! Arestaţi-l!

Toate bacşişurile pe care le-aţi primit, clovnilor, au fost ca să-mi faceţi servicii la nevoie.

Se poticni de o măsuţă joasă şi se întinse pe jos cât era de lung. Miguel'se apropia ameninţător din ce în ce mai mult. Expresia lui Bradley exprima o groază fără margini.

42

Deodată îşi făcu apariţia Trqy. Atunci, totul se petrecu foarte repede... îl dezarma pe băiat si, fără să facă un efort deosebit, îi întoarse braţele la spate. Miguel se zbătu din toate puterile. Dar în zadar...

Bradley se ridică. Furia îi deformase trăsăturile.

— Vreau să-l aruncaţi într-o carceră!

— Unde să-l ţineţi tot restul vieţii!

— Dacă vă închipuiţi că aşa mă veţi împiedica să mă răzbun, vă înşelaţi! ţipă Miguel. Ne mai întâlnim noi!

— Taci! urlă șeful poliției.

Bradley îl privi disprețuitor.

— Vom avea tot timpul! Acum ocupați-vă de el! Apoi arătând cu degetul către primar. Și dumneata, ajută-1! Voi doi, puneți și voi mâna! Haideți, stergeți-o!

Cei doi bărbați îl urmară pe Troy la o distanță respectabilă. Miguel continua să se zbată, însă șeful securității îl ținea ca într-un pumn de fier. Apoi adolescentul încetă să se mai agite iar Troy începu să4 vorbească încet.

După ce dispărură toți patru, France aplaudă zgomotos.

— Palpitant! Parcă a fost un film de aventuri!

— Șeful poliției n-a fost eficace, remarcă .Guido.

43

— Nimem nu s-a mișcat! exclamă Bradley. Nimeni! își turnă un whisky. Mâinile îi tremurau.

— Putea să mă omoare, aici, sub ochii voștri. Iar voi n-ați fi făcut un gest!

Marquita își freca mâinile.

— îmi pare rău...

— Mai ești încă aici? tună el, plin de furie. Afară!'

— .Nu vă necăjiți, vă implor...

— Afară! N-ai auzit? Și să nu te mai prind pe aici!

- Cu ochii în lacrimi, capul plecat, umerii aduși, cu un aer disperat, tânăra fată începu să se îndepărteze. Elissa vru s-o consoleze. Dar nil putea face nimic fără să trezească vreo bănuială... Și în fond, nu era mai bine pentru Marquita să nu fie lăsată să intre la Las Floracitas?

— De ce ai alungat-o? întrebă Guido.

Este o fată formidabilă... Exotică și atrăgătoare...

Bradley înălță din umeri.

— Regula numărul unu: a se evita fetișcanele care au frați. Apoi se strâmbă. Cel mai interesant este faptul că nici măcar nu am atins-o!

{juido părea că nu-l crede.

— Adevărat?

— Adevărat! Nici măcar un sărut... El suspină. Dacă nu se mai poate nici măcar să

44

te distrezi cu micuțele localnice, înseamnă că nu mai e nimic de făcut pe această insulă pierdută!

Zece minute mai târziu Troy se reîntoarse. Primarul și șeful poliției îl acompaniau.

— Ce s-a mai întâmplat? bombăm Bradley.

— Ne-a scăpat printre degete, mărturisi rușinat primarul.

— Ați lăsat să vă scape un criminal? țipă Bradley.
— Copilul ăla cu ciomagul? Un criminal? întrebă ironic Troy.
— N-ar fi ezitat să-mi crape capul!
Troy îl măsură din priviri fără să-si ascundă dispreţul.
.— Dumneavoastră sunteţi mai mare și mai puternic decât el. De ce să vă fie frică?
— Domnul Jellico a dat dovadă de mult curaj! întări primarul. Nu uitați că acest om era înarmat!
— Cu un ciomag! repetă Troy. Și vă repet nu este un om, ci un puști!
Furios, Bradley își încrucișa brațele pe piept.
— Vreți, probabil, să-i dau și o medalie pentru că m-a atacat?
Troy se forță să-I calmeze.
— Miguel nu este periculos...
— De ce 1-ați lăsat să vă scape?

45
— Eu 1-am predat șefului politiei. M-am gândit că el este capabil să-I stăpânească...
— S-a zbătut ca un tigru și a fugit atât de repede de credeai că-i un cerb, declară primarul.

Bradley își înălță privirea către cer.
— Poveștile voastre cu grădina zoologică mă plictisesc de moarte! Se supără. Dar ce căutați acum, aici? Ar fi trebuit să fiți în urmărirea fugarului!
Șeful poliției părea din ce în ce mai dezumflat.
— Am vrut să vă informăm, domnule...
— Bine, bine! Acum, că sunt la curent, mergeți și faceți-vă treaba!

Cei doi se îndepărtară iar Troy vru să-i urmeze, însă Bradley îl reținu.
— Ție, Benedict, am două cuvinte să-ți spun! Cum a putut să pătrundă acest copil într-o proprietate pe care pretinzi că o păzești așa de bine?
— Probabil că a trecut în timp ce a fost oprit curentul...
— Asta nu-i o scuză! N-ai pus oameni de pază peste tot?
— Nu puteam să pun din zece în zece metri! Mi-ar fi trebuit o armată pentru asta...
— Mai angajează paznici. Nu contează cât cheltuiești pentru securitatea mea!
— Cum doriți.

.3gt
46

Bradley își ascuți privirea.

— Ascultă-mă bine, Benedict! Eu nu voi uita acest incident! Nu uita că te-am adunat de pe drumuri. Și că pot să te arunc înapoi oricând!

Troy își afundă mâinile în buzunarele șortului sau.

— Nu-mi place să mi se vorbească pe acest ton. Mai bine vă prezint demisia mea...

— Nu! exclamă deodată Bradley speriat.

— Viața mea este amenințată acum și am nevoie de tine. Mai mult ca oricând!

Cu un efort vizibil, reuși să se calmeze.

— Du-te și reia-ți munca... spuse el mai blând.

„Ce las, ce fricos!" gândi Elissa.

iroy făcuse aceasta dinadins. Iar Bradley acceptă totul fiindu-i teamă să nu rămână fără apărare...

După ce șeful cu paza plecă, Bradley strânse din dinți.

— M-am săturat să trăiesc aici!

— Câteva zile la.bordul iahtului meu, și adio griji! spuse Guido cu bună dispoziție.

— Sper. Am senzația că mă aflu într-o închisoare ia Las Floracitas!

Elissa surâse cu satisfacție. Deci toți banii, pe care Bradley Jellieo îi escrocase de la oamenii cinstiți, nuri aduceau fericirea.

Mimi, care dispăruse de mai mult timp, reveni deodată.

47

— Unde ai fost? întrebă Guido.

— Am descoperit un mic bungalow sub cocotieri, pe malul mării și m-am uitat la programul de la televizor...'

France își ridică sprâncenele.

— Și ai intrat la niște necunoscuți?

.— După părerea mea, cred că șeful cu securitatea locuiește acolo. Așa că, nu s-ar fi supărat prea tare,'dacă m-ar fi găsit acolo!

Guido izbucni în râs.

— Noroc că Domnul Mușchi era ocupat în altă parte!

— Ai pierdut evenimentul zilei, spuse ironic France.

— Ah... povestește-mi-1!

Bradley își încruntă sprâncenele și France, foarte diplomată, se mulțumi să surâdă punându-si degetul la buze.

—. Mai târziu.,.

— Benedict nu locuiește acolo, declară Jellico.

El se întoarse către Elissa.

— Este vorba de bungalow-ul de care v-am vorbit adineauri! Eu...

Sirenele începură să urle iar Troy veni alergând.

— Nu cumva să vă speriați! V-am prevenit mai devreme.

Liniștea se reinstala și șeful cu paza dădu din cap.

— Totul este acum în regulă.

— Pentru că tot ești aici, vrei s-o conduci pe Miss Loring să viziteze bungalowul pentru invitați? întrebă Bradley.

Troy o măsură din cap până-n picioare.

— Aveți de gând să vă instalați aici? o interogă el.

— Domnul Jellico a avut amabilitatea să-mi ofere ospitalitatea.

Ea-l privi cu un aer superior, în timp ce el nu încetă s-o dezaprobe.

— Sunteți destul de mare ca să vă dați seama de ceea ce faceți! îi aruncă el. Apoi, pe un ton mai domol, adăugă: Domnul Jellico, sunt sigur, că va face tot ce-i stă în putință pentru a face șederea dumneavoastră la Las Floracitas de neuitat!

Colecția „ROMANTIC", vă propune să uitați pentru o clipă cotidianul. Ea vă oferă tandrețe, pasiune, seducție, vă antrenează într-o lume fermecată în care vă veți trăi visele si, vi se vor confirma cele mai luminoase speranțe.

CAPITOLUL in

Elissa ajunse la Las Floracitas a doua zi, după-amiază, la volanul mașinii sale închiriate, își făcu bagajele pe îndelete, sperând astfel ca Bradley Jellico să fie deja plecat... O dată în viață, norocul îi surâdea. Un paznic îi spuse că iahtul lui Guido Borros plecase în jurul prânzului.

Drumul ce ducea către bungalow era foarte îngust, așa că ea fu obligată să-și lase mașina destul de departe. Se înhamă cu cele două valize și o porni pe jos.

De obicei își lua puține bagaje cu ea, dar de data aceasta, pentru a atrage atenția bărbatului pe care-l ura cel mai mult, ea își aduse o garderobă foarte elegantă.

Nici nu străbătu o sută de metri, că Troy o și ajunse,

— Lăsați-mă să vă ajut!

— Ea nu protestă.

— Mulțumesc, murmură doar.

Troy era îmbrăcat doar într-un șort alb. Cu spatele lat, bronzat, cu picioarele lungi, musculoase și cu părul său negru, scurt semăna mai degrabă cu un zeu grec.

51

Fără nici un efort, el îi ridică valizele.

— Dar ce-aveți înăuntru? V-ați adus toată garderoba?

— Aproape! Vezi dumneata, adăugă ea pe un ton confidențial, îmi trebuie rochii pentru toate ocaziile...

El îi zâmbi batjocoritor.

— Dacă vă-nchipuiti că pe Jellico îl interesează toaletele dumneavoastră, vă înșelați! El preferă femeile în costumul Evei.

Elissa lăsă să-i scape un suspin.

— Ce-ar fi dacă am face pace? propuse ea. Dacă vă cer un armistițiu de două săptămâni vi se pare mult? Sper să nu fiu obligată să rămân mai mult de-atât... , — De ce ați venit la Mandrego? o întrebă el fără să încerce să-si ascundă curiozitatea. Gafe este, de fapt, scopul dumneavoastră?

Ea făcu o figură ca și cum n-ar fi înțeles despre ce este vorba, în timp ce el insistă:

— Că Jellico nu vă place, asta este evident. Cred că vă dați seama că nu sunt orb! E suficient să vă privească cineva ca | să-și dea seama că nu vă simțiți în largul dumneavoastră în mijlocul acestei bande de secături.

O trecu un frison.

— Sunt toți respingători, unul mai mult decât altul, spuse ea.

52

— Atunci ce căutați la Las Floracitas?

— Știți bine că Jellico nu valorează mai mult decât ceilalți.

— Ba nu, el e diferit! protestă ea. Apoi se forță să surâdă. Este un om curajos și generos! Când i-am spus că sunt în căutarea unui apartament, imediat mi-a propus să mă mut în bungalowul său. Și de ce n-aș fi acceptat? Mulțumită lui, voi face serioase economii...

— Nu mai sunteți un copil. Știți foarte bine ce așteaptă Jellico în compensație!

— Nu vă faceți griji pentru mine...

— Se vede că nu-l cunoașteți deloc! El îi întruchipează pe marchizul de Sade și pe Machiavelli la un loc.

— V-am spus să nu vă faceți griji pentru mine! repetă ea.

Fără să fie convins, își coborî privirea pe silueta firavă a tinerei femei și oftă. Noroc că ajunseră la bungalow, astfel încât conversația lor luă sfârșit.

„Troy este prea viclean", gândi Elissa. „Trebuie să fiu atentă la ceea ce spun... Dacă ar ghici ce intenții am cu Jellico, 1-ar pune imediat în gardă."

Bungalowul, ascuns printre verdeață și flori, se afla situat la malul mării, în afară de o sală de baie și o bucătărie foarte bine utilată mai avea două încăperi principale: o cameră de zi și un dormitor.

53

Troy se aplecă să examineze mai de-aproape mânerul uneia dintre valize.

— Nu mai tine mult, constată el.

— Elissa se lăsă în genunchi alături de el.

— Si totuși valiza asta e aproape nouă!

— Am să v-o repar imediat! Vreți să vă uitați în dulapul din bucătărie? Poate găsiți o șurubelniță.

Când dădu să se ridice Eîissa-si pierdu echilibrul. Troy, dorind s-o ajute să se redreseze, ridică mâna — dar era prea târziu. Ea se prăbuși cu greutate peste el, antre-nându-l în căderea sa.

Câteva fracțiuni de secundă rămaseră unul în brațele celuilalt. Părul lung, auriu al Elissei acoperi fata lui Troy... Acesta o privi mirat fără a fi 'în stare să facă vreun gest.

In acea clipă Elissa avu impresia că este atrasă de o forță irezistibilă. Când buzele lor se atinseră nici prin gând nu-i trecu să protesteze. Cu o înflăcărare pe care nu si-o cunoștea ea răspunse acestor sărutări. Corpul îi era străbătut de un foc puternic iar dorința o ardea ca o flacără vie.

Această clipă de nebunie nu dură însă mult. Imediat își reveni si-l respinse pe Troy.

— Ești nebun! exclamă ea, înrosindu-se.

— Draga mea, dar tu mi-ai căzut în brațe. As fi fost un bădăran dacă as fi refuzat avansurile tale!

54

— M-am dezechilibrat! O știi la fel de bine ca și mine. Tu ești acela care ai profitat!

— Care om ar ii putut rezista?

O privi cu admirație.

— Haide, nu face o dramă pentru un mic sărut...

Un mic sărut! Elissa fremăta încă, toate simțurile fiindu-i răvășite. Pe când Troy nu părea deloc afectat...

— Lasă-mă, acum! aruncă ea'pe un ton sec.

— Nu dorești să-ți repar valiza?

— Nu. Nu acum... Mai întâi trebuie să mă instalez.

El ridică din umeri cu nepăsare.

— Cuni dorești...

Fără să mai insiste, Troy se îndepărtă. Rămasă singură, Elissa începu să-și desfacă geamantanele și să-și aranjeze lucrurile. Gesturile sale erau 'sacadate și crispate. Era furioasă contra ei însăși... De ce se înmuiase așa în brațele lui Troy? Era... de neînțeles.

După ce făcu puțină ordine în bungalow, își puse un costum de baie și ieși. La capătul plajei zări un debarcader unde'erau ancorate o vedetă și un wind surf. Pentru ea nu avea nici un secret. Era destul de tentant! Desigur că nimeni nu-i va spune nimic dacă-l va împrumuta. Dar nu cumva se afla într-o proprietate particulară?

55

Fără să ezite prea mult, se urcă pe wind surf.

— Dar nu-i deloc ușor! exclamă ea.

- Nu-și putu ține echilibrul și căzu de nenumărate ori în apă. Dar nu se dădu bătută și, după mai multe încercări fără rezultat, reuși în final să strunească pânza umflată de vânt.

Surful începu să alunece în larg. într-un târziu, își dădu seama că forța vântului o dusese foarte departe de plajă. Atunci o cuprinse panica.

„Dacă acum cad, mă înec!" își spuse ea. „Nu voi putea ajunge niciodată la Mandre-go înotând. Trebuie neapărat să întorc."

Dar cum? Trăgea de pânză cu toată puterea ei, fortându-se să lupte contra vântului. Din păcate, un wind surf riu se conducea ca un vapor! înspăimântată din ce în ce mai tare, trebui să recunoască că habar n-avea de cum se face un viraj...

Inima-i bătea atât de puternic încât nici nu auzi motorul vedetei ce se apropia.

— Sări! ordonă Troy.

Fără, să ezite se aruncă în valuri, încercând cu disperare, dar energic, să se agate de colacul de salvare ee-i fusese aruncat. Fu urcată la bord, unde, epuizată, se prăbuși tremurând toată.

56

— Ești complet nebună! țipă el. Dacă nu te-aș fi văzut, ai fi dispărut fără să fi lăsat măcar vreo urmă!

înțelegând că este într-o stare de șoc, o prinse între brațele sale și o legănă ca pe un bebeluș.

— E mai bine acum?... Ești în afara oricărui pericol.

Elissa se ghemui lângă el. în acel moment, el reprezenta pentru ea siguranța... Când vru s-o pună pe banchetă, ea se agăță disperată de gâtul lui. Continuă s-o mângâie până ce se mai calmă puțin. Apoi recupera surful și porniră către mal.

După ce ancoră vedeta la debarcader, Troy 6 ridică pe Elissa în brațe, îndreptân-du-se cu pași mici către bungalow.

— Pot să merg, spuse ea cu o voce pierdută.

— Știu, declară el fără să-si încetinească mersul.

Prea epuizată pentru a mai protesta, lăsă să-i cadă capul pe umărul lui Troy și închise ochii. El o conduse direct în sala de baie.

— Acum să faci un dus fierbinte! ordonă'el.

Dinții îi clănțăneau, în ciuda aerului cald.

— Astea sunt consecințele, explică el pe scurt.

57

Stătu sub duș mult timp. Se săpuni energic pentru a-și înlătura toate urmele de sare. încet, încet începu să se simtă mai bine...

Când ieși din baie era frântă de oboseală, însă pielea ei își recăpătase strălucirea și culoarea. După5 ce se usca împinse ușa dinspre cameră pentru a-și.lua un halat.

Dar, cu o exclamație sugrumată, rămase împietrită în prag. Troy se afla la mai puțin de un.metru în fața ei... El păru de asemenea surprins, dar aceasta nu dură mult. Cu ochii sclipitori el contempla imaginea plăcută ce i se înfățișa. . '

— O nimfă... începu el

Avansa un pas către tânăra femeie care-si reveni. Ea se întoarse brusc și fugi către baie încuindu-se.

— Puteai să-mi spui că ești acolo! țipă ea.

El începu să râdă.

— N-aveam de unde să ghicesc că îți place nudismul.

Devenind din nou serios, declară:

— N-am vrut să plec înainte de a mă convinge că ți-ai revenit complet.

— Nu era jun motiv să te instalezi în camera mea! îmi trebuia halatul și nu^mi închipuiam că ești acolo...

— Vrei să ți-l arunc?

— Da, te rog!

58

Elissa crăpă ușa și întinse o mână. Troy începu să râdă din nou în timp ce-i dădea capodul elegant din mătase bleu pe care-1. găsise pe pat.

Inima-i bătea puternic în timp ce se îmbrăca. Simțea pentru acest om o puternică atracție fizică și îi era rușine s-o recunoască. t)ar în afară de asta, ce aveau ei în comun? Nimic, din fericire...

în orice caz, scopul venirii ei la Mandrego era de a se răzbuna. Așa că nu era dispusă să rateze toată pregătirea intensă de șase luni, pentru un flirt oarecare.

îl regăsi pe Troy în camera de zi.

— Ți-ai revenit din emoții? întrebă el.

— Da. Mulțumesc că mi-ai venit în ajutor.

îi salvase totuși viața, lucru pe care nu trebuia să-l uite. '

— De ce te-ai dus atât de departe?

— întrebă el. Nu ți-ai dat seama de pericol?

— Am plecat fără să mă gândesc. Noroc că m-ai zărit! O trecu un fior. Altfel, unde as fi fost acum?

— Haide! Să nu ne mai gândim... încearcă să te odihnești acum. Voi reveni diseară să-ți pregătesc cina.

— Nu, știi...

— Ba da! Și dacă nu te plictisesc, o să mâncăm împreună. Apoi căzu pe gânduri, îmi place meseria mea... Dar în același timp

59

nu-mi place să fiu mereu singur. Mai ales când mănânc. Dar dacă compania mea te deranjează...

— Nu, nicidecum! exclamă ea. Dimpotrivă. Nici mie nu-mi place să cinez singură.

— Dar, voi prepara eu masa.

— Astă-seară, nu! Vei fi invitata mea.

— Apoi surâse. Ne-am înțeles! conchise el.

Elissa începu să se simtă mult mai liberă și mult mai fericită. Că Troy îi plăcea, era incontestabil... Dar ce făcea un bărbat ca el pe această insulă pierdută?

Când Troy se întoarse la bungalow, era deja noapte de mult. Elissa dormea pe canapea. Un mic zgomot o trezi și, în razele lunii zări o siluetă care-i păru gigantică. Lăsă să-i scape un sunet strangulat.

— Eu sunt! făcu Troy, și se așeză lângă ea. Te simți mai bine?

— Mi-am revenit complet, mulțumesc...

— Și am și dormit, imaginează-ți! Eu care nu dorm niciodată în timpul zilei.

— După toate aceste emoții, nu trebuie să te surprindă.

încet, în întuneric, Elissa începu să se îmbrace. ^Luna scălda camera într-o lumină argintie, în semiîntuneric, Troy îi părea mai viril, mai seducător decât oricând...

— îți este foame? întrebă el. .

— Mor de foame!

El îi mângâie părul.

60

— Atunci mă duc să pregătesc masa.

— Bună idee, spuse ea cu o voce nesigură.

— Am una mai bună...

Troy se înclină. Se apropie de Elissa, care înălțând brațele îi cuprinse gâtul puternic închizând ochii. Mângâierile lui, sărutările luijo făceau să tremure de dorință...

încet, îi desfăcu cordonul halatului înlă-turându-l în timp ce corpul perfect al tinerei femei i se dezvălui în toată frumusețea" lui. Pielea sa părea de mătase în lumina lunii. Lui Troy i se opri respirația.

— Cât ești de frumoasă! șopti el în sfârșit cu p voce schimbată.

îi atinse ușor sânii cu o mângâiere afectuoasă în timp ce ea se arcui lângă el.

— Te doresc ca un nebun, Elissa...

— Sunt a ta... bâlbâi ea.

Apoi își lăsă capul pe spate, oferindu-se în întregime.

— Pentru ceea ce-ai făcut pentru mine, aș vrea să-ți mulțumesc mai mult... murmură ea.

El rămase înmărmurit.

— Cum adică?

Troy își reveni brusc. Chipul său deveni dur, stupefiat de această schimbare de atitudine. Elissa întinse mâinile către el într-un gest rugător.

— Nu pleca...

61

El se ridică și făcu lumină, în timp ce ea închise ochii, orbită de lumina prea puternică. Pentru moment tot farmecul se risipi. Deodată, jenată, ea-și strânse halatul.

— Troy... nu te înțeleg!

— Aș vrea să mi te dăruiești din dorința, din plăcere! Nicidecum din recunoștință...

- Dar...

Elissa se opri. Deci Troy credea că ea i se oferea ca mulțumire pentru că-i salvase viața.

Protestele murmurate i se citeau pe buze. între ea și Troy nimic nu era posibil... înainte de toate ea trebuia să se gândească la scopul pentru care venise aici. Nimic altceva nu conta.

El îi surâse.

— Nu vreau să-ți manifești mulțumirea în acest mod...

Ea își coborî privirea. Mulțumirea? Troy se înșela... El nu înțelesese-că și ea îl dorea la fel de mult precum și el o dorea pe ea?

— Du-te să te îmbraci, sugeră el. în acest timp eu am să pregătesc ceva de mâncare.

Cu ochii măriți, ea îl fixă.

— Vrei să spui că... că vom mânca împreună ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat între noi?

— Dar nu s-a întâmplat nimic...

— Un surâs șiret îi apăru pe buze.

— Din fericire, adăugă el.

62

Apoi se îndreptă către bucătărie luând cu el cele două pungi pline cu provizii, pe care le lăsase în prag.

Cu un gust amar și gâtul uscat, Elissa se ridică îndreptându-se către camera sa. își puse un pantalon de mătase albă și o bluza largă din bumbac negru. Apoi își strânse părul la ceafă cu ajutorul unei eșarfe.

Când fu gata, merse la bucătărie alătu-rându-i-se lui Troy care pregătea masa cu o dexteritate și eficacitate uluitoare.

— Pot să te ajut? întrebă ea.

— Pune masa, dacă vrei. Dorești să mâncăm afară?

— Sigur că da!

Un sfert de oră mai târziu, el aducea languste la grătar, garnisite cu orez și stropite cu unt topit.

— Unde-ai găsit toate astea? se miră tânăra femeie. Ai făcut cumpărăturile în oraș?

— M-am aprovizionat de la bucătărie.

— Bucătarul îmi este prieten.

Ea începu să mănânce cu poftă.

— Excelentă...

După un moment de tăcere, ea îi puse o întrebare care-i stătea pe limbă.

— Cu cine iei masa de obicei? Cu Jeîlico sau...

—. Cu servitorii. Ea se indignă.

63

— Dar tu nu ești un servitor!

— Prefer să mănânc mai degrabă la bucătărie decât să mă așez în fața domnului- de Las Florâcitas! o . asigură el sarcastic.

— Da, bineînțeles... murmură ea.

Urmă o liniște apăsătoare. Troy fu primul

care o rupse:

— Pleacă înainte ca el să revină, Elissa!

— încerci să te debarasezi de mine?

spuse ea, fortându-se să glumească. Am crezut că am devenit prieteni...

~ Suntem prieteni. Tocmai de aceea îți dau acest sfat.

El se înclină către ea, strângând din ochi.

— Spune-mi ce te atrage la acest bărbat!

Banii lui?

Nu-i răspunse la această întrebare și cu un aer visător privea în jurul ei.

— Bungalow-ul acesta, marea, pomii...

Ce loc minunat! Nu de multe ori ai norocul să fii invitat într-un asemenea paradis.

— Te va face să-i plătești totul, înrosindu-se deodată, încruntă sprâncenele.

— Dacă-ți închipui că voi cădea, în schimb, în brațele lui JelHco, te înșeli!

— Mă neliniștesc pentru tine...

— Ai dreptate. Dar eu știu ce trebuie să fac.

64

— Se vede că nu-l cunoști pe Jellico! As putea să-ți povestesc d mulțime de lucruri pe tema asta. Povești care or să te înspăimânte!

— în cazul acesta, tu de ce rămâi aici?

— Chipul lui Troy deveni de nepătruns.

— Trebuie să muncesc undeva.

— Eu pot să-ți găsesc o altă muncă. O muncă demnă de tine...

— Nici nu mă cunoști. De ce-mi faci o astfel de ofertă?

— E frumos să-ți ajuți aproapele, dacă poți...

— A! Vrei să faci fapte de binefacere! o ironiza el.

Redevenind serios, îi declară:

— Dacă continui să mai stai mult pe aici, tu vei fi aceea care vei avea nevoie de o mână de ajutor!

Elissa gândi că este mai prudent să schimbe subiectul de conversație.

— Vorbeste-mi de tine, Troy! Unde te-ai născut?

El ezită o clipă apoi îi răspunse:

- într-un mic orășel din Michigan.

— Familia ta 'locuiește în continuare acolo?

- Nu.

— Ai prieteni? Mai ești în legătură cu ei?

65

— încet, încet le-am pierdut urma... Vorbesc de prietenii mei din copilărie și cei pe care i-am cunoscut Ia universitate, preciza el.

Ea-si holba ochii.

— Ai făcut universitatea?

— Nu sunt singurul... spuse el, Elissa ridică vocea,

— Voiam să spun... ' ';' '' . -"....,

— Știu ce voiai să-mi spui, i~o tăie el, apoi se ridică. Hai să mergem să ne plimbăm!

Fără entuziasm, ea se ridică, și începu să râdă.

— Dacă vrei, poți să-mi pui întrebări în timp ce mergem. -

— N-aș vrea să fiu indiscretă...

— Troy o luă de mână.

— Știu! repetă el.

Cu pași len|i, mergeau de-a lungul aleilor, într-un peisaj magnific parcă scos dintr-o vedere. Precum o perlă gigantică, luna strălucea pe cerul de catifea neagră unde sclipeau mii și mii de stele. Nu se auzea nici un zgomot, doar freamătul palmierilor și murmurul mării.

Niciodată Elissa nu se simțise atât de destinsă, atât de mulțumită. Simțea că nimic rău nu putea să i se întâmple alături de Troy...

— Cât e de frumos! rupse ea tăcerea.

_ _ 66 —-

— Da... Oamenii nu sunt prea bogați la Mandrego, dar sunt fericiți. Mai mult, erau și mai fericiți înainte de venirea lui Jellico!

Elissa își aminti incidentul de la vilă.

— Marquita mi-a spus că-l cunoști pe fratele ei, declară ea. Ea pare atât de finuță... E curios că Miguel e atât de violent.

— Miguel nu e deloc violent! Dar furia te poate scoate câteodată din sărite... Strânse din pumni. Și iată-l acum condamnat nevinovat!

— Dacă n-ai fi venit la timp, ar fi putut să-l omoare pe Bradley.

— Crezi? Cred că s-ar fi mulțumit doar să-l ciomăgească puțin.

— Tu ești acela care 1-ai lăsat să scape.

— Nu-i așa...?'

— Eu? Ce idee! Eu, dimpotrivă, 1-am dat pe mâna poliției. ,

Ea își amintea foarte bine că-l văzuse pe Troy vorbindu-i în șoaptă, la ureche, băiatului. Ar fi fost destul de dificil pentru Miguel să scape din mâinile lui Troy, dacă acesta ar fi decis altfel...

Elissa oftă.

— Cel puțin, a reușit s-o scape pe soră-sa din ghearele lui Bradiey!

- Sper!

— Ah! N-ai văzut când Bradley a alungat-o pe Marquita, ordonând ca niciodată să nu mai pună piciorul la Las Floracitas!

67

Săraca! Era disperată... Ar fi putut să-i vorbească mai cu menajamente.

— Cu menajamente? Dar de la cine aștepți așa ceva? De la el? Ah! Se vede că nîi-l cunoști deloc.,

Ea nu mai răspunse. Prefera să evite o nouă discuție despre Jellic'o.

— Mulțumesc pentru masă. Ești un adevărat maestru bucătar!

— N-ai să mă părăsești flatându-mă cu un mic compliment, draga mea! Să nu crezi că nu-ți va^ veni și ție rândul să treci la bucătărie! îi săruta ușor buzele. Dar mai avem o săptămână înaintea noastră... Mâine

. te invit la un restaurant. O să mâncăm paella — o mâncare spaniolă.

— N-am mâncat niciodată. Dar voi încerca.

Din moment ce Troy o țin'ea atât de tandru de umeri, ea era gata să meargă oriunde cu el și să facă orice...

68

CAPITOLUL IV

A doua zi, dimineața, Elissa se trezi mai târziu ca oricând. Doar era în vacanță.

Tocmai își bea cafeaua când afară apăru Troy. Puțin jenată, își strânse repede cordonul halatului. Deoarece bungalow-ul se afla într-un loc izolat iar ea nu avusese timp să se obișnuiască, nu se aștepta să primească vreo vizită.

O'licărire strălucea în ochii lui Troy și ea se înroși puternic. Oare-si amintea el — ca și Elissa, de altfel, în acel moment — că ea purta același -halat de mătase bleu ca și aseară?

— Pot să-ți ofer o ceașcă de ceai? propuse ea.

— Nu, mulțumesc. Am luat deja micul dejun, în general, mă trezesc foarte devreme dimineața, declară el deja în retragere.

— Atunci te rog să iei loc.

El se așeză în fața ei.

— Tu continuă-ți treaba! Vom pleca atunci când vei' fi gata.

— Unde mergem?-se miră ea.

— _ 69

— Să facem turul insulei. Dacă asta te interesează cât de cât...

— Dar astăzi nu lucrați?

— Nu este nimic de păzit când stăpânul locurilpr nu este acasă. Totul este sub cheie... Apoi izbucni în râs. Atât banul cât și celelalte!

Ea-l privi printre genele lăsate. Troy un alcoolic? Nu-i prea venea să creadă... Fizic, el avea alura unui sportiv, nicidecum a unui bețivan. Și în timpul cinei. — în doi — abia au băut o jumătate de sticlă de vin. Poate i se întâmpla asta doar din când în când?

— Te tentează să facem turul insulei cu mașina? insistă el.

— Desigur...

— Nu uita că avem la dispoziția noastră o săptămână întreagă, îi reaminti el.

Elissa surâse.

— Atât zilele cât și serile?

— Ți-e teamă să ai încredere în mine?

— Tu ești acela care trebuie să ai încredere în mine, îi replică ea.

— M-armira!

Ea luă totul ca un compliment și dintr-o-dată simți o căldură în suflet.

— Lasă-mă, te rog, o jumătate de oră să mă pregătesc, îi ceru ea.

După ce făcu un dus își puse o rochie de plajă galbenă aprins. La această rochie, cu spatele ușor decoltat, nu-si mai puse sutien.

^ : 70 —

Dar sânii ei mici, rotunzi și drepți se puteau dispensa fără probleme de acest accesoriu, își completă ținuta cu sandale — de asemenea galbene —, apoi se machie ușor: puțin rimei pentru a-și scoate în evidență genele lungi și o tentă de ruj de buze. La sfârșit, își pulveriza puțină apă de toaletă.

Troy nu se miscase când ea reveni în fața bungalow-ului.

— Fantastic! exclamă el. Tocmai mă întrebam cum ți-ar sta în rochie...

— Să mergem cu mașina mea! propuse Elissa.

. -~ Nu, măcar o dată, să mergem cu una de mare clasă.

— Vrei să împrumuți Roîls-ul lui Jellico?

El se strâmbă.

— Roll's-ul? E mașină de babalâc. Ce-ai zice de un Ferrari?

— Dar Bradley ar fi de acord?

— Asta, draga mea, nu te privește. Este treaba mea. ,:;

Insula era, în realitate, mult mai mare decât i se păruse din avion. Un drum făcea înconjurul acesteia luând toate formele curbelor care urmăreau plaja. De-a lungul mai multor kilometri se întindeau câmpuri cultivate după care urmă o adevărată junglă. Când ajunseră pe coastă fură îmbătați, de parfumul florilor de ananas și al florilor de trestie de zahăr pe care briza îl adiucea.

71

— Oh! Cocotierii ăștia! exclamă Elissa.

— Dar ce, nu sunt și în California?

— Mai mult palmieri... Dar nu au nuci de cocos ca aici.

Văzând tufele de cocotieri de pe plajă, ea întrebă:

— Crezi că aș putea lua un fruct?

— Este suficient să te apleci.

Oprind mașina, el alese unul.

— Acesta este copt... Dar ce vrei să faci cu el?

— Să-l mănânc, evident!

— Dar este foarte greu să-l desfaci, te previn!

Ea îi adresă un surâs încântător.

— Contam pe tine pentru a-l despica în două.

— Și ce-as primi în schimb?

— O jumătate de nucă de cocos.

Izbucni în râs și luând-o de talie o strânse

lângă el. Apoi, urcându-se în mașină plecară mai departe. Dar, după puțin timp, Troy se opri din nou. De această dată însă erau pe creasta unei faleze.

— Peisajul ăsta-mi place la nebunie, exclamă el.

Era un golfuleț cu nisip alb scăldat de apele turcoaz ale lagunei. Puteai crede că niciodată nimeni nu pusese piciorul în acel loc de paradis. Dar cum să ajungi acolo?

72

Recifurile făceau imposibil accesul cu vaporul, iar faleza abruptă împiedica orice tentativă de a coborî cu piciorul.

^- Ce păcat că nu putem să mergem acolo! regretă ea.

— Există o scăriță... El surâse. O potecă secretă pe care o ținem ascunsă de curiozitatea turiștilor.

— Și nu vei face nici o excepție pentru mine? Să înoți în golfulețul ăsta, este un vis... Vai, ce regret că nu mi-am adus costumul de baie!

— Dar nu ești obligată să ți-l pui. în paradis, fie el și terestru, nu e nevoie de costum de baie!

Elissa încruntă sprâncenele.

— îmi pare rău, spuse ea pe un ton sec.

întotdeauna îmi pun un costum. Evident, fac excepție la duș.

El se puse pe râs.

— Credeam că nu există nici un fel de inhibiție în meseria ta.

— Poate, actrițele.

— Dar tu nu ești actriță?

Ea tresări.

— A... Da, bineînțeles! Dar inhibarea dispare în fața aparatului de filmat... bâigui ea. Atunci, e... e altceva.

Elissa se încurca în propriile-i minciuni din ce în ce mai mult. Foarte rușinată, se îndreptă către mașină.

73

— Plecăm? Aș vrea să continuăm excursia...

El o urmă instalându-se la volan. Dar după ce plecară el reluă subiectul.

— Anturajul din cinema este cu totul artificial

— Vorbești așa pentru că nu-l cunoști, în realitate aici găsești oameni de tot felul. Ca peste tot, dealtfel.'..

— Da?! f acu el sceptic.

Ea-și muscă buzele. -

— E preferabil să lucrezi într-un studio cu prietenii, decât să asiguri securitatea unui om pe care-l urăști!

El îi aruncă o privire rapidă. Expresia iui trăda mirarea. .

— De partea cui ești exact, Elissa?

— De ce? Trebuie să aleg?

El dădu din cap.

— Aș vrea să știu ce pui la cale...

Conversația luă o întorsătură periculoasă, astfel că tânăra femeie se văzu obligată să reînceapă pe un ton mai dulce:

— Tu ești acela plin de mistere.

— Pupilele lui Troy se întunecară.

— De ce spui asta? "

— Pentru că dai impresia de a nu avea nici un trecut. Ca și cum existența ta ar fi început-ieri.

— Femeilor le plac bărbații misterioși...

.__ __—. ___. 74 __-___^_

— în final, ai reușit să mă provoci, admise ea.

Cine era, de fapt, Troy Benedict? Ce făcea el la Mandrego? Cu părul în vânt, bronzat de soarele tropicetor, la volanul mașinii sale roșii, Ferrari, avea aerul unui play-boy... Și deși purta niște jeansi vechi și mergea în picioarele goale pe plaja, prezența și autoritatea sa se impuneau.

— Dacă răspund la întrebările tale, răspunzi și tu la ale mele? întrebă el.

Ea tergiversa o clipă.

— Desigur, făcu ea, în sfârșit.

Mica sa ezitare o trăda iar Troy avu un râs ironic.

— Adevărul, și numai adevărul? Cred, mai degrabă, că o să-mi spui numai minciuni...

El îi luă mâna și-i sărută vârful degetelor.

— Hai să profităm de clipele astea... Și să încercăm să nu ne mai gândim la trecut

— Bună idee!

— Oricum, numai viitorul contează!

Viitorul... viitorul lui. La toate aceste idei

de răzbunare, Elissa nu se mai gândise demult. Nu putea să-si permită să trăiască normal până nu-și lua revanșa asupra lui Jellico. Și cu atât mai mult să viseze... Troy o mângâie pe gât.

— De ce te-ai întristat așa, deodată...

Ea se forță să râdă.

75

— Nu sunt tristă. Preocupările mele sunt atât de prozaice: mi-e foame! N-am mâncat nimic la micul dejun, doar am băut o cafea.

— Ajungem într-un sat. Cu puțin noroc, poate găsim un restaurant.

Dar satul părea a f i o mică așezare compusă din vreo douăzeci de case. Un câine bătrân dormea la soare întins în fața unei cuști dărăpănate, în timp ce câțiva pui alergâu'cotcodăcind în fața mașinii.

— Cred că nu putem mânca aici! constată Troy.

— Mă duc să-mi cumpăr un pachet de cartofi prăjiți, făcu Elissa,. zărind o baracă, deschisă în bătaia vântului, unde se vindeau produse de băcănie.

Troy o urmă.

— Mai bine să cumpărăm niște brânză, pâine și mango, sugeră el.

Apoi plecară imediat. De această dată ajunseră în plină pădure virgină. Câteva raze de soare pătrundeau cu dificultate prin micile crăpături dintre arborii giganți și tufele dese.

— Unde mergem? se neliniști Elissa.

— Cunosc un luminiș ideal pentru a face un picnic...

Cinci minute mai târziu ajunseră lângă o fântână din care apa cădea în cascade pe rocile alunecoase, cu o muzică cristalină.

_ _ 76 .—

Orhidee de nuanțe extraordinare împodobeau copacii înalți cu trunchiurile acoperite de liane și mușchi.

— Ce loc minunat!

Mâncară pe marginea apei în timp ce păsărelele ciripeau iar fluturii colorați zburau în jurul lor.

— Niciodată o masă așa de simplă nu mi-a părut atât de delicioasă, constată tânăra femeie.

Troy culese o orhidee, de un galben foarte deschis, cu mijlocul în degrade, pe care i-o prinse Elissei în păr.

— Ești tare frumoasă... murmură el. Și încet, îi mângâie obrazul. Atât de frumoasă...

Inima Elissei bătea să-i spargă pieptul, în acest decor de vis avea impresia ca, deodată, au devenit primul om si, respectiv, prima femeie din lume. Adam și E va...

Troy se înclină. Chipurile lor erau la câțiva centimetri unul de altul. Foarte tulburată, Elissa își ținu respirația. Dacă în acest moment ar cuprinde-o în brațe, n-ar f i .capabilă să se opună...

Dar el se ridică și propuse deodată:

— Ești gata de plecare? Căci mai avem un drum lung de făcut!

își urmară plimbarea si, abia spre seară, la apusul soarelui, revenîră acasă. Troy se îndreptă către port. Pescarii își sortau peștii

77

pe fundalul orizontului ruginiu unde soarele dispărea lent în mare.

— Ca într-o vedere, comentă Eiissa.

— Trebuie să vii aici în momentul când bărcile sosesc în port, încărcate de peste...

— Ce animație este atunci!

Parcă Ferrari-ul la începutul unui debarcader, apoi opri motorul și deschise portiera,

— Mă întorc imediat.

— Pot să vin cu tine?

— Dacă vrei, spuse el după o imperceptibilă ezitare.

Ea îl însoți pe chei. Troy mergea cu pași mari răspunzând cu un surâs sau cu un semn din mână pescarilor care-l salutau, în urma lor se auzeau râsete și glume. Se părea că Troy are mulți prieteni... astfel că Eiissa se îndepărtă. Lăsându-l pe Troy să trăncănească se duse să se plimbe pe malul cheiului.

— Eiissa!

Surprinsă, ea se întoarse și o zări pe Marquita pe un vapor de pescuit. Tânăra fată sări pe ponton și veni către ea. Cu părul ei lung, negru, strâns într-o singură coadă care-i ajungea până la mijloc, abia părea să aibă cincisprezece ani,

— îți amintești de mine? se neliniști ea

timidă.

— Desigur. Sunt încântată să te revăd, Marquita. Eiissa îi adresă un surâs plin de căldură. Este al tău vaporul acesta?

78

:— Nu^ este al unui prieten: Tomaso Sanchez. Marquita își înghiți saliva înainte de a întreba: Stai tot la hotel?

— Nu. Domnul Jellieo mi-a pus la dispoziție un bungalow la Las Floracitas,

Marquita își coborî privirea. v — îmi pare...

Dar i se păru mai înțelept să nu continue. insă Elissa nu putu să suporte s-o vadă suferind.

~ — Nu este nimic între Bradley și mine, o asigură ea.

O mică speranță străluci în pupilele întunecate ale Marquitei.

— în acest caz, accepți să-i vorbești despre mine? Spune-i că ha'bar n-aveam de intențiile lui Miguel...

— Dar n-am nici o influență asupra lui Bradley! Abia îl cunosc!

— Mă mai dorește?

— Nu știu nimic. Nu 1-am văzut de alaltăieri, în acest moment nu este la Las Floracitas. A plecat în croazieră cu prietenii săi...

Troy tocmai li se alătură când Tomaso Sanchez, prietenul Marquitei, le strigă de pe vaporul său. Era un băiat de vreo douăzeci de ani cu ochi mari negri și cu un surâs comunicativ.

"- Totul merge bine? îl întrebă Troy.

Chipul lui Tomaso se umbri.

79

— încerc, răspunse el fără prea mult entuziasm.

- Curaj!

— Când o să vii cu mine la pescuit, Troy?

— într-una din zilele astea. Dar nu în această săptămână, căci sunt foarte ocupat.

Tânărului îi reapăru zâmbetul. Făcân-du-le cu mâna dispăru în cabină. Troy și Elissa se pregătiră să plece, când Marquita îi opri:

— Așteptați! Când se reîntoarece Bradley? '

Troy ridică din sprâncene.

— - Uită-l pe acest om, Marquita! Nu f ace doi bani...

— N-aveti dreptate să-l judecați așa de rău, protesta ea. Săracu Bradley! N-a avut noroc în viață!

— Da, săracul! Plânge-1! ironiza Troy. Apoi își încrucișa brațele. Nu-ți dai seama că o să'-i condamne pe fratele tău la maximum de pedeapsă, dacă-l găsește? țipă el cu exasperare.

— Tocmai de aceea vreau să-l văd și să-l rog să-l ierte pe Miguel...

— încă nu ai înțeles cu ce fel de om ai de-a face?

— Toți sunteți contra lui! exclamă ea cu disperare.

— Asta ar trebui să te facă să-ți deschizi ochii, i-o întoarse Troy.

80

Marquita se îndepărtă dezamăgită, în liniște. Se îndrăgostise de un om care exista numai în imaginația sa. Toate avertizările nu foloseau la nimic, ba mai mult, îi întăreau sentimentele. După părerea ei, Jellico era un neînțeles pe care toată lumea îl persecuta fără ca el să aibă vreo vină.

Elissa încerca să-i explice toate acestea lui Troy în timp ce se îndreptau către mașină.

— Dacă ar fi după mine, i-as da câteva la fund acestei mici descreierate! bombăni el.

— Se enervă din nou. Ce găsiți toate la tipul ăsta?

— Unde 1-a cunoscut Marquita pe Bradley?

— Tatăl ei repară și vinde vapoare. De la el a cumpărat Jellico vedeta. A avut ocazia s-o vadă pe Marquita în acea clipă... și gata!

— Marquita este superbă!

— 'Dar de o naivitate incredibilă... El strânse din dinți. Ar trebui să-i demonstrez că...

Cum el lăsă fraza neterminată, Elissa insistă:

— Ce anume?

— Q! Nimic... Este inutil s-o fac și mai nefericită.

— Să sperăm că-l va uita repede pe Jellico. Și că Tomaso va ști s-o consoleze...

— Și eu sper la fel.

-C?

— Cred că am ghicit de ce ai mers tn port... Ca să te interesezi de Miguel!

- Dar...

— Ce mai face? A găsit o ascunzătoare sigură? , .

— Dar nu știu nimic,

Deci ea nu-i inspira atâtaIncredere încât să-i facă confidențe. Sincer vorbind, nici măcar n-o deranja că impresia pe care i-o făcuse nu era prea bună. Ținând cont de aparențe, Troy își imagina că ea încerca să-i seducă pe Jellico ca să-i sustragă cât mai mulți bani.

— Ce-ai zice dacă am cina acum? sugeră Troy. .

— De ce nu?

— Atunci, liai să mer.gem pe jos... Restaurantul se află la doi pași.

Era un loc simplu, fără nici o pretenție. Câteva mese acoperite cu fețe de masă în carouri își așteptau clienții. Nu exista o carte de meniuri. Doar pe o tablă se aflau scrise cu creta felurile de mâncare.

—' Aici se prepară, paella, mâncarea de care mi-ai vorbit? întrebă Elissa.

— Da. Dar nu trebuie să te lași influențată...

— Voi fi încântată s-o gust.

Troy comandă paella pentru amândoi. Li se aduse un platou enorm unde orezul cu sofran garnisise diferite feluri de peste, languste și creveți imenși.

— Delicios! exclamă Elissa după ce gustă. Dacă ar exista un astfel de restaurant la Los Angeles, cred că proprietarul ar deveni milionar.

— Cred că și la Washington la fel...

— Ai trăit la Washington?

în loc să-i răspundă la întrebare, îi puse el alta:

— Ce părere ai de vin?

Ea bău un gât de vin alb rece.

— Excelent...

De ce Troy era atât de evaziv? Avea oare ceva de ascuns? Sau poate el încerca să uite amintirile neplăcute?

— Mâine seară am să te invit să mâncăm la Taverna Sirenei, promise el. Sper să-ți placă... Există o mică orchestră și se poate dansa.

Atâta timp cât nu voia să vorbească despre el, la ce bun să mă invite?

— Taverna Sirenei? Da, o includem în program... spuse pe un ton degajat.

Continuară să clevetească de toate și de nimic, evitând cu grijă subiectele periculoase: Jellico, Miguel și, respectiv, trecutul lor...

83

Era încă devreme când se întoarseră la Las Floracitas. Troy ținu s-o acompanieze pe Elissa până la bungalow.

— Cum să-ți mulțumesc? întrebă ea.

— Sunt cu adevărat încântată de această zi.

— Și eu, de asemenea!

— Pot să-ți ofer un ultim pahar? propuse ea.

El ezită.

— Trebuie să merg să văd dacă nu au f ost cumva probleme în timpul absenței mele.

— A, desigur, uitasem de serviciul tău, murmură ea, forțându-se să-si ascundă decepția.

— Pe când interesul meu este să nu uit!

— El surâse. Dar avem o săptămână la dispoziție!

— Dacă n-o să te plictisești de mine înainte!

O trase lângă el și o privi în ochi.

— Care bărbat ar putea să se plictisească de tine?

— într-o săptămână?

— O săptămână, o lună, un an...

El o. sărută ușor fără ca ea să opună vreo rezistență. Așteptase acea clipă toată ziua... Răspunse sărutărilor lui Troy cu un elan profund, provenit din toată ființa ei. Toate simțurile i se treziră trăind intens acele momente când fiecare fibră a corpului ei vibra.

84

— Ah! Troy... făcu ea- oftând când el îi atinse ușor sânii.

El își ridică capul și șopti:

— Numai destinul a vrut să ne întâlnim în astfel de împrejurări!

Ea se ghemui lângă el strângându-l în brațe cu toată puterea.

— Să nu ne mai gândim la altceva!

exclamă el. Să nu ne mai pese decât de noi... La dracu cu Jellico!

Din nou buzele lor se întâlniră într-un sărut care devenea din ce în ce mai pasionat. Dar în acest timp încet, încet, pe nesimțite, cuvintele lui Troy pătrundeau până în creierul Elissei.

Jellico! Cum ar fi putut să-l uite? Venise la Mandrego tocmai pentru el. Și în loc să-și pună în aplicare planul, se lăsa'abandonata mângâierilor lui Troy.

Acesta din urmă îi ghici imediat reținerea.

- Ce s-a întâmplat, Elissa?

Ea încercă să se elibereze.

— Lasă-mă, te rog!

El o privi mirat.

- De ce? Ce ți-am făcut?

— Mă mai și întrebi?

El o prinse de umeri și o scutură.

— E prea târziu să dai înapoi, Elissa!

— Haide, Troy...

85

— Spune-mi ce se petrece? în mai puțin de o secundă, ți-ai schimbat atitudinea. Nu înțeleg de ce și consider că am dreptul la o explicație.

Aplecându-si privirea, ea își fixa vârful sandalelor.

— Ne-am pierdut amândoi capul... făcu ea cu efort. Dar în realitate, nici tu și nici eu nu vrem să ne lăsăm antrenați în această idilă.

Cum el se îndepărta în liniște, ea insistă:

— Recunoaște, Troy! Că nici tu nu vrei complicații în viața ta în acest moment.

- Dar tu?

— Nici eu nu vreau.

El se apropie si-i mângâie părul cu gingășie.

— Ce păcat!

Spre ușurarea tinerei femei, el nu mai insistă.

— Nimic nu e perfect în această lume!

— spuse el în concluzie, scăpând un oftat.
— Așa este...

Troy o sărută ușor pe obraz și se îndepărtă câțiva pași.
Atunci... pe mâine, Elissa! Ea îl privi cu neîncredere.
— Pe mâine? Cu toate că...?
— De ce nu? Ai uitat că această săptămână ne aparține?
— Și după aceea...

86
El o întrerupse.
— Ascultă-mă bine, Elissa! Ce^ e mai important în lume decât prietenia? în afară de iubire, bineînțeles... Noi doi ne înțelegem de minune, această zi excepțională a demonstrat-o. Atunci de ce să nu ne revedem?
Era convenabil acest lucru? Tocmai voia să refuze dar când își ridică privirea către Troy și-l văzu în lumina lunii în toată frumusețea lui, nu mai avu curajul...
— Nu este atât de... de simplu, se bâlbâi ea. Când suntem împreună avem tendința să... să ne pierdem capul.
El surâse iar ea își simțea inima bătându-i în piept ca o nebună.
— Ei bine, vom încerca să fim mai lucizi!
promise el.
87
CAPITOLUL V
în zilele care urmară, Troy și Elissa nu se despărțiră practic.
își petreceau timpul scăldându-se în piscina sau în apa mării, făcând ski nautic, hoinărind prin oraș, cumpărând din piață o mulțime de bibelouri... Seara se reîntâlneau pentru a mânca împreună în bungalow, sau ieșeau la restaurant.
Amândoi făceau eforturi pentru a înfrunta atracția puternică unul^ față de celălalt. Era destul de dificil! în special când dansau un tango lent — exact ca în acea clipă!...
Puțin amețiți de pasiunea dansului, se îndreptau către masa Jor. Muscându-și buzele, Troy rupse tăcerea:
— Nu a fost o idee prea grozavă...
Elissa își înghiți saliva.
— Poate că nu. Am face mai bine dacă ne-am dedica unor activități fizice.
El ridică mirat o sprânceană și se înroși.
— Știi foarte bine ce vreau să spun!
exclamă ea.
89
— Desigur că știu, o asigură el mângâindu-i mâna. Vorbești de exerciții fizice...

— Crezi c-avem nevoie să ne consumăm surplusul de energie! Ce-ai zice de o scufundare subacvatică mâine?

— De acord! Există în oraș un loc unde putem închiria echipamentul necesar?

— Este inutil. Avem tot ce ne trebuie la Las Floracitas.

— Bradley face scufundări? întrebă ea mirată.

— Mă faci să râd! Echipamentele aparțineau vechiului proprietar, dar Bradley le-a cumpărat cu restul domeniului.

De obicei evitau să vorbească despre Jellico. Dar acum, pomenindu-i numele, Elissa _se simți deodată rece. Omul pe care-4 ura cei mai mult în lume trebuia să se reîntoarcă în curând...

își impuse să se relaxeze. Săptămâna încă nu se terminase!

— Am o idee! exclamă Troy. Ce-ai zice dacă am merge Ia picnic mâine în micul golfulet pe care ți 1-am arătat zilele trecute? Locul este ideal pentru scufundări submarine.

Ea-i surâse.

— Dacă crezi că sunt în stare să mă scufund în golfulet, înseamnă că nu mă consideri o simplă turistă.

El izbucni în râs.

90

— Ai trecut toate testele cu ochii închiși.

Privirile lor se întâlniră iar ea își simți

inima în piept ca o mică bombă,gata să explodeze. Apoi o cuprinse tristețea... Care ar fi reacția lui Troy dacă i-ar cunoaște intențiile? Și-ar fi dorit să poată să-i vorbească cinstit! Din păcate, era imposibil!

Elissa pregătea sandvișurile, în timp ce Troy aduse o sticlă de vin și fructe exotice culese chiar de el: mango, papaya și ananas.

După ce-și parcă mașina într-un refugiu al drumului,' el o conduse pe tânăra femeie pe o cărare ascunsă ingenios.

— Cum ai descoperit-o? întrebă, mai mult pentru sine, ea.

— Nimic nu este imposibil... Cu jumătate de voce, ca și cum ar fi spus-o pentru el, adăugă: Când cineva își dorește foarte mult un lucru, reușește să-l obțină!

— Crezi? făcu ea cu un aer de neîncredere.

— Am crezut până când un eveniment recent m-a făcut să-mi revizuiesc teoriile.

— Ai noroc! Ți-ai păstrat iluziile mult mai mult timp decât marea majoritate a oamenilor, murmură ea cu amărăciune în glas.

Elissa făcu deodată ca rochia să-i alunece pe picioare și apăru în bikini.

91

— Cu ce începem? întrebă ea forţânduse să afişeze un aer de bună dispoziţie. Cu picnicul sau scufundarea?

— Tu decizi.

— Marea este mult prea atrăgătoare. Să mergem să facem baie.

După ce şi-au pus costumele de scufundare, ei se îndreptară drept către recifurile care adăposteau peşti de culori minunate. Razele soarelui traversau apa transparentă. Elîssa nu putea să nu admire'coralii, algele care unduiau în mişcarea curentului, toată această floră şi faună marină...

întorcându-se pe plajă se dezbrăcară de echipamentele subacvatice şi se aşezară la masă. Cu $ poftă nebună cie mâncare, au devorat totul după care s-au întins unul lângă altul.

Elissa aţipi. Când redeschise ochii întâlni privirea lui Troy. Stând aşezat pe un cot, o contempla-pe Elissa cu un aer grav.

Ea se ridică şi, cu o mişcare bruscă a capului, îşi aruncă părul pe spate.

— N-ai dormit? întrebă ea.

— Nu mi-a fost somn.

— Puteai să găseşti ceva mult mai interesant de făcut decât să mă priveşti. Mă simt groaznic!

Deschizându-şi sacul de plajă, scoase o perie şi încercă cu neîndemânare să-şi descurce părul.

_ 92 :

— Lasă-mă să te ajut! spuse Troy. Tu nu ai răbdare.

El începu să-i perie părul cu autoritate. Fără a opune vreo rezistenţă, ea-şi lăsă părul în grija lui. Cu abilitate, Troy reuşi să separe şuviţele dezordonate. Apoi el îi frecţionă gâtul şi umerii. Acest masaj avu asupra ei un efect deconectant si, cu un oftat de plăcere, îşi închise ochii.

Când o cuprinse de după gât, ea protestă uşor, de forma. ' - Vai Troy...

— Sirena mea, murmură el. Sirena mea minunată...

Părul tinerei femei alunecă pe pieptul bronzat al lui Troy, precum un snop de grâu auriu.

— Noi doi trebuie să rămânem la relaţia de prieteni, îi reaminti ea cu voce joasă.

— Nimic mai mult...

— Ştiu! Am crezut că voi reuşi să păstrez distanta... Apoi îmbrăţisând-o uşor: Dar mi-e imposibil... Nu pot să nu mă gândesc la tine, Elissa. Zi şi noapte. Mă înnebuneşti!

Buzele lor se reîntâlniră uitând de tot ceea ce îi înconjoară. Nimic nu mai exista în lume decât ei doi şi dorinţa nebună care-i atrăgea unul către altul.

Deodată se auzi niște râsete și chiote. Un mic vapor de croazieră trecea în larg. Pasagerii îi zărise și le făceau semne cu mâna.

Teribil de jenată, Elissa își îndreptă partea de sus a costumului de baie. Troy o îmbrățișa în continuare.

— Ne reîntoarcem?

— Nici nu mai știu unde ne aflăm! oftă ea.

— Să ai încredere în mine, îngerul meu...

El o îmbrățișa din nou.

— Vei fi a mea! pretinse el. îmi ești predestinată! Deoarece suntem făcuți unul pentru altul... Iar acum am ajuns la un punct de unde nu ne mai putem reîntoarce.

Se întoarseră la Las Floracitas fără să schimbe vreun cuvânt. Din când în când Troy mângâia mâna tinerei femei. Ea se mulțumea să-i surâdă..* Știa că el avea dreptate: ajunseseră la un punct de unde nu se mai puteau reîntoarce.

Rolls-Royce-ul era garat în fața casei din marmură roșie si, deodată intrând în alertă, Troy își încrunta sprâncenele.

Jellico apăru imediat în pragul casei.

— în sfârșit, iată că v-ați întors! exclamă el. Ei bine! fîu e prea devreme? Unde ați fost?

Privirea lui Troy deveni de nepătruns.

— Reîntoarcerea dumneavoastră nu a fost prevăzută pentru astăzi, declară el în sfârșit.

— Când pisica nu-i acasă, joacă șoarecii pe masă! spuse Jellico pe un ton sarcastic. '

Troy își fixă privirea fără să clintească.

— Cred că ați găsit totul în ordine.

.— Sper să fie bine! bombăni Jellico.

Nu părea să-l fi impresionat deloc pe
șeful pazei și aceasta îl făcea vizibil nervos.

După ce-si petrecuse mai toată ziua în al șaptelea cer,'Elissa coborî brutal pe pământ. La un moment dat credea că totul este posibil, dar realitatea reveni cu duritate. Dacă ea venise la Mandrego, n-o făcuse pentru a.se lăsa antrenată într-un flirt, ci pentru a se răzbuna pe un escroc.

Ea se decise în sfârșit să iasă din mașină.

— Bradley! Ce surpriză minunată, exclamă ea. Sunt atât de încântată să vă revăd... Singurătatea începuse să mă apese.

— Nu cred! o ironiza Jellico. Și întorcându-se către Troy, el adăugă pe un ton acidi Dimpotrivă, am impresia că nu v-au lipsit distracțiile!

.— Domnul Benedict a avut amabilitatea să-mi arate insula.

El ridică din umeri.

—- Eu am spus că nu e mare lucru de văzut aici!

Elissa evită să-l privească pe Troy, dar era conștientă că dezaprobarea sa era admisă tacit de amândoi.

95

— Nu, nu-i cine știe ce de văzut! aprobă Jellico. Poate veți înțelege acum de ce mă simt prizonier aici! Am fost fericit să pot să fug pentru câteva zile...

— Credeam că ați făcut o croazieră magnifică la bordul acelui iaht splendid!

— A fost destul de reușită, admise el.

— Totul a fost bine până în clipa când Mimi a alunecat pe punte și si-a rupt încheietura mâinii. A urmat o întreagă poveste pentru o fractură de nimica toată! Puteai să crezi că si-a rupt, cel puțin, gâtul... De fapt ar fi fost preferabil, poate așa am fi avut mai multă liniște! Pentru că așa a ținut morțiș ca Guido s-o'ducă neapărat'cu avionul la 'Miami. Și astfel, croaziera s-a terminat mai devreme decât era prevăzut... ~~

Troy luă coșul în care fuseseră alimentele pentru picnic.

— Merg să-l duc la bungalow... Tu vii, Elissa?

— Lasă-1! făcu ea cu nerăbdare, îl duc eu. Ai face mai bine dacă te-ai duce să aranjezi echipamentele de scufundare.

Ea se apropie de Jellico.

— Ne-am permis să vă împrumutăm echipamentele. Sper că nu v-âți supărat.

— Am lăsat cheia de la garaj la tine, insistă Troy. Trebuie să mergem împreună!

— N-are rost! Bungalow-ul nu este încuiat.

96

Elissa nu voia să fie singură cu Troy. După totce se întâmplase în după-amiaza aceea în golfuleț, nu exista nici o îndoială în ce privește intenția acestuia. Chiar și ea își pierduse capul în acea zi. Dar reîntoarcerea neprevăzută a lui Jellico punea totul într-o perspectivă nouă. Cum a putut ea să uite —-chiar și pentru o clipă — misiunea pe care o avea ele îndeplinit?

— Poți să pleci! îi ordonă Jellico lui Troy.

Ce mai aștepți?

Șeful pazei surâse cu răceală.

— în timpul absenței dumneavoastră rn-am dezobișnuit să mai primesc comenzi, aruncă el.

— ObraznicuU bombăni Bradley.
— Povestiți-mi cum a fost plimbarea! îl rugă Elissa. Ați fost la Saint-Thomas?

Ea îl bombardase cu întrebări căutând să fie cât mai veselă, în tot acest timp con-tinuară să discute afară... Oare de ce nu-i propunea el să intre?
— Mor de sete! oftă ea. Vreți să veniți cu mine? Am să vă ofer ceva de băut...
— Nu pot să mă mișc de aici: aștept un telefon important.
— Atunci, poate mai târziu? între timp arn să fac un duș...

își ridică fusta dezgolindu-si picioarele lungi, bronzate. /
— Vedeți! Sunt plină de nisip!
97
O licărire sclipi în ochii lui Jellico.
— Ce ar fi să mâncăm împreună? sugeră el.
— Ce idee grozavă!
— Vă voi aștepta începând cu ora nouăsprezece... Apoi pe o voce mai dură: în doi poate vom reuși să înlăturăm plictiseala!

Elissa se îndrepta către bungalow. I se părea că inima-i cântărește tone... Cu toate acestea, trebuia să se ' simtă mulțumită: planul său se punea în mișcare!
Troy o aștepta iar Elissa avu o tresărire când îi recunoscu silueta înaltă în fața ușii de la intrare.
— Ți-am admirat mult spectacolul! o ironiza el. Ți-ai jucat rolul minunat... Mica îndărătnică în fața prințului ei șarmant!
— Am fost politicoasă, și nimic mai mult, pretinse ea.
— I-ai povestit că te-ai plictisit de moarte fără el?
— N-am spus asta!
— Poate nu chiar așa, dar i-ai spus-o de așa manieră încât să-i dai această impresie.
— Troy își încrucișa mâinile la piept. De ce nu i-ai spus în clar că noi doi am devenit prieteni?

Ea îi evită privirea.
'— Am petrecut o săptămână nemaipomenită.... Dar a fost vorba doar de o paranteză în viața ta ca și în a mea.
_ _ 98 :
El o prinse de umeri și o zgâlțâi fără blândețe.
— A, da! O mică paranteză, pur și simplu! Până la venirea lui Jellico, iar acum îți scoți ghearele de căutătoare de aur?

Ea oftă.

— N-ai cum să mă înțelegi...

— Nu? Ei bine, atunci explică-mi! Cine știe? Poate as putea să te ajut.

Ce n-ar fi dat ea să poată să i se destăi-nuiască! Dar Troy reprezenta un pericol pentru realizarea în bune condiții a planului ei. Dacă acum se producea ruptura între ei, putea să se concentreze pentru atingerea scopului final.

— Bradley mă place, declară ea. Și nimic mai mult.

— De ce nu recunoști că banii te interesează!?

- Ba da.

De această dată ea era sinceră...

— Acum înțeleg de ce m-ai ținut la distanță! Tu nu dai nimic gratis! îi aruncă el, insultând-o voit.

Troy avea atâta ură în priviri încât, devenind foarte palidă, se retrase speriată câțiva pași.

— Te consideri rănit în amorul propriu!

murmură ea. Dar asta nu-ți dă dreptul să spui orice... Se opri puțin, după care continuă: îți mulțumesc că mi-ai ținut companie în aceas-

99

ta lungă săptămână de așteptare... Dar tu știai foarte bine că odată cu reîntoarcerea lui Bradley, relațiiile noastre vor lua sfârșit.

— Chiar nu simți nimic pentru mine?

Mincinoase! Astăzi după-amiză, în golfuleț, puteam să facem dragoste fără nici un protest din partea ta.

— Niciodată n-aș fi acceptat!

— El reluă:

— Minți! Și am să ți-o demonstrez...

— Elissa se luptă cu toată puterea, dar el o

cuprinse strâns în brațe.

Buzele lui îi sărutară tâmplele apoi cobo-râră de-a lungul gâtului și se opriră sărutând tandru umflătura sânilor, în același timp, o mângâia cu abilitate. Elissa nu întârzie să se abandoneze în brațele puternice ale lui Troy, în timp ce inima-i bătea să-i spargă pieptul. Ea nu mai era decât așteptare și dorință.

- Oh! Troy...

— Spune! îi ordonă el.

— Vreau să fiu a ta...

Deodată Troy deveni de gheață. Surprinsă, Elissa își ridică pleoapele. Ochii i se umbriră în timp ce el o privea fără să scoată un cuvânt. Apoi un surâs îi strâmbă buzele senzuale.

— Ai văzut! triumfă el.

Umilită începu să tremure, atât de emoție cât și de nervi.

__ __—__ 100 ———_

— Pleacă de aici imediat! ordonă ea.

Bătând nervos din picior, strigă:

— Pleacă, n-auzi!? repetă în culmea furiei. Și să nu te mai prind pe aici!

Cum el nici nu se clintea, Elissa fugi și se închise în camera ei. După ce trase obloanele se aruncă pe pat și se ghemui cu picioarele la gură. Tremura din toate încheieturile dar nu-i curse nici o lacrimă.

Cât timp stătuse așa? Nu putea să-si dea seama. Dar îndată ce'-și reveni, forțându-se să-l uite pe Troy, își luă'desuurile și începu să se pregătească pentru seara aceea.

Jellico își aștepta invitata pe terasă. El o măsură cu admirație din cap până-n picioare. Elissa arăta minunat. Se machiase cu mai multă grijă decât de obicei și îmbrăcase o rochie din dantelă, cu bretele, foarte mulată pe corp.

Ochii „bancherului" se opriră pe pieptul Elissei, generos decoltat.

— Sunteți fermecătoare...

îi sărută mâna în timp ce ea se forță să surâdă.

— Cunoașteți manierele rafinate... Femeilor le place să fie tratate ca niște prințese.

— Dar în acest loc pierdut, nu prea am ocazia să mă comport ca un om galant!

— suspină el.

101

Un servitor le aduse cockteilul cu șampanie.

— Știu că este greu să compari Mandrego cu 'Saint-Tropez sau Palm Beach, făcu Elissa. Dar și aici se pot găsi o mulțime de lucruri de făcut.

— De exemplu, ce?

— Ski nautic, scufundări subacvatice...

Jellico părea hipnotizat de picioarele ei.

— Sunteți sportivă? se miră el. Păreți atât de delicată...

— Aparentele înșeală!

— Eu sper că nu! exclamă el pe un ton plin de subînțelesuri. Trebuie să știți să profitați de posibilitățile care vi se oferă! îi spuse el făeându-i cu ochiul vulgar.

— Este exact ceea ce fac! Se temu să nu fie greșit înțeleasă. Bravo! Atunci mergem să facem scufundări subacvatice mâine?

:— Mâine este o altă zi! Să ne gândim mai degrabă la seara noastră... și la noaptea aceasta.

Ea strânse din dinți. Se cam săturase să continue acest joc. De ce să nu atace mai direct?

— Veți regreta că nu m-ați însoțit dacă mă voi întoarce cu o comoară!

— O comoară?

— Marea a înghițit bogății fabuloase!

El făcu un gest plictisit.

_ . 102

— Oh! Căutătorii de epave nu sunt decât niște visători!

— Vasul Atocha nu este un miraj! Se pare că s-au găsit la bordul ei cufere pline cu smaralde.

— Șansele ca să găsești o altă Atocha sunt minima.

— Ce pesimist sunteți! Sub apă există comori imense. Dar dacă nimeni tiu-si dă osteneala să le găsească, rămân acolo.'

— Este ca și cum ai căuta acul în carul cu fân! Ar trebui o armată de scufundători care să încadreze insulele Caraibe și să descopere — poate — un vas ca Atocha,

— Dar dacă cineva...

— Majordomul apăru.

— Cina este servită, domnule.

— Bradley se ridică și o prinse pe Elissa de

mână.

— Am comandat languste a la Newburg.

Deși avem crustacee bune aici! .

Sosirea majordomului puse capăt discuției, iar Elissa își putea ascunde cu greu dezamăgirea. Foarte rar în viața ei se simți atât de frustrată!

Fără poftă, ea degusta cupele cu caviar servite înaintea felului principal. Langustele erau delicioase, dar Elissa n-a prea făcut față. Ea nu înceta să se întrebe cum ar fi putut să-l facă pe Jellico să fie interesat de căutarea epavelor.

103

— Nu beți un pic? o întrebă el. Acest cabernet este din anul cel mai bun...

Ea se îndură să guste o gură.

— De fapt, este un vin excelent. Dar eu beau foarte puțin...

— Ce greșeală! Asta ajută la relaxare...

— Mie, mai degrabă, îmi face somn!

El miji ochii.

— Nu ne lipsesc paturile de aici... Dacă doriți să vă odihniți, nu ezitați să mi-o spuneți!

— Sunteți o gazdă plină de tact! exclamă ea. Vă gândiți într-adevăr la toate... Mai întâi trebuie să vă mulțumesc că mi-ați pus la dispoziție bungalow-ul.

— Nu este un loc prea luxos pentru o tânără de clasa dumneavoastră!

— Mă simt foarte bine, îl asigură ea.

— Cred că vă simțiți prea singură în timpul nopții...

— Nicidecum! Mă culc devreme pentru că mă trezesc dimineața în zori.

- Oribil!

Deoarece ea nu ajunsese la nici un rezultat în acesta seară, se gândea să continuie ofensiva a doua zi.

— Ați văzut vreodată răsăritul? se arătă ea foarte entuziasmată. Nu? Ce păcat! Este absolut extraordinar... Trebuie să privim împreună acest spectacol unic! Vreți să vă

telefonez mâine dimineață ca să vă trezesc?

Vom merge pe plajă, iar apoi vom face câte o baie în mare. .

Chipul lui Jellico se înăspri.

— Nu suntem pe aceeași lungime de undă, draga mea! îngâna el.

Elissa clipi repede din pleoape.

— Oh, făcu ea cu un aer decepționat.

Credeam că sunteți amator de noi experiențe...

El păru din nou interesat. , — De noi experiențe? Puteți să-mi explicați mai pe larg ceea ce aveți în cap?

Ea îi zâmbi cu subînțeles.

— Este micul meu secret... Nu vreau să vă vorbesc înainte! Asta va strica totul.

Totul fusese spus cu mare grijă și făcu în așa fel încât să încheie onorabil serata. Tot timpul avusese impresia că se plimbă pe un teren minat...

Jellico insistă s-o conducă până la bun-galow. Conștientă de acest pericol, încercă să-si ia rămas bun în prag.

— Mulțumesc pentru această seară minunată...

— N-a fost decât un început!

Apoi, fără un cuvânt, o trase de mână în salon.

—' Este deja târziu, protestă Elissa. Și sunt obosită...

El își aruncă sacoul pe un fotoliu.

IX? r& -_

— Eu nu sunt obosit!

— Noapte bună, Bradley! Pe mâine!

— S-a înțeles! Mâine vom intra în jocul dumitale... Dar în această seară am să vă învăț un altul, draga mea!

Jellico o cuprinse de talie. Ea încercă să-l respingă însă el era mult mai puternic...

— încetează! țipă ea. Deodată i se făcu greață. Lasă-mă, Bradley!

— Hai, iubito! Nu te mai maimuțări...

— Știi la fel de bine ca și mine cum trebuie să încheiem ziua.

Ea se forță să-si păstreze calmul.

— îmi placi mult, Bradley. Dar nu e bine să mergi prea repede...

— Dacă-ți închipui că ai sa te retragi așa după ce rh-ai provocat toată seara!... Nimeni nu scapă de Bradley Jellico, draga mea. Ai să înveți asta la rândul tău.

— Dar, te rog, lasă-mă!

— El se mulțumi să rânjească.

— Bradley... imploră ea.

începu s-o cuprindă panica. El continua s-o strângă către el cu forță.

— Haide, porumbițe, fără figuri!

— Ascultă...

— El îi tăie vorba.

— Ce te maimuțărești atâta? Știai foarte bine ce doresc de la tine când ți-am propus să te instalezi aici!

— Ba deloc!

-CAPITOLUL VI

— Dar ce se întâmplă? repetă Troy.

Părea că tocmai se sculase din pat. Cu bustul gol, cu părul ciufulit, avea pe el doar un șort din bumbac.

Rușinat, Jellico se ridică și privi la șeful pazei sale cu ochii holbați.

— Benedict! Ce cauți tu aici?

Troy zâmbi pe jumătate.

" — Este evident, nu-i așa?

Mirarea lui Bradley fu înlocuită de o furie necontrolabilă.

— Nu! Cred că nu înțeleg!

Cu pumnii strânși, el se întoarse către Elissa.

— Micuță târfă!

Troy înainta amenințător.

— Controlați-vă cuvintele!

Dar Jellico nu-i dădu nici o atenție. Toată furia sa era îndreptată acum contra Elissei.

— înțeleg de ce încerci să te debarasezi de mine! Nu voiai să-l găsesc pe Benedict în camera ta! Știai că te așteaptă și...

— Nu! țipă ea. Nu-i adevărat! Habar n-aveam că...

Troy interveni.

— Lasă-mă pe mine să lămuresc situația, draga mea.. Si adresându-se lui Jellico:

Dumneavoastră erați absent... Elissa se simțea singură. Și iată!...

Proprietarul de la Las Floracitas păli de furie și cu greu se controla.

— Eu nu te plătesc pentru... pentru ca să-ți pierzi timpul cu invitații mei!

— Acest timp î-am luat din orele mele libere, replică Troy cu nevinovăție.

Stupefiată, Eîissa se îndepărtă fără să scoată un cuvânt, în acest timp, Bradley fulgera în continuare.

— Ar trebui să te dau afară cu un picior în fund! Cum am putut să fiu atât de fraier încât să acord încrederea mea unui amărât ca tine?

— Da? exclamă Troy cu ironie. Mi-ați acordat încrederea dumneavoastră? închipuiți-vă că nici măcar nu mi-am dat seama...

— Acum, gata! S-a terminat cu râsul!

— Ascultați-mă bine, amândoi...

— Bradley... începu Elissa pe un ton rugător.

— Tu să nu scoți un cuvânt! îi aruncă el.

Jellico nu mai putu să se stăpânească și,

înfuriat la maximum, începu să debiteze o mulțime de înjurături și de obscenități.

— Elissa, du-te în camera ta, îi spuse Troy tinerei femei.

110 _

— Cine dă ordine aici? tună Jellico.

Troy nu se lăsă impresionat.

— Puteți să vă descărcați nervii asupra mea, dacă doriți. Dar lăsați-o pe Elissa în afara acestor discuții!

— Tu nu ți-ai dat seama că ei nu-i pasă nici de tine? Nici nu-ți imaginezi câte avansurimi-a făcut ca să mă întărâte! Voia să avem experiențe noi. Experiențe palpitante...

— Dacă ea a consimțit, de ce ați avut nevoie să recurgeți la forță?

— Ce idee...

— Am văzut și am auzit.

Jellico înălță din umeri.

— După ce m-a ispitit toată seara, dintr-odată a început să dea înapoi. Mie nu-mi plac femeile care se joacă cu focul și am vrut să-i dau o lecție. Te pomenești că tu n-ai fi făcut la fel în locul meu?

- Nu. *

— Tu ești un generos! spuse batjocoritor Bradley.

încetul cu încetul, își regăsi stăpânirea de sine.

— Oricum, nu mai am nevoie de ea acum! O să mă plătească ca să o ating și n-am s-o fac nici măcar cu penseta. Păstrează-ți-o! .

111

El își încrucișa brațele.

d— Am crezut că așa te voi salva. Iar tu, în loc să-mi mulțumești, te superi mai tare...

— îți datorez o anumită recunoștință, admise ea șoptind ușor cu vârful buzelor, dar nu era nevoie să faci o asemenea regie...

Troy o acoperi cu o privire. Rochia, decoltată din dantelă aibă nu ascundea prea mult din curbele corpului ei voluptuos...

— Mă întreb 'de ce-mi complic viața pentru o fată ca tine, mormăi el. Jellico are dreptate: nu ești decât o femeie care te joci cu focul! Apoi'continuă cu un aer cinic. Prea multe provocări... și nimic până la urmă!

— Acest'mic joc 1-ai jucat și cu el, și cu mine.

— Dar lui Jellico nu-i place să piardă; asta ți-a scăpat în calcul. Dacă eu nu eram acolo...

— Da, poți să fii mândru de tine! exclamă ea cu amărăciune.

— Ai intenția să rămâi la Las Floracitas?

- Da.

Privirea lui deborda de reproșuri.

— Deci banii înseamnă mult pentru tine?

- Da.

El nu păru convins.

. — Povestea ta nu prea este credibilă!... Ești atât de naivă încât să-ți imaginezi că Jellico ți-ar oferi maldăre de dolari fără ca tu să-i dai nimic în schimb?

114

— Tu te înșeli asupra scopului demersurilor mele. Eu'vreau să-i propun o afacere...

— O afacere? repetă el cu cinism. Da, văd .că ești în ținută de lucru...

învinsă, Elissa se lăsă să cadă pe canapea.

— Sunt de acord că am trișat ca să pătrund aici. Căderea cu bicicleta a fost voită. Și am cumpărat această garderobă elegantă cu un singur scop: de a-i

atrage atenția lui Bradley. Dacă n-as fi arătat sexy, îți închipui că m-ar fi invitat la Las Floracitas?

— De ce nu i-ai pomenit imediat, sau măcar o dată, afacerea pe care o vrei?

— Nu este atât de simplu!

Liniștită, ea-si examina unghiile lungi pilite cu grijă.

— Este foarte circumspect și îmi era frică să nu mă trimită la plimbare dacă-i făceam pur și simplu o propunere comercială...

— Si ce vinzi? Acțiuni pe statuia Libertății? '

Ea ridică din umeri.

— Tranzacția pe care vreau să i-o propun este mult mai serioasă.

— Spune-o atunci!

— Sunt în posesia unei hârtii vechi care indică locul exact unde s-a scufundat un vas plin cu comori. Având în vedere faptul că eu n-am nici un ban pentru a face aceste

cercetări costisitoare, sunt gata să vând prețiosul document celui care oferă mai mult...

Chipul lui Troy exprima un scepticism total.

— Vezi, tu... începu ea. Tu nu mă crezi...

— Și probabil că nici Bradley nu m-a crezut dacă a avut acea reacție. Iată de ce sunt pe punctul de a pleca.

— Este grotesc! o întrerupse el. Dacă-ți imaginezi că Jellico va cădea în fund, te-nseli amarnic!

— Dar am harta.

— Căutătorii de comori... o ironiza el.

— Dar sunt povesti pentru copii, Elissa! Este timpul să crești!

— Am să-ți arăt ce am. Probabil că după aceea n-ai să mai râzi...

Se duse să aducă un pergament foarte vechi și doi galbeni și o cupă.

— Ei, ce. zici de astea? exclamă ea triumfătoare.

Troy ie examina îndelung. Apoi îi spuse dând din cap:

— O să ai multă, multă bătaie de cap cu astea. Sunt prea bine făcute...

— De ce nu mă crezi? Toată lumea știe că marea Caraibelor este un adevărat cimitir de epave... Amintește-ți de Atocha!

— Atochați-a dat ideea această nebună?

Ea oftă.

— Speram să mă ajuți să-l conving pe Jellico că vom face o afacere în aur... v

— Cu sau fără ajutorul meu, n-ai nici o speranță. Se vede că nu-l cunoști pe Jellico!

— Este foarte prevăzător.,

— Cel puțin, prornite-mi că n-ai să joci contra mea!

— Pentru că intenționez să rămâi, în ciuda celor întâmplate astăzi?

— De ce nu? Nu mai risc nimic acum, din moment*ce mă consideră... în sfârșit... prietena ta.

Troy strânse din buze. Se săturase să continue discuția.

— Deci, tu vrei să-i faci pe toți să creadă că noi trăim împreună! se răsti el. în schimb, nu faci altceva decât să mă însoțești la plimbare! Da, nu ești altceva decât o'provocatoare!

El se apropia amenințător, în timp ce ea se retrăgea.

— Troy! țipă ea, cu disperare. Fii rezonabil... Să nu faci ceva care să regreți apoi.

El râse batjocoritor.

— Crezi că voi regreta?

— Ea se mai îndepărtă puțin.

— Te lași purtat de nervi...

O împinse cu brutalitate, făcând-o să se așeze.

— Nu-rni place ca cineva să se folosească de mine!

117

Deși Elissa tremura din tot corpul, îi făcu față cu curaj.

— Tu ești acela care i-ai sugerat lui Bradley că noi suntem foarte apropiați, îi reaminti ea. Și acum te superi^ pentru că vreau să intru în jocul tău? îți lipsește logica...

Iritarea lui Troy înlocui puțin câte puțin mirarea.

— Unde vrei, de fapt, să ajungi? Nu te înțeleg... Dacă ai avea cât de cât dreptate, ți-ai face imediat bagajele!

— N-am de gând să plec atât timp cât îmi rămâne o speranță pentru atingerea scopului meu, făcu ea cu convingere.

, Troy o lăsă brusc.

— Asta va fi dificil!

' Apoi adăugă:

— Cu atât mai mult cu cât ți-ai pierdut orice șansă de a-l convinge pe Bradley.

Istovită, își lăsă capul să cadă. Deodată nu mai putu să se abțină și izbucni în plâns.

— Noroc! îi ură Troy. Vei avea nevoie...

— Și să nu mai contezi pe mine că-ți voi veni în ajutor, .începând din această clipă, vei fi singură.

— întotdeauna am știut că trebuie să lupt singură, declară ea cu o voce cam nesigură.

Troy o privi cu un aer deconcertat. Ea părea cu adevărat vulnerabilă în acea clipă...

118 '

— Ce vrea-să însemne toată povestea asta, Elissa? întrebă pe un ton mai dulce.

— De ce te avânți într-o asemenea aventură?

— Ai nevoie de bani? Există mijloace mult mai simple pentru a-i procura...

— Care? As vrea să le știu și eu! făcu ea pe un ton de apărare, dar care suna fals.

— Ai probleme? insistă el. Destăinuiemi-te mie! Ce zici? Poate aș putea să te ajut...

Ea încercă să evite continuarea discuției.

— Ti-an\spus deja tot.

— In afară de adevăr.

— La ce bun? Tu m-ai judecat deja...

— După tine sunt o femeie ușoară, gata să fac orice în schimbul unui pumn de dolari...

O lacrimă i se prelinse pe obraz, începu să-si piardă stăpânirea de sine.

Troy o cuprinse între brațele*sale și o legăna tandru în timp ce îi mângâia părul cu gingășie. Incapabila de a-si păstra cumpătul, Elissa' izbucni într-un plâns cu sughițuri.

El așteptă să se calmeze puțin pentru a o face să'se așeze pe canapea.

—" Povestește-mi tot, draga mea, o îndemnă el luând loc alături de ea. După aceea ai să te simți mai bine.

Prea epuizată de acea zi bogată în evenimente, tânăra femeie era incapabilă de a lupta în continuare. Ea se ghemui în brațele lui Troy și-și închise ochii.

119

— Nu știu... nu știu ce m-a apucat, șopti ea. De obicei, nu plâng niciodată!

— Din când în când asta face bine.

— E adevărat...

Deodată deveni conștientă de apropierea lui Troy. El o mai îmbrățișa încă atunci când își dădu seama că în rochia aceea mulată pe corp se simțea ca și goală...

Obrajii îi deveniră roșii și se redresa imediat.

— Te simți mai bine? o întrebă el.

— Da, mulțumesc.

— Ea îi e.vită privirea.

— Acum explică-mi tot, insistă el.

Un oftat puternic umflă pieptul Elissei.

Știa că n-are nici o șansă să mai țină secretul față de Troy. Și întrucât nu suporta să fie judecată greșit, consideră că a venit timpul să se destăinuie... .-

— Ai ghicit: n-am jucat cinstit.

El își aplecă capul.

— Si-ți închipuiai că Jellico ar fi intrat în jocul tău și ți-ar fi căzut în capcană?

—- Am cupa și galbenii care demonstrează veridicitatea poveștii mele. Și, după tot ce s-a povestit în ziar în legătură cu Atocha, aceasta pare a fi adevărată...

— Și cu cât vrei să-i vinzi harta?

— Cinci sute de mii de dolari.

El fluieră.

120

— Ei bine, te arunci cam sus! De ce nu un milion, dacă tot îi ceri? Așa n-o să mai fie nevoie să lucrezi vreodată.1'

Elissa se făcu că nu observă sarcasmul lui.

— Nu intenționez să păstrez acești bani.

Cinci sute de mii de dolari reprezintă suma cu care Jellico 1-a escrocat pe tatăl meu.

Atitudinea lui Troy se schimbă imediat.

— Ah! Am fost naiv..-. Nici o clipă nu m-am gândit la această posibilitate. Mă gândeam că...

— Știu ia ce te gândeai! i-o reteză, ea.

— Ascultă-mă, te rog să mă ierți! Ai fost foarte convingătoare în rolul tău! Dar cred că trebuie să abandonezi acest joc... Jellico este foarte puternic, iar tu nu ai forța necesară să lupți contra lui. De ce mergi pe cont propriu? Ar trebui ca tatăl tău să...

—* Tatăl meu este mort. S-a sinucis...

— Din cauza lui Jellico?

- Da.

Și Elissa îi povesti trista întâmplare:

— Tatăl meu conducea o universitate din California. Reputația sa era nepătată până în clipa în care 1-a întâlnit pe Jellico la o recepție organizată de bancherul său.

Troy dădu din cap.

' — înțeleg... Jellico i-a propus o investiție miraculoasă!

— Exact. Tatăl meu era responsabil cu gestiunea fondurilor universității, încântat de ideea de a fructifica aceste fonduri, el i le-a încredințat lui Jellico... și nu le-a mai revăzut niciodată.

— Fondurile universității? exclamă Troy.

— Ce catastrofă!

— îți închipui ce scandal! Bineînțeles, toată lumea a știut că tatăl meu a fost escrocat...

— ... de către un veritabil expert în materie! termină Troy în locul ei.

Lacrimile curgeau șiroaie pe obrajii tinerei femei. Troy o luă în brațe.

— Tata nu a putut să suporte această situație umilitoare, continuă ea cu o voce întreruptă. Măcinat de rușine și de remuscări, el s-a sinucis.

Revenindu-și, adăugă:

— Iată de ce vreau să mă răzbun pe Jellico! Ah! Dacă-si închipuie că o să scape...

— Bineînțeles că nu, draga mea... o asigură Troy mângâindu-i părul.

Ea îl respinse.

— Nu mă trata ca pe un copil! Crezi că este deja destul de pedepsit pentru că se plictisește la Mandrego?

— Ai răbdare! Va comite mai devreme sau mai târziu greșeala care-i va fi fatală.

— Vorbești exact ca și avocații și polițiștii cu care m-'am consultat. Se mulțumeau cu promisiuni vagi... De aceea m-am decis să iau afacerea în mâinile mele.

— Nu ești singura care dorești acest lucru de la Jellico!

— Dar sunt singura care fac ceva! Ceilalți se mulțumesc să se plângă sau să aștepte ziua când îl vor reîntâlni pe asa-zisul bancher.

— Jellico nu te are la inimă în acest moment. Dar nici mâine nu va intra în jocul tău... Chiar dacă ai să-i oferi bancnote de cincizeci de dolari la jumătate de preț, el te va refuza!

Elissa se ridică pe un cot.

— De ce încerci să mă descurajezi?

— . La rândul lui se ridică și el.

— Ai să-ti dai seama de asta foarte curând. Și trăgând-o aproape de el, murmură:

— Pentru că asta ar evita o seară... penibilă.

— După tine trebuie să fiu sedusă sau brutalizată? întrebă ea cu amărăciune.

El îi înțelese atacul violent.

— Eu nu caut să te seduc, Elissa. între noi există o legătură specială. O știi la fel de bine ca și mine! El îi surâse. Pentru moment, doresc doar să te refaci. Ai purtat această grijă prea mult timp!

— Da, dar mă simt puternică!

— însă ai nevoie de ajutor.

123

— Ai să mă ajuți? întrebă ea, neîncrezătoare.

— Evident.

Speranța o copleși. Alături de Troy, totul era posibil...

Ea se aruncă de gâtul lui.

— Cum să-ți mulțumesc?

El o îmbrățișa, în acel moment Elissa se abandonase complet. Alături de mușchii puternici ai lui Troy, curbele ei vo-luptuoase se alungiră. Nu încercă să mai evite ceea ce simțea deja în toată ființa ei: faptul că îl iubea pe acest om cu pasiune și disperare...

Dar de ce n-o îmbrățișa el, din moment ce ea îi întinse buzele și i se oferi în întregime? Frustrată, își ridică privirea deschizând ochii întrebători.

— Troy! îl imploră ea.

El părea că face un efort imens, luptân-du-se cu sine. '

— Tî-am mai spus deja... Nimic din recunoștință!

Ea îl strânse în brațe.

— Recunoștința n-are nimic de-a face cu toate astea! exclamă ea. Tu nu înțelegi că...

Obrajii i se îmbujorară ...îți aparțin? întrebă ea dintr-o răsuflare.

El o strânse s-o sufoce. — Elissa...

124

Fără efort, o ridică și o duse în cameră. O privi cu toată rețea și admirația de care era capabil. Fără ezitare, o brăcă.

— Ești atât de frumoasă... murmură el cu o voce răgușită.

întinzându-si buzele, ea îi'șopti:

— Sunt a ta, numai a ta!

Căzură împreună în extaz. Trupurile lor, liniștite în sfârșit, aseră strâns îmbrăți-.sate. Niciodată Elissa nu se simțea atât epuizată dar și fericită.

— Dragostea mea... murmură Troy.

— Știam că are sa fie minunat.

— Da, a fost minunat...

Ea făcea eforturi să nu se gândească la a doua zi și cu atât 'puțin la viitor, îl iubea mult pe Troy, dar care erau oare timentele acestuia față de ea? Poate că el nu dorea decât o plă aventură...

Troy sesiză imediat schimbarea ei.

— La ce te gândești?

— A... la nimic.

— Regreți cumva?

— Nu! spuse ea.

El o mângâie ușor pe obraji.

— Mă bucur mult. Tu reprezinți pentru mine mai mult ât îți închipui' iubirea mea.

- Adevărat, Troy?

125

Ca răspuns urmă o ploaie de săruturi pe obrazul delicat al Elissei.

— Sunt îndrăgostit de tine! spuse cu un oftat puternic. Din nefericire, pentru moment nu pot să-ți ofer nimic... în schimb, dacă tu accepți să ai răbdare, totul se va aranja.

Ea nu niai auzi ultimele lui cuvinte. Sunt îndrăgostit de tine... îi spusese Troy. Doar aceste cuvinte contau pentru ea.

— Tu... tu mă iubești? îngân£ ea. Vorbești serios?

— Elissa! făcu el în voce.

în acest timp, un surâs blând îi lumină chipul.

— îmi place să te văd alergând pe plajă; îmi place părul tău fluturat de,vânt, îmi place să te văd râzând și dintr-odată, brusc, devenind gravă... Atunci doresc din tot sufletul să te protejez și să te fac fericită.

Apoi adăugă: Toate acestea nu se pot numi

~^v! spuse ea stergându-si ochii

i îndrăgostit de tine i când te-am văzut... pa?... repetă ea cu neîn-

J ai simulat accidentul la

126

Această amintire o aduse imediat pe Elissa la preocuparea anterioară.

— Ce vom face cu Jellico? întrebă ea. Ai vreo idee?

— Am suficiente, o asigură el.

— Spune-le...

— Lasă-mă să analizez detaliile. Trebuie să fim prudenți cu acest rechin!
— Spune, totuși!

— Să așteptăirTsă pun la punct un plan.
Troy începu s-o acopere de sărutări și
"mângâieri tandre. Dorința lor ardea din nou.
— Pentru moment, am alte proiecte mai plăcute... îi șopti el.
— Ah! Troy... făcu ea oftând, cu ochii închiși.

CAPITOLUL W
A doua zi dimineață, când Elissa deschise ochii, Troy tocmai șea din baie. Ea îl privea fără a-si ascunde admirația. Avea corp splendid, format numai din mus-ehi, asemenea unei ritabile statui din bronz. Se așeză pe marginea patului, în p ce el se îndreptă către ea și o îmbrățișa.
— Bună dimineața.'.. Am încercat să nu fac zgomot, dar tu ai mnul prea ușor!
— Cât este ceasul?
— Este destul de devreme, încearcă să mai dormi. Nu-ți ace să lenevești dimineața?
— Tu trebuie să pleci acum?
— Datoria mă cheamă! făcu el ironic.
— Of!... Cum putuse ea să-l uite pe Jellico?... Precis că llico nici nu s-a trezit încă... murmură ea, cu o voce somnoroasă.
— Apoi întinse brațele către Troy și spuse:
— Vino!
— Nu mă mai ademeni... Trebuie să plec la lucru! Vorbesc rios! declară el cu regret. Punându-și șortul bleumarin și icoul alb, el adăuga: Dar la ce bun să-1

provocăm inutil pe Jellico?* El are niște limite pe care nu le depășește... Chiar cu riscul de a părea las!
— Dar noi n-am pus încă nici un proiect la punct!
El surâse.
— Noi avem alte priorități...
— Nu eu! protestă ea. Poate tu ai...

El se apropie, o cuprinse în brațe și o privi cu tandrețe. - Regreți? Ea i se cuibări la piept.

— Da... Apoi șmecherește, îi șopti la ureche: aș fi vrut ca noaptea' să dureze mai mult.

Troy se desprinse.

— Lasă-mă să plec, draga mea... Și urează-mi mult curaj!

Elissa se îndepărtă.

— Dar n-am luat nici o hotărâre! insistă ea.

începu să aibă dubii. Oare Troy a vofbit serios când i-a propus s-o ajute? Când ea i-a cerut să-și precizeze planul, el a reușit să schimbe conversația. In plus, a-promis ca a doua zi va pune detaliile la punct.

O cuprinseră bănuielile din ce în ce mai mult. Dar daca declarația lui de dragoste nu era altceva decât o farsă? însă respinse cu oroare ideea. Cu toate acestea, grăuntele bănuielii îi pătrunsese deja în suflet.

Surâsul lui Troy dispăru.

— Iar ai început să te neliniștești?

— Nu mă pot abține. Pune-te în locul meu! Sunt mai eparte decât oricând de scopul meu...

— Nu te descuraja.

— Ușor de spus. încep să mă întreb dacă există vreo speranță e a-I bate pe Jellico cu propriile lui arme.

El îi cuprinse mâinile.

— Ascultă-mă bine, Elissa! Ai să recuperezi banii pe care el a escrocat de la tatăl tău. îți dau cuvântul meu.

— Aș vrea să te cred...

— Acum n-am timp să te pun la curent cu proiectele ele. Dar vom discuta diseară. în așteptare, încearcă să-ți etreci bine ziua și să nu te gândești la toate acestea...

— Voi încerca, spuse ea fără entuziasm.

— Să ai încrederejn mine, iubirea mea.

— Apoi o privi în ochi. îmi promiți?

— îți promit, murmură ea din vârful buzelor.

Elissa încercă să urmeze instrucțiunile, lui Troy. Dar nu era eloc simplu... Nervii ei deja puși la încercare cedară, astfel că nu încetă să, oscileze între speranță și descurajare.

Troy nu reveni înainte de sfârșitul după-amiezii. Ea îl aștepta în pragul t)un-galow-ului. îndată ce-l văzu apropiindu-se alergă în întâmpinarea lui și i se aruncă în brațe.

— Ce zi îngrozitoare! oftă ea. Bine că am putut să mă gândesc la tine... Asta m-a ajutat. Tu ai muncit mult?

O lumină veselă străbătu privirea lui Troy.

— Sincer vorbind, nu... Jellico a ținut să facem un tur al proprietății împreună. Dar cum el nu este obișnuit cu mersul pe jos, s-a târât precum o focă...

— Ți-a vorbit de ceea ce s-a întâmplat ieri seară?

Fața lui Troy căpătă trăsături dure.

— A încercat el să deschidă discuția, dar 1-am întrerupt încă de la primele cuvinte.

Ea își muscă buza de jos.

— Cum voi reuși să-l abordez, acum?

— Nu se pune problema ca tu să încerci.

— El este acela care va veni să te roage să-i dai detalii referitoare la afacerea propusă de tine. Este gata să-ți ofere o jumătate de milion de dolari.

— Asta mă miră.

— Ai să vezi...

— Dacă ai încerca să-mi explici mai bine...

— După ce mâncăm.

Toată săptămâna, au mâncat împreună în fiecare seară. Dar în seara aceea era ceva special... Aprinzând lumânările care decorau masa, Elissa își spuse că trăiește o adevărată lună de miere. Chiar dacă'Troy nu vorbise decât de dragoste și nicidecum de căsătorie...

El o cuprinse de mijloc.

— Este minunat să mă reîntorc acasă și sa te găsesc aici.

Elissa îl îmbrățișa la rândul ei cu un surâs fericit.

— Niciodată nu voi uita acest bungalow, adăugă el.

Un clopot de alarmă răsună în creierul tinerei femei. Troy voia să spună prin aceste cuvinte că după ce va pleca de la Las Floracitas totul se va sfârși între ei?

Elissa se desprinse din brațele lui Troy și strânse pumnii atât de tare încât unghiile îi pătrunseră în palmă.

— De ce mi-ar oferi Jellico o jumătate de milion de dolari?

— Lasă-mă să-ți explic situația. Avem în fața noastră un escroc versat. Dacă tu încerci să-i vinzi ceva, el nu va avea încredere... în schimb, trebuie să pui problema invers și să-Haci să creadă că tu nu vrei să vinzi nimic, însă, înainte trebuie să-l convingem de autenticitatea hărții.

- Cum?

— Mâine vom răvăși tot bungalow-ul...

Jellico trebuie să fie convins că cineva a încercat să-ți fure un obiect foarte prețios, îndată ce interesul său va fi trezit, afacerea se va afla pe drumul cel bun.

încântată, Elissa bătu din palme,

— Bravo! exclamă ea. Ești nemaipomenit!

— Acest plan ar putea să meargă...

— Ah! Aștept cu nerăbdare să vină ziua de mâine...

Troy izbucni în râs.

— Mai întâi să profităm de această seară...

După ce mâncară rapid coborâră pe plajă pentru a face o baie în miez de noapte. Apa era călduță, astfel "încât, unul lângă altul, plecară să înoate în larg. Făcând pluta, Elissa admira miile de stele care străluceau pe cerul albastru de catifea.

— Ne întoarcem? sugeră Troy.

Ieșind din apă mergeau alături. Elissa își ridica privirea pentru a admira profilullui Troy, ale cărui unghiuri păreau accentuate în lumina razelor lunii. Fără să fie atentă unde punea piciorul, Elissa se împiedică de un ciot de lemn aruncat de mare pe plajă și> pierzându-si echilibrul, căzu.

Troy se repezi s-o ajute să se ridice.

- Te-ai lovit?

— Doar demnitatea mi-a fost atinsă...

pufni Elissa în râs. Și iată-mă acoperită de nisip. Nu-mi rămâne decât să mă întorc în

apă.

— Suntem la doi pași de bungalow. Te

poți curăța sub duș!

— Nu vreau să murdăresc toată casa de

nisip.

— Am să te iau pe sus...

Și fără să-si termine cuvintele, o ridică cu un simplu gest, ca pe un fulg și o transportă 'direct în baie.

Elissa își scoase bikinii plini de nisip și deschise robinetele dușului. Troy, fără multe comentarii, nu întârzie s-o urmeze sub jetul cald.

— Sunt pentru economia apei calde, spuse pe un aer triumfător.

Apoi, cu mișcări tandre și grijulii, începu s-o săpunească din cap până-n picioare...

Profund tulburată, Elissa îl săpuni la rândul ei... *

— Ah! Elissa... apucă să spună el.

Apoi o trase lângă el, stăpânindu-si cu

greutate dorințele nebune. Ea i se oferea fără nici o reținere. Dorea să fie a lui, orice s-ar fi întâmplat.

Puțin mai târziu, Troy o transportă pe patul din dormitor, sărutând-o continuu, în timp ce-i șoptea cuvinte de dragoste.

— —_ 135 ——_—-~~

— Ai prefera să fie mâine, așa cum ai spus puțin mai devreme? o întrebă deodată el.

Ea își ascunse privirea sub umărul lui.

— As vrea să nu vină niciodată mâine... Dar nu trebuie să uităm realitatea...

Revenindu-și brusc, ea se ridică... Ce vom face pentru'a se crede că a fost un furt?

întrebă ea.

Fără prea mare entuziasm, Troy deschise pleoapele.

— Trebuie să facem în așa fel încât devastarea bungalow-ului să fie descoperită în timpul absenței noastre, declară el.

— Dar cum? insistă ea.

O întrerupse cu un sărut sufocant.

— Am să-ți explic asta mâine!

în timpul micului dejun el îi explică o parte din proiectele sale.

— Mai întâi vom goli sertarele, vom întoarce saltelele, vom arunca pernele pe jos... Agoi vom merge să ne petrecem ziua în oraș.

— Și serviciul tău?

— Astăzi este duminică! îi reaminti el.

— Inițial, Jellico n-a vrut să-mi dea o zi liberă, dar i-am explicat că, chiar și Dumnezeu se odihnea a șaptea zi.

— Și argumentul ți-a folosit! Asta mă surprinde... remarcă ea cu - sarcasm... Ea reveni la înscenarea lor... Deci... deci vom

_ _ 136 —

face o mare dezordine peste tot pentru a-l face să creadă că un hoț a trecut pe aici... Dar cine va descoperi dezastrul?

— Femeia de serviciu. ,

— Dar ea nu vine duminica.

Troy încruntă din sprâncene. Apoi un surâs îi destinse fața.

— Am să reglez ceasornicul pentru ca sirenele să declanșeze alarma în timpul absenței noastre, înspăimântat, Jellico va veni să mă caute la bungalow...

- — Și se va mira văzând cele două camere devastate, continuă Elissa.

— Foarte convingător! exclamă Troy cu un aer satisfăcut.

Elissa era mai puțin entuziasmată. ,. — Asta o să ne ia ceva timp. Trebuie să facem să semene a dezordine, apoi va trebui să facem și ordine.

— Pentru cinci sute de mii de dolari, putem face puțină curățenie! îi replică Troy cu umor.

jVaporul lui Tomaso era ancorat la debarcader. Deși nu se vedeanimeni pe punte, ușa cabinei era larg deschisă iar dinăuntru răzbătea o muzică lentă. Elissa și Troy se apropiară.

— Hei, e cineva pe vapor? strigă Troy.

^ Imediat apăru Tomaso. Cu un surâs încântător, se adresă vizitatorilor.

137

. — Veniți pe punte! le propuse el.

Troy nu se lăsă rugat. O ajută și pe Elissa să urce. Apoi făcu prezentările. Tomaso strânse cu căldură mâna tinerei femei.

— Sunteți în vacanță ia Mandrego?

— Da. Și nu regret că am venit aici. Totul este atât de frumos...

— în afară de hoteluri! exclamă Tomaso râzând. Condițiile de cazare lasă de dorit.

— Bănuiesc că locuiți la Palace? Dat fiind că acesta este singurul hotel de pe insulă...

— Acum stau... ham... Elissa înghiți nodul din gât înainte de a-și termina fraza... la" Las Floracitas.

Chipul lui Tomaso se schimbă imediat, îi arufică o privire plină de reproșuri în timp ce Troy interveni imediat pentru a-l lămuri.

— Elissa este de partea noastră.

— A, da? făcu Tomaso, prea puțin convins.

Troy îl privi cu seriozitate.

— Te-am înșelat vreodată? îl întrebă el.

După un moment de ezitare Tomaso își

reveni. ,

— Nu pot să nu mă îndoiesc de prietenii acelui individ...

— Dar eu nu sunt prietena lui! protestă Elissa vehement.

— Acum, că am pus lucrurile ia punct, n-ai vrea sa ne iei la plimbare, la o partidă de pescuit? se adresă Troy lui Tomaso,

138

— Cu plăcere, îndată ce va sosi Marquita ridicăm ancora și lecăm în larg.

— Acum vă împăcați mai bine?

Tomaso se strâmbă puțin.

— Uneori da... alteori nu... Și strângând pumnii adăugă... tiu că încă se mai gândește la stricatul acela de Jellico.

'— Ai răbdare! Cu timpul îl va uita...

— Mi-ar place să ai dreptate.... Apoi își aruncă privirea pe hei iar chipul lui se însori.. Uite-o, vine!

Marquita sosi aducând cu ea un coș mare din nuiele.

— Troy și Elissa! Ce surpriză plăcută! exclamă ea. Nu mă așteptam să vă întâlnesc astăzi...

Cu un aer dezamăgit, Troy glumi:

— Deci n-ai prevăzut un picnic și pentru noi?

— Ei, nu vă neliniștiți! îi asigură Tomaso, Marquita aduce, de bicei, provizii pentru mai multe zile. îi e frică mereu de un aufragiu si-și închipuie că vom ajunge pe o insulă pustie... ^

Marquita izbucni în râs. în acel moment părea cu adevărat ericită. Elissa speră că Jellico era deja scos din gândurile ei.

Dar imediat Marquita o trase pe Elissa către partea din față vaporului, departe de privirile celor doi bărbați, care se ocupau u aranjarea sculelor de pescuit.

. — Zilele trecute am văzut iahtul lui Guido... spuse ea în șoaptă. Deci s-a întors Bradley?

— Da, răspunde scurt Elissa.

— A adus cu el și una din fete?

— - Nu.

— Probabil că se simte tare singur...

— Elissa abia putu să-și stăpânească revolta.

— Jellico e prea bătrân pentru -tine, ar putea să-ți fie tată! Apoi nervozitatea puse stăpânire pe ea și ridicând vocea începu:

Cum poate să te intereseze un asemenea rechin?

La rândul ei, Marquita se supără.

— Adică tu te bucuri de ospitalitatea lui pe de o parte și pe de altă parte vorbești așa urât despre el'?

— Jellico are să-mi dea niște datorii. Si pentru prima oară în viață va fi obligat să fe plătească!

Cu ochii holbați, Marquita o privea fără să scoată un cuvânt.

— Ce complotezi tu și cu Troy împotriva lui? , '

Elissa începu deja să regrete că-i spusese prea mult.

— Ei, asta-i acum! Ce idee...! Citești prea multe romane, Marquita! Apoi se forță să surâdă... E adevărat ca nu-l apreciez deloc pe Bradley. Nu-mi place modul

cum îl tratează pe Troy... Pe un ton confidențial adăugă: Știi, Troy și cu mine suntem buni prieteni...

Marquita deveni bănuitoare.

— Am impresia că puneți ceva la cale...

— Vai! Ce imaginație!

Elissa o trase ușor către balustrada vaporului.

— Vino! Hai să vedem dacă mușcă peștele...

Cei doi bărbați care păreau să discute lucruri foarte grave nu observară că și discuția celor două femei devenise înflăcărată. Elissa și Marquita se apropiară de ei.

— Cu nici un preț nu trebuie ca Jellico să descopere că...

Troy se întrerupse brusc. Apoi, pe un ton prefăcut adăugă: Ia te uită, au venit domnișoarele! Ce...

— Despre ce vorbeați? îi reteză vorba Marquita.

— Nimic interesant...

— Vorbeați de Bradley? insistă ea.

Troy încercă să se apere părând nepăsător.

— Există subiecte mult mai interesante.

Dar Marquita nu se lăsă convinsă.

— Tu și cu Elissa conspirați împotriva lui! Iar ^um încerci să-l angrenezi și pe Tomaso în masinațiunile voastre... Apoi

întorcându-se către acesta din urmă adăugă: Dacă încerci să-i faci cel mai mic rău lui Bradley, n-am să te iert niciodată.

Ochii negri ai lui Tomaso se umplură de ură.

— Dacă-ți place așa de mult, du-te și caută-l și lasă-mă pe mine liniștit! M-am săturat să tot fiu mâna a doua.

Brusca lui explozie o lăsă fără cuvinte pe Marquita. Era probabil pentru prima dată când se enerva împotriva ei... Ea reuși să se abțină ca să nu izbucnească în plâns, însă orgoliul o îndemnă să plece.

— Foarte bine. Dacă lucrurile stau așa, du-mă la mal!

— Vai! Doar n-o să stricați acum partida de pescuit! exclamă Troy.

— Tomaso m-a făcut să înțeleg Că nu dorește prezența mea la bord, spuse Marquita cu un aer mândru.

— Elissa dorește mult să facem o plimbare pe mare, insistă Troy. Ea n-a pescuit niciodată... Și, de altfel, acum am ieșit din port, să rămânem puțin! Măcar, o oră, nu mai mult!

— Cu condiția ca Tomaso să poată suporta prezenta mea timp de o oră, îi aruncă Marquita cu buzele subțiate.

Mâinile lui Tomaso strânseră cu putere balustrada. De asemenea, înclqștă dinții, fiind evident că se abținea să nu-i arunce o

replică jignitoare. Dar, în final, reuși să se stăpânească.

— Dă-i și Elissei o undiță! sugeră Țroy.

Cred că va prinde cel puțin un rechin.

Elissa se-nfioră.

— Sunt rechini pe-aici?

— Doar suntem în largul mării...

Nu se lăsă prea mult rugată pentru a intra în acest nou joc. De câte ori pluta sărea pe câte un val, ea ridica undița, dezamăgită că nu prindea nimic...

Acum toată lumea pescuia. Tomaso și Marquita s-au așezat în așa fel încât să fie cât mai departe unul de celălalt. Atmosfera rămăsese încărcată, când entuziasmul Elissei nu întârzie să-i molipsească și pe ceilalți.

— Un pește! țipă deodată Marquita.

— Undița se îndoi brusc.

— Și încă unul mare!

— Un rechin? se neliniști Elissa.

Cu toții izbucniră în râs, cu toate că Marquita se lupta din toate puterile cu undița.

— Tomaso, am nevoie de ajutor, cedă ea, învinsă.

El alergă imediat și împreună au scos din apă un pește ce măsura aproape un metru. Marquitei îi trecu supărarea.

— Ah! Tomaso, îți mulțumesc!... Fără tine n-aș fi putut să-l scot vreodată din. apă.

El îi surâse.

— Tu știi foarte bine că întotdeauna poți să contezi pe mine, mormăi el cu vocea gâtuită de emoție.

— Am prins un peste! țipă la rândul ei Elissa.

Cu vădită mândrie, își admira micuțul macrou care se balansa în vârful undiței.

— Un peste minunat! îi asigură ea fără să râdă. Ce-ar fi dacă 1-aș împăia? Este primul peste pe care-l prind...

Tomaso nu reuși să-si ascundă râsul.

— Nu poți să-i împăiezi decât capul, iar apoi trebuie să-l expui ca pe un trofeu, agățat de perete. Așa procedează vânătorii cu capetele de tigri, de lei...

— Bună idee, aprobă Troy. Să nu uiți, mai ales, să gravezi o placă de cupru care să comemoreze evenimentul...

— Te tachinează pentru să sunt geloși!
— declară Marquita. Ei n-au prins nimic până acum...

Continuară să pescuiască dar peștii nu mai mușcau. Marquita deschise coșul, și cu ajutorul' Elissei aranja masa pe punte, în acest timp, Tomaso coborî în cabină de unde aduse bere și suc de fructe.
Troy se întinse la soare.
— Tu ești singurul care nu faci nimic!
— protestă Elissa părând foarte mirată.
— Eu sunt organizatorul! replică el râzând.

144
— Prefăcutule!
Troy o trase lângă el și îi șopti ușor Ia ureche:
— Tu mă iubești?
Ochii lor se întâlniră iar inima Elissei începu să bată cu putere. Ea se lipi tăcută de el. Troy îi simți sfârcurile tari strivindu-i-se de piept, astfel că mesajul fu mai convingător decât un răspuns.,
Ajunseră înport odată cu apusul soarelui. Elissa îi mulțumi sincer Marquitei în timp ce Troy discuta în șoaptă cu Tomaso,
în mașină, în drum spre Las Floracitas, Elissa începu să comenteze cu bucurie evenimentele din ziua respectivă. Deodată însă vocea sa se schimbă:
— în fond, această mică dispută a fost ca un rău care merge spre bine? Am impresia că Tomaso și Marquita s-au împăcat acum.
— Sper și eu.
— Nu ești sigur?

, — Astăzi totul a mers bine, admise el. Dar mâine, /se poate schimba.
— Nu sunt de aceeași părere! Marquita părea disperată când a respins-o Tomaso.
Troy oftă.
— Marquita seamănă cu o fetiță într-o cofetărie. Este nehotărâtă între caramele și ciocolată...
145
M \
— Numai Tomaso contează pentru ea, iar dacă ar fi pusă să aleagă între el și Jellico, sunt sigură că 1-ar alege pe Tomaso.
— Eu sunt mai puțin sigur decât tine.
Ajunseră la Las Floracitas. Uitând de
Tomaso și Marquita, se întrebau dacă tot ce puseseră la cale.dăduse rezultatul așteptat. Pe măsură ce se apropiau de bungalow, Elissa devenea din ce

în ce mai nervoasă. Troy vorbea de toate și de nimic, urmân-du-si frazele scurte de mici surâsuri.

De îndată ce-i auzi vocea, Jellico apăru în prag.

— Unde ai fost? țipă el exasperat. Ce fel de șef cu paza ești?

— Dar este duminică, îi reaminti Troy.

— Am dreptul la o zi de odihnă și...

Jellico îi tăie vorba.

— Nu este un motiv să pleci și să lași totul dechis!

— Gardul este închis, sistemul de alarmă este branșat...

— Asta n-a împiedicat un furt!

— Troy tresări.

— S-a furat ceva?

— întreabă-ți prietena! îi aruncă Jellico cu dispreț. Bungalow-ul a fost jefuit!

Cu o exclamație de groază, Troy începu să alerge către casă urmat de Elissa.

Aceasta din urmă se forță să joace rolul disperatei.

146

— Dumnezeule! țipă ea.

— Benedict! țipă și Jellico. Vreau explicații. Chiar acum! Cum a putut cineva să pătrundă aici?

— Habar n-am! Mai întâi trebuie să examinez închizătorile...

— Știi de ce te plătesc? închipuie-ți, că pentru a evita situațiile de genul acesta!

Troy ridică din umeri.

— Nici un sistem de protecție nu este eficace în totalitate.

— Ce mai scuză!... Dacă nu ești capabil să-mi asiguri securitatea, eu...

Deodată, Troy păru că se neliniștește.

— N-ați chemat poliția?

— Nu. Ce să-i mai amestec și pe imbecilii ăia în toate astea? Ei nu sunt capabili nici măcar să găsească un cadavru la morgă!

— Aveți dreptate, îl asigură Troy, împăciuitor. Este inutil să mai apelăm la măscăricii ăia. Nu vă faceți griji: Elissa și cu mine vom pune totul în ordine și vom vedea dacă a dispărut ceva.

— N-ai înțeles nimic! tună Jellico.

- Dar...

— Cineva a reușit să pătrundă pe domeniul meu!... Cine?

— Asta aș vrea și eu să știu, mormăi Troy.

Vru să se îndepărteze, însă Jellico îl

reținu.

147

— De ce au spart bungalow-ul? Ce se putea fura de acolo?

Alarmată, Elissa se întoarse către Troy.

— Dacă au furat...

- Gura!

Jellico întrebă ridicându-și sprâncenele:

— Ai bijuterii?

— Nu... și foarte repede adăugă: N-am nimic aici. Nimic de valoare.

Dar Jellico rămase intrigat.

— Ciudat... bombăm el. Mă întreb dacă nu-i mai bine să chem poliția!

— Nu! țipă Troy. Nu, în nici un caz...

Apoi, pe un ton mai calm, continuă:

— Nu este cazul să facem publicitate acestei spargeri. Asta riscă să se repete...

— Bine, admise Jellico fără entuziasm.

— Merg să inspectez închizătorile!'

— Te urmez!

După ce Troy" plecă însoțit de Jellico, Elissa începu, să facă 'ordine în camerele devastate.'Cânta, nebună de bucurie... Până în prezent, planul iui Troy se dovedi a avea succes!

148

Orele treceau și Troy nu revenea... Din ce în ce mai neliniștită, ssa ieșea din când în când în pragul casei. Când în sfârșit îl zu, începu să se agite.

— Mi-am făcut o mulțime de grijii Unde ai fost?

— Am ascultat cu răbdare discursurile lui Jellico. enințări, insulte, reprimări...

— Același joc!

— Era furios?.Pentru un moment, K: " fost frică să nu te ncedieze..,

— Ar fi vrut s-o -facă! Dar av; . vedere că nu are cu e-să ml' ""-ioc

a renunțat.

— Acum este convins că hc au căiceva anume?

— Pentru moment, nici el nu, știe^ce să creadă.

— Dar planul nostru decurge așa cum ai sperat tu? '-

— Mai bine decât am sperat! Haide, Elissa, calmează-te!

— Ușor de spus. Trebuie să fim foarte atenți. Jellico este parte de a fi un imbecil.

— Dar nici nu este un superman!

— Până în prezent nimeni n-a reușit să-l înfrunte. Nici chiar F.B.I.!

— Asta nu înseamnă că guvernul si-a pierdut speranța de a-l vedea într-o bună zi după gratii.

— întotdeauna există o speranță...

Elissa reveni la problemele ei.

— Dar eu, trebuie să acționez! Deci, care este următorul pas?

— Mâine vei lua avionul spre Miami.

— Ea îl privi cu neîncredere.

— Sper că nu vorbești serios!

— Vei închiria un apartament acolo...

— Pe Elissa o invadară temerile.

— Crezi că poți să te debarasezi de mine așa ușor?

— Lasă-mă să termin! Vreau să iei harta cu tine și s-o ascunzi în. acel apartament.

— După ce vei îndeplini această misiune, te vei întoarce la Mandrego.

Cum ea părea a nu înțelege, el adăugă pe un ton sarcastic:

— Nu putem să păstrăm aici o hartă de o asemenea valoare! Cu toți hoții ăștia...

— Dar este falsă!

— Ai încredere în mine! repetă el.

— Aș vrea să știu... începu ea.

Elissa nu avu timp să spună mai multe; el veni si-i închise cu un sărut, în brațele lui ea uită imediat toate întrebările are dorea să i le pună.

A doua zi, dimineață ei se treziră mai devreme decât de ei, deoarce nu erau decât două zboruri pe zi pentru mi. Unul dimineața și altul seara.

Troy o conduse pe Elissa până la mașina închiriată, pe ea o lăsase parcată în apropierea casei din marmură roșie.

— Pe mâine, draga mea...

— De ce sunt obligată să petrec o noapte acolo? se plânse Să închiriez uri apartament și să ascund harta, astea le-aș a face mult mai repede, așa încât m-aș putea întoarce în a asta. Ce o să fac la Miami singură?

— Cumpărături. Sau mai bine te duci la cinema...

Apoi, cu un aer mai serios adăugă:

— Puțină singurătate îți va face bine!

— Așa o să mă apreciezi mai mult la reîntoarcere.
— Ce nebunie!

Elissa se instala la volan și porni motorul. Troy o duse câțiva pași mergând pe lângă mașină. Apoi îi făcu âna, strigând ceva cu toată puterea plămânilor săi.
151
Elissa opri motorul și scoase capul pe fereastră pentru a auzi mai bine,
— Ce-aispus?
— Să fii prudentă pe șosea! urlă el.
— Mai bine ai ține tu cont de astfel de sfaturi! exclamă ea, pornind din nou motorul.

— Și nu uita să-ți prinzi centura!
Elissa ridică din umeri, râzând înainte de
a demara. Mica mașină dispăru pe alee în momentul când Jellico apăru îmbrăcat în halatul de zi.
— Nu puteai să țipi mai tare? bombăm el. Cred că s-a auzit până-n oraș.
Troy păru încurcat.
— Vai! V-am deranjat?
— Evident! Dacă ți-am permis să te instalezi în bungalow cu prietena ta, trebuie să vii să urli sub fereastra mea?
— Scuzați-mă... Tocmai ne luam la revedere.
— Ia te uită! S-a terminat frumoasa poveste de dragoste? spuse Jellico pe un ton răutăcios.
— A plecat la Miami... doar pentru douăzeci și patru de ore.

- De ce?
— De... Să... Troyîsi jucarolulminunat...
Mă duc să văd daca Mike este la post!
declară el deodată ca și cum ar fi dorit să întrerupă interogatoriul,
, ^awi^jajmEOBH-îaK^cwarEa^ît* .a-
Se îndepărtă cu pași uriași, în timp ce Jeliico, cu âncenele'încruntate, îl urmărea cu privirea.
La sfârșitul după-amiezii Jeliico stătea pe terasă, degustând cocktail fără alcool, în timp ce contempla marea strălucitoare ultimele raze de soare.
Troy apăru pe terasă.
— Puteți să-mi acordați o clipă? întrebă el.
— Desigur! La un moment dat mă plictisesc și atunci îmi e plăcere să văd pe cineva'. Chiar și pe tine! îi aruncă Bradley dezgust.
— Aș vrea să merg mâine în oraș ca să mai cumpăr niște teme de alarmă. Bungalow-ul nu este suficient de bine tejat...
— Nu-mi pasă de baraca aia!

— Dar mie îmi pasă, eu locuiesc acolo!

— Și ți-e frică? se miră Jeliico. Crezi că o să rnai'fie o altă rgere?

— Dacă cineva își închipuie că avem ceva prețios, căm sa se repete...

— încep și eu să cred asta! Ai face mai bine să-rni spui...

Brusc, Jeliico se-ntrerupse. Speriat, ca și cum ar fi fost it de apoplexie, el arătă către plajă cu brațul întins.

— Acolo... făcu el cu vocea strangulată.

Tocmai se lăsaînserarea, dar zăriră silueta
unui om pe o plută.

153

— Iată cum au venit! exclama Troy. Pe mare!

Imediat o luă la fugă către mare si, fără să ezite, porni înot în urmărirea plutei. Dar acela, văzându-1, scoase vâslele și începu să se îndepărteze.

Epuizat, Troy reveni pe plajă unde Jellico îl aștepta, plin de mânie.

— Bravo! După părerea ta sunt în securitate la Las Floracitas! Dar ai uitat să-mi spui că oricine poate veni pe plajă!

— Nu pot să pun garduri peste tot...

— Și securitatea mea?

— Aveți cel mai modern sistem de alarmă care există. Fără să mai vorbim de garda înarmată care patrulează împrejurul casei, la orice oră din zi și din noapte!

— Nu este suficient! Mi-ar trebui niște câini de pază dresați.

Troy deschise gura gata să protesteze. Apoi se răzgândi.

— O idee excelentă! Mă voi ocupa de ea mâine.

Troy știa foarte bine că nu va găsi nici un câine de pază la Mandrego. Dar sub pretextul că va merge să cumpere așa ceva, putea să părăsească Las Floracitas fără ca Jellico să protesteze. Securitatea sa trecea în fața oricărui lucru.

îndată ce ajunse în oraș, Troy parcă Ferrari-ul în fața clădirii unde se țineau bărcile de salvare. Bill Reilly, un bărbat bătrân, cu pielea tăbăcită de arșița soarelui, cu ochii adânciți în orbite, veni în întâmpinarea lui:

— As vrea să închiriez un vapor, îi spuse Troy.

Bill Reilly îl privi cu dispreț, în acea dimineață, Troy se îmbrăcase cu multă grijă. Purta un pantalon bej și o cămașă din mătase de aceeași culoare. Sprijinit neglijent pe portiera mașinii Ferrari, făcea impresia unui play-boy...'

— Ați greșit adresa, făcu în sfârșit bătrânul.

— Nu, îl asigură Troy. Aș vrea să închiriez vaporul dumneavoastră de salvare,

- Pentru cât timp?

— Asta depinde... Cu puțin noroc, sper să găsesc repede ceea ce caut.

— Dar ce căutați?

— Vreau să reperez o epavă.

— Pfff! încă un căutător de comori! Ei bine, sper că aveți bani. Vă dau vaporul și dacă vreți vă mai pun la dispoziție și un echipaj, dar asta vă va costa scump.

Se tocmiră asupra prețului timp de un sfert de oră. Apoi Troy dădu afirmativ din cap.

155

— De acord... De îndată ce vei aduna băieții din echipaj, vom pleca.

— De îndată ce mă veți plăti, vom pleca, rectifică Bill Reilly.

Troy își scoase carnetul de cecuri.

— Nici o problemă din acest punct de vedere...

— Dacă nu sunteți grăbit! Trebuie cel puțin două săptămâni ca să încasez un cec emis de o bancă străină.

Troy făcu un gest agasat.

— Dar este o bancă americană! Una dintre cele mai importante din Washington...

— Cine-mi garantează că dumneavoastră aveți bani în cont?

— Lucrez la Las Floracitas, preciza Trcy.

— Probabil că ai auzit de patronul meu, Brať le'y. Jellico. Poți să-i telefonezi! El îți v gar,- nf:-. c§ sunt un ~om serios.

si puse carnetul de cecuri la loc,'-

K v;

*_.-' -:.

— Voi reveni mâine. De acum și până mâine ai tot timpul să te interesezi de'mine...

Cu un aer ofensat, se îndepărtă, însă o lumină veselă îi sclipea în ochi...

Elissa se trezi prea târziu pentru a mai apuca avionul de dimineață. Nu reușise să adoarmă până în zori datorită atmosferei deprimante a acelui apartament bogat mo-

156 — _____

hilat De asemenea, îi lipsea și Troy... Nu-i mai 'rămânea ecât să aștepte cursa de seară! A vrut să-l anunțe pe Troi e această întârziere, dar el părăsise deja bun-ealow-ul când îi elefona.

- Ce să fac? murmură ea... O! Am o idee... Am să-i elefonez lui Jellico și am să-i las un mesaj.

Sună și așteptă să-i răspundă un servitor. Dar fu foarte urprinsă când recunoscu la celălalt capăt al firului vocea tăpânului

. „ . * „ „~ «X-«-»4-r>-i-^»r\ e^i Of"/"Tl_

permisiunea să lase unmesaj.

— Acum mă iei drept secretară?

— Este ceva foarte important! îl asigură ea. Dacă n-ar fi fost șa, credeți-mă, niciodată nu v-aș fi deranjat. Puteți să—1" uneți ui Troy'că am procedat conform in icțiunilor lui și că... în fârșit... obiectul ,auz-ă este în siguranță.

— Ce înseamnă toate astea?

— El va înțelege. Mai spuneți-i, de asemenea, că mă voi ntoarce diseara.

Era așa de mândră de ea, încât îi închise fără să-i' mai lase imp lui Jellico să-i mai pună și alte întrebări. ^ Pe de altă parte, ellico se hotărî în sfârșit să pună receptorul în furcă. Privea paratul cu un aer perplex, când, deodată, acesta începu să sune.

157

- Alo?...

— Aici este Bill Reilly, responsabilul cu' navele de salvare.

Și bătrânul îi povesti despre vizita lui Troy.

— Deci, iată de ce v-am sunat! termină el. Acest om este solvabil sau nu? Acceptați să-i garantați cecul?

— Nu pot să garantez nici măcar faptul că mâine va mai avea această slujbă! ripostă Jellico.

— El are cont la o bancă din Washington...

— Și dacă eu vă spun că puteți să aveți încredere, veți accepta cecul cu ochii închiși? Apoi bancherul râse batjocoritor.

— Datorită unor oameni de genul dumneavoastră am devenit eu bogat! îi aruncă înainte de a-4 trânti receptorul.

începu să meargă nervos prin casă.

— Dar ce-o fi punând la cale Benedict?

Găsindu-I pe Carlos în hol, îi ordonă;

— Să mi-J trimiți pe Benedict imediat ce se va reîntoarce!

O jumătate de oră mai târziu, Troy apăru.

— M-ați chemat?

Jellico nu-și pierdea timpul în discursuri.

— Ce-ai făcut în oraș?

— Am fost să mă interesez de câinii de pază, pretinse Troy.

—. Las-o baltă cu câinii! Spune-mi, mai degrabă, de ce vrei închiriezi vaporul de salvare!

Troy se prefăcu a fi" foarte mirat.

— Dar cum ați aflat că?...

— Eu știu tot ceea ce se întâmplă aici!

— tună Jellico. Știu chiar că ai încercat să plătești hirierea vaporului cu un cec fără acoperire!

Troy păru încurcat în timp ce Jellico surâdea triumfător.

— Dac-ai fi avat atâția bani în bancă, n-ai mai fi lucrat ntru mine!

— Până când s-ar fi încasat cecul, poate as fi putut să mai pun niște bani, spuse Troy cu un aer liniștitor.

- Cum?

— Asta este treaba mea.

— Acum este și ar mea! Ai dat numele meu drept ranție lui Bill Reilly!

— I-am spus numai că sunt angajat aici.

— Nici prin cap.nu mi-a trecut că el...

— A, ți-ai închipuit că oamenii nu se interesează? ne-si dă ambarcațiunea și echipajul primului venit? După rederea pe care o inspiri, tot ceea ce ți s-ar putea prumuta ar fi o bicicletă.

Jelîico râse cu poftă.

—^ De ce-ai nevoie de un vapor întreg? Ca să pescuiesti o avă burdușită de aur și pietre prețioase?

159

Vazându-l pe Troy îngândurat, Jellico privi către cer.

— Nu! Să nu-mi spui că obsedata aceea de a găsi comori, a reușit să te convingă! Mă decepționezi, Benedict. Te-am crezut mai inteligent...

— S-au găsit galioane încărcate de bogății pe fundul mării Caraibilor.

—' După ani de căutări.

— Nu tocmai!

— Imbecilule! țipă Jellico cu convingere. Fetișcana asta ți-a luat mințile! Nu mai vreau să aud aiurelile tale! întoarce-te la muncă.

După plecarea lui Troy, Jellico reîncepu să se plimbe nervos pe terasă.

— Trebuia să~l las să dea un cec fără acoperire! bombăni el cu exasperare.

Câteva zile ia închisoare nu i-ar fi stricat.

După aceea ar fi apreciat mai mult condițiile de aici!

Când ajunse la bungalow și constată că Elissa nu ajunsese încă, Troy rămase dezamăgit. Luă telefonul și formă numărul lui Tomaso. Acesta îi răspunse imediat.

— Ei, ce părere ai? întrebă ei. Mi-am jucat bine rolul?

— . Puteai să vâslești mai repede! glumi Troy. Era gata, gata să ajung pluta.

Tomaso izbucni în râs.

160

— Doar era vorba de un antrenament pentru Jocurile mpice! Apoi, redevenind serios, .adăugă: Am reușit să-l ăimânt pe stricatul ăla de Jellico?

— Si încă cum!

— Atunci e perfect! Care sunt următoarele instrucțiuni m?

— Mergi și arată galbenii în oraș... Laudă-te că i-ai găsit în a de homari.

— Am înțeles!

— Dar să fii prudent, Tomaso! Să nu lași pe nimeni să mineze monedele de aproape! Să nu le dai din mână cu un preț! N-aș vrea să ai neplăceri...

— Să nu-ți faci griji în privința mea. Am să fiu atent! Cu o e mai dură, adăugă:

Știi că sunt gata să fac orice pentru a-l distruge pe ico! Sunt...

Tomaso tăcu brusc auzind o exclamație ciudată alături de idică ochii și o văzu pe Marquita stând în picioare, în prag.

— Am să te sun mai târziu, îi spuse el lui Troy.

Apoi închise repede telefonul și se întoarse către rquita.

— Ce surpriză plăcută. Nu mă așteptam...

Ochii tinerei femei trimiteau scântei.

— Cu cine vorbeai? Cu Troy? As fi curioasă să știu ce eți la cale amândoi.

__ — 161 -—

— Nimic special! Trăncăneam... și nimic mai mult. Mă întreba când mai mergem la o partidă de pescuit...

— Mincinosule! Vreți să-i faceți vreun rău lui Bradley!

— Ce idee! Presupunerile tale n-au nici o logică... Tu uiți că Troy este tocmai șeful cu paza lui Bradley?

— Troy face un joc dublu. Ah! Și când mă gândesc că Bradley are încredere în el...

— Jellico n-are încredere nici în propria-i mamă! urcă tonul Tomaso exasperat. Și merită să fie pedepsit!

— Tu-l urăști! Pui ceva la cale împotriva lui! Am să-l previn!...

Nervozitatea lui Tomaso se transformă în neliniște.

— Ai înnebunit? Să nu cumva să te bagi în această treabă! Asta nu te privește pe tine.

—' Ba da! Bradley a fost îndrăgostit de mine...

- El, îndrăgostit? Mă faci să râd! Voia doar să se distreze puțin cu tine.

— Nu-i adevărat! țipă ea în hohote de plâns. Nu-i adevărat... Și se îndepărtă fugind cât o țineau picioarele.

Inițial, Tomaso vru să fugă după ea, însă se gândi că era mai bine să-l avertizeze pe Troy prin telefon.

Chipul lui Troy se întunecă când auzi cele întâmplate.

— Și n-ai putut s-o faci să înțeleagă care este adevărata realitate?

— Nu, parcă este hipnotizată de tipul acela, făcu Toinaso cu amărăciune. Și eu care credeam că am o șansă...

— Dar Marquita te iubește! îl asigură Troy.

— Desigur! spuse ironic Tomaso. Știi unde se duce ea în acest moment? Direct la Jellico. Trebuie să înțelegi, Troy, că totul

- este pierdut! îndată ce ea îi va povesti ceea ce a auzit, el va pricepe tot.

— Nu te descuraja așa ușor!

— S-a zis cu planul nostru, ți-o spun eu!

— Nu! Până acum arn protejat-o pe Marquita,, N-am vrut s-o fac să sufere. Dar a sosit timpul s-o pun serios în gardă față de Jellico!

— Ai făcut-o deja de o sută de ori!

— Acum am argumente în plus. Ai să vezi! Marquita se va reîntoarce la tine...

— Poate, puțin tristă, dar în sfârșit lucidă.

Troy era la poartă când Marquita se prezentă la Las Floracitas. Ea se îndreptă direct către el.

— Știu,că ți-a telefonat Tomaso! spuse ea pe un ton superior. Nu mă îndoiesc de asta. Dar n-ai să reușești să mă împiedici să-1

p^M*

avertizez pe Jellico de ceea ce se uneltește contra^ lui.

— înainte de a merge la el, aș vrea să-ți arăt câteva documente. Poate vor reuși ele să-ți schimbe părerea despre acest prinț șarmant...

— Este o capcană! încerci să mă împiedici să...

— Acordă-mi cinci minute. Nu mai mult!

— După aceea, dacă vei mai dori să vorbești cu Jellico, eu n-am să te împiedic.

Ea ezită.

— Promiți? întrebă într-un târziu Marquita. ^

— îți dau cuvântul meu de onoare! o asigură el.

— Bine...

Marquita îl urmă până la bungalow, unde el îi întinse un plic plin cu o serie de clișee. După ce le examina. Marquita se îngălbeni.

— Când ai făcut aceste fotografii?

— Nu eu le-am făcut, ci Jellico. A instalat un aparat de fotografiat în cabina piscinei. Știi unde, acolo unde-și invită musafirii să se schimbe în costumele'de baie... Fiecare dintre invitate are o serie de fotografii. Tu nu ești singura care ai pozat fără să știi pentru un simplu aparat.

— Dar... nu este posibil! se bâlbâi ea.

— Din nefericire...

— Dar unde le-ai găsit pe acestea?

Pur și simplu, în coșul cu hârtii. Probabil erau clișee pe n-a vrut să le păstreze pentru colecția sa.

— Dar nu e posibil, repetă Marquita.

— Nu-l cred capabil pe Bradley de așa ceva.

— Omul pe care-l visezi nu există în realitate... Este r produsul imaginației tale.

Marquita pufni în plâns.

— Cum... cum am putut să fiu așa de credulă? suspină

Troy o cuprinse în brațe lovind-o ușor cu mâna pe spate.

— Consideră asta ca o experiență bună, care te va ajuta în or să recunoști, fără a te mai înșela, bărbatul care te iubește.

Dar Marquita izbucni mai tare în hohote de plâns.

— L-am întâlnit... dar acum 1-am pierdut!

Troy surâse.

— Ba nu! Pe Tomaso nu 1-ai pierdut!

— Cred că niciodată nu va mai dori să mă vadă...

— Du-te, totuși, și caută-1!

— Mi-e atât de rușine!

Troy ridică din umeri.

— Așa, te dai bătută, fără să încerci măcar să lupți? am crezut mult mai Curajoasă.

— Crezi că o să mă ierte?

— Mai mult, te așteaptă, o asigură Troy.

în acel moment, în pragul ușii apăru
Elissav
— în sfârșit m-am întors! Credeam că niciodată... Dar Elissa se întrerupse brusc' văzând-o pe Marquita în brațele lui Troy.

— In sfârșit iată-te! exclamă acesta din urmă. Lăsând-o pe Marquita, Troy se îndreptă^ către Elissa.
— începusem să mă îngrijorez...
Marquita dispăru în fugă... în timp ce
Troy continua să se apropie de Elissa, aceasta se retrase un pas.
— Mi-ai lipsit mult, draga mea... murmură el.
— Serios? Elissa continua să se retragă.

— De-aia te găsesc cu o alta în brațe?... îl acuză ea cu vocea tremurândă de mânie.
Troy o trase lângă el.
— Mică prostuță... Numai pe tine te iubesc!
— Și Marquita este foarte drăguță...

— Nu așa ca tine.
Apoi, în câteva cuvinte, el îi povesti de ce o adusese pe Marquita la bungalow. Când văzu clișeele, Elissa rămase blocată.
— Este dezgustător! exclamă ea, șocată.
— Te surprinde? Deci nu te așteptai la orice din partea lui Jellico?
— La puțină decență, măcar...

— Glumești?
166
— Sărmana Marquita! oftă Elissa. Ce șoc pentru ea!

— Un șoc binevenit.
Apoi el făcu un scurt rezumat al zilei, iar Elissa îi povesti espre călătorie.
— Acum, sunt nerăbdătoare să fac o baie! concluziona .

— Du-te și odihnește-te puțin, în acest timp, eu am să regătesc masa...
Elissa nu se lăsă prea mult rugată. Zece minute mai târziu se afla în cada plină cu spumă parfumată. Gândul îi zbură în ucătărie, unde se afla Troy. „Ce stupidă am fost să-mi închipui ă Troy s-ar interesa de Marquita", gândi ea. Când îi văzuse nul în brațele celuilalt, Elissa avusese impresia că o lovitură de uțit îi străpunge inima.
Un oftat greu îi scăpă. Troy îi vorbise de nenumărate ori espre dragoste, dar niciodată despre căsătorie. De ce? Oare in cauză că n-avea o meserie sigură?

„Era foarte posibil!" își use ea. Oricum, ea îl iubea nespus. Restul nu mai avea nici un l de importanță... Cu ochii închiși, se lăsă acaparată de vise.

u — Dar ce faci, dormi?! țipă Troy. Noroc că am venit să ăd ce se întâmplă cu tine. , — Nu dormeam, protestă ea. oar mă gândeam...

Apoi fu străbătută de un fior.

—.. S-a răcit apa, constată ea.

167

— Hai, să nu f aci vreo pneumonie!

O scoase din cadă și începu s-o șteargă.

— Ai să te uzi tot! spuse ea.

— N-are importanță, pentru că tocmai voiam să-mi dau jos hainele...

Troy o luă pe Elissa în brațe și o duse în. pat. Ea își încolăci brațele pe gâtul lui puternic sarutându-l cu lăcomie. Deja, dorința îi purta precum un val care în drumul lui ia totul cu el.

168

CAPITOLUL IX

— Ce vom face în continuare? întrebă Elissa ghemuindu-se în brațele lui Troy.

Noaptea căzuse demult, iar camera era luminată doar de razele lunii.

— Ne luăm două zile de odihnă, decise el.

— Chiar în momentul în care Jellico începe să-si pună întrebări? Nu sunt deloc de acord! protestă ea.

— Imaginează-ți că ești la pescuit... Pentru ca să prinzi un pește mare, trebuie să știi să-i pui momeala.

— Să nu tratăm un rechin ca pe un pește .oarecare!

— încă un motiv în plus să ne continuăm jocul, spuse el.

— Să mai pierdem patruzeci și opt de ore, ce greșeală!

— Trebuie să mai așteptăm și reacția altora.

— Ce? Ai mai spus cuiva taina noastră?

— se neliniști ea. Oare este prudent?

El surâse.

— - 169 —

— Cred că putem să avem încredere în Tomaso...

— Da, admise Elissa. Nici el nu-l are la inimă pe Jellico!

— Și dacă vrei cu tot dinadinsul să fii utilă, ai putea, de exemplu, să faci un tur prin oraș.

Elissa se strâmbă.

— Mereu mă trimiți la plimbare!

— Voiajul tău la Miami făcea parte integrantă din plan!

— De ce m-ai obligat să închiriez un apartament?

— Am să-ți spun la momentul oportun.

Ea oftă dar nu mai insistă, începu să

înțeleagă că orice altă discuție cu Troy pe această temă era inutilă...

— Mâine după-amiază, reluă Troy, vei merge la Biblioteca Municipală și vei studia toate lucrările pe care le vei găsi referitor la galioanele spaniole și cele ale piraților...

— Dar îmi vor trebui ore întregi pentru asta!

— Tocmai te plângeai, acum o clipă, că n-ai ce să faci!... Apoi, după un moment de tăcere reluă. Dar acum, hai să nu ne mai gândim la toate astea...

Se îmbrățișară din nou și uitară de Jellico pentru tot restul nopții.

Elissa își petrecu toată după-amiaza zilei următoare la Biblioteca Municipală. Cărțile pe care le alesese începură imediat să o pasioneze, în secolul al XVII-lea, cuceritorii spanioli au îmbarcat tot aurul și pietrele prețioase pe care le-au găsit în America Latină. Galioanele încărcate cu comori plecau către Europa. Dar multe din ele n-au mai ajuns niciodată... în afară de atacurile piraților care bântuiau Marea Caraibilor, au mai fost furtuni puternice, nemaivorbind'de recif ii din zonă...

La un moment dat, văzând fotografia unei cupe foarte asemănătoare cu cea pe care o avea, Elissa rămase foarte mirată. Fericită de descoperirea sa, ea îi telefona imediat lui Troy. De data aceasta avu noroc: Carlos îi răspunse și îi făcu imediat legătura cu șeful pazei.

— Am găsit o cupă asemănătoare cu a mea, exclamă ea.

— Te credeam la bibliotecă!

— Dar acolo sunt! Cupa este în fotografie... Oh! Oceanul ascunde atâtea, atâtea minunății...

Se auzi un mic clinchet pe linie.

— Nu mai pot să vorbesc acum, declară Troy.

— Este important! Ți-am telefonat în legătură cu comoara...

— O să vorbim mai târziu, o întrerupse el.

— Am crezut că te va interesa... spuse ea, decepționată.

— Ascultă, am să te sun eu. Presupun că ești într-o cabină telefonică? Care este numărul de telefon de acolo?

Ea îi dădu numărul fără prea mare entuziasm și așteptă. Zece minute mai târziu, Troy o suna din bungalow.

— Acum poți să-mi continui povestea ta, îi spuse el. Am fost obligat să te întrerup pentru că Jellico ne asculta convorbirea.

— Dumnezeule! exclamă ea. M-am trădat?

— Din feri ire, nu... Dimpotrivă, ai reușit să-l faci mai curios.

Elissa îi povesti apoi despre fotografia pe care o găsise, printr-un noroc, într-o carte intitulata „ Comorile de pe fundul mărilor".

— Bine lucrat! o asigură Troy. Comorile de pe fundul mărilor, spui tu? Poți să muți cartea pe un alt raft?

— Vrei s-o rătăcesc? se miră ea.

— Da. De așa manieră încât dacă cineva o caută, să nu o găsească imediat.

— Bine...

A doua zi dimineață, Troy tocmai se pregătea pentru inspectarea gardului înconjurător. Deodată văzu o camionetă oprită în fața gheretei. Cu pas lent, se apropie de ea.

172

— Bucătarul așteaptă să-i livrezi legumele, îi spuse el șoferului, care stătea la taifas cu Mike.

— Nu e grabă mare! spuse paznicul.

— Ricardo tocmai îmi povestea despre ultimele bârfe din oraș.

— Asta nu trebuie să-ți ia mai mult de zece minute, făcu Troy. Nimic atât de interesant nu se întâmplă la Mandrego, încât să-ți ia mai mult timp!

— Dar câteodată se mai întâmplă și lucruri noi, interveni șoferul. Tomaso, un tânăr pescar, a găsit niște monede de aur în plasa de homari.

— De unde le-a pescuit? se interesă Troy.

— Vă dați seama că nu vrea să spună!

— exclamă Ricardo. Și îl înțeleg foarte bine.

— Dacă aș fi avut eu'norocul să găsesc niște bani de'aur pe fundul mării, n-aș...

Troy ridică nepăsător din umeri.

— In loc să visați, mai bine ați munci!

Apoi se urcă pe bancheta din față a camionetei. Haidem! Du-mă și pe mine până la vila.

în timp ce Ricardo livra comanda la bucătărie, Troy îl întâlni pe Jellico care juca golf pe spațiul verde amenaj at lângă piscină.

— Ricardo a adus câteva lădițe cu legume și fructe proaspete, îi comunică el.

— Interesant! exclamă Jellico sarcastic.
173

— Este un mare amator al scufundărilor... Sunteți de acord să-i împrumutați un echipament?
Jellico lăsă să-i scape din mână crosa de golf.
— Unui șofer? Unui localnic? Ești nebun! Nici măcar nu-l cunosc pe Ricardo ăsta al tău!
— Vine aici de mai multe ori pe săptămână.

— Este plătit pentru asta, nu? Nici vorbă să-i împrumut ceva! S-a înțeles? Apoi bombăni ceva, dând din cap. îmi place că ești generos cu ceea ce nu-ti aparține! Ce idee, să se plimbe pe sub apa...
Troy făcu un gest indiferent.
— Nu o să fie lipsit de companie. Cu zvonurile care circulă, marea va deveni neîncăpătoare pentru atâția scufundători.
— Ce zvonuri?

— Mergeți la bucătărie...
înainte ca Troy să-și termine fraza, Jeîlico dispăru. Așa cum prevăzuse, curiozitatea lui era de nestăpânit. Mergea cu pas grăbit către bucătărie. Se opri în fața ferestrelor mari, deschise.
— Două monede de aur! exclamă bucătarul cu o voce mirată, înseamnă că mai sunt și altele. Poate chiar un vapor!
— E epavă atât de aproape de insulă?

— obiectă Ricardo. Ar fi trebuit să fie desco-
174
perită mai de mult! După părerea mea curenții sunt aceia care au adus vreun cufăr până aici...
— Un cufăr plin cu aur...
— Tomaso nu mi-a arătat decât doi galbeni, însă eu cred că avea mult mai mulți!
— Unde-și aruncă năvoadele de obicei?

— Nimeni nu știe. Cu excepția Marquitei, logodnica sa...
Jellico nu mai ascultă în continuare. Chipul său, de obicei morocănos, era luminat de o veselie neobișnuită. Alergă și se încuie în biroul său, după care formă numărul de telefon al Marquitei. Tânăra femeie îi răspunse.
— Nu ne-am rnai văzut de mult! spuse el pe o voce mieroasă. Mă plictisesc fără tine, știi foarte bine...

Marquita păli recunoscând vocea lui Jellico. Jenată, își înghiți saliva. Dezgustul o sufoca.

— Mi-ați spus că nu vreți să mă mai revedeți vreodată, murmură ea în sfârșit.

— Am fost supărat din cauza fratelui

j W

tău...

— Dar eu nu făcusem nimic.

— Știu și tocmai de aceea regret că am fost nedrept. Și altfel? Ți-ai făcut prieteni noi?

— Vă retrageți plângerea împotriva lui Miguel?

— Asta se poate aranja... O să mai vorbim când vii la Las Floraeitas.

Marquita se simți ca un animal prins în cursă. Ar fi dorit mult să-si salveze fratele, dar nu se simțea în stare să'accepte atențiile lui Bradley. Dar, până la urmă, găsi o scăpare:

— Părinții mei mi-au interzis să vă vizitez atâta timp cât fratele meu este învinuit de dumneavoastră.

— Voi telefona imediat la comisariat.

După ce închise telefonul, Jellico începu

să înjure nervos. Cu pumnii strânși, cu fața roșie de furie, se decise să-l sune pe șeful politiei.

Supărat că Jeîlico nu-i permitea să părăsească Las Floracitas, Troy căuta un pretext pentru a pleca în oraș.

— Benedict!

- Da?

— As vrea să duci Rolls-ul la garaj. Are ceva, căci motorul nu merge rotund, parcă-i răgușit...

— Mă voi ocupa imediat! îl asigură Troy.

Plecă imediat în oraș si, după ce încredința luxoasa mașină mecanicilor, se grăbi spre Biblioteca Municipală.

— Puteți să mă ajutați? o întrebă el pe bibliotecară.

Aceasta îl privi mirată.

Troy îi răspunse cu un surâs fermecător la care domnișoara trână clipi repede din pleoapele ascunse sub ochelarii grei.

— Cu plăcere...

— Mă interesează galioanele spaniole ale căror epave c pe fundul mării Caraibilor.

— Avem nenumărate studii pe acest subiect.

— Cineva mi-a vorbit de o carte al cărei nume, din păcate, 1-am reținut...

El ezită o clipă înainte de a arăta interlocutoarei sale cupa, -zisă veche, pe care o adusese Elissa pentru a argumenta harta

— Ce minunăție! exclamă bibliotecara.

Troy se apleca peste biroul ei în timp ce ea

își ținu respirația.

— Un prieten mi-a spus că a văzut într-o carte din liotecă fotografia unei cupe asemănătoare cu aceasta. Din cate, nu-mi amintesc titlul acelei cărți.

— A, înțeleg! exclamă bătrâna domnișoară. Este vorba o carte foarte interesantă intitulată Comorile de pe ndul mărilor. Mă duc s-o caut pentru dumneavoastră.

Ea se îndreptă drept către unul din rafturile bibliotecii.

— Dar nu-i aici!

Revenind la birou, răsfoi fisele și dădu din cap. ' '

177

— Și cu toate acestea, nu este împrumutată... Poate că este rătăcită! Asta se întâmplă destul de des! întotdeauna îi rog pe oameni să pună cărțile la loc, de unde le iau, dar niciodată nu sunt atenți.

— Ce păcat! exclamă Troy. Aș fi vrut să arunc o privire...

— Mă duc să mai caut, promise ea. Cred că nu este prea departe. Sunteți grăbit?

— Da, din nefericire. Am o întâlnire importantă... Ce-aș putea să fac?

Deodată chipul lui Troy se lumină.

— Arn o idee! Sunteți de acord să-mi telefonați îndată ce o veți găsi?... Comorile de pe fundul mărilor... așa se cheamă, nu-i așa?...

— Exact.

Vizibil mișcată de vizita lui Troy, bătrâna domnișoară își ascunse cu greu tulburarea.

— Contați pe mine! Am să vă sun...

— Mă numesc Troy Benedict și puteți să mă găsiți la acest număr. De preferat este în această după-amiază, în jurul orei trei, deoarece după aceea sunt obligat să plec...

— Contați pe mine! repetă bibliotecara.

Troy îi spuse lui Carlos că așteaptă o convorbire telefonică importantă, astfel încât să stea prin preajma telefonului începând cu ora trei.

178

Când bibliotecara sună, Carlos răspunse imediat. Apoi ieși să-l caute pe Troy.

— Cine e la telefon? întrebă Jellico.

— Este o convorbire pentru domnul Benedict.

Jellico încruntă sprâncenele.

— Cine-l caută? Este cumva Bill Reilly, șeful vaporului de salvare?

— Nu, este o femeie.

— Ar trebui să-l pun să plătească jumătate din abonamentul telefonic, bombăni Jellico. Primește mai multe telefoane decât mine!

Cu pași mari se îndreptă către aparatul pe care Carlos îl lăsase deschis.

— Da! răspunse el. Cine este la telefon?

— Bibliotecara, domnule Benedict. Am găsit cartea dumneavoastră!

- Ce carte?

— Dar... nu sunteți domnul cu care am vorbit azi-dimineață?

— Benedict nu este aici. Despre ce este vorba?

— Vă rog să-i spuneți că a avut dreptate!

— Am găsit cartea despre care am vorbit. Cupa este din secolul al XVII-lea și valorează o avere!

Jellico rămase împietrit.

- Ce?

— Da, da, o avere!

— Dar unde a găsit cupa aceea?

179

— N-am avut timp să-l întreb, era foarte grăbit.

— Și v-a lăsat cupa?

— Bineînțeles că nu! exclamă bătrâna domnișoară. Cu nici un preț nu mi-aș fi luat responsabilitatea unei asemenea valori!

Ochii lui Jellico se întunecară.

— I-am promis domnului Benedict că-i voi telefona, continuă bibliotecara. Ați putea să-i comunicați.dumneavoastră tot ce v-am spus?

— Cu plăcere! bufni Jellico.

— Vă rog să-l rugați să mă sune. Aș vrea să-l întreb câteva lucruri.

— Desigur! Și eu la fel!

Troy mai așteptă câteva minute înainte de a-si face apariția.

— Mi-a spus Carlos că sunt căutat la telefon...

— Am vorbit eu în locul tău.

Troy simula că se enervează.

— Dar nu aveți acest drept! nu am voie să primesc telefoane personale?...

Cu ochii micșorați, Jellico rămase imobil. Avea aerul unei pisici care se juca cu un șoricel.

— Iată de ce, în ultimul timp îmi puneam fel de fel de întrebări, murmură el pentru sine. Norocul a venit și mi-a dat ultima piesă care-mi lipsea!

180

Troy se întoarse încercând să se îndepărteze.

— Bun! Eu am de lucru...

— Rămâi! îi ordonă Jellico.

Troy rămase încrucisându-și brațele pe piept.

— La început n-am crezut în aceste povești cu epave. ăutătorii de comori sunt,'în cea mai mare parte, dulci isători!

— Toată lumea știe că nenumărate galioane încărcate cu ogății au fost înghițite de apă în această regiune, declară Troy e un ton neutru. Nu este vorba de vreo legendă!

— Dar pentru a le găsi, trebuie explorat fundul mării pe ii și mii de kilometri pătrați...

Troy ridică din nou din umeri, indiferent.

— Nimeni nu a spus că este vorba de o suprafață atât de are.

Jellico închise ochii.

— Este o suprafață atât de mare, numai

dacă nu știi unde să cauți! Nu-i așa, Benedict? . jr ? , .

Troy, privind printre gene, îi evită privirea.

— Tu n-ai fi închiriat un vapor de salvare dacă n-ai fi fost igur! insistă Jellico.

— Cine nu riscă, nu câștigă!

181 =

— Ca să prospectezi adâncurile îți trebuie bani. Mulți bani! Ori tu n-ai decât salariul ca să trăiești.

— Sper ca atunci când Bill Reilly va încasa cecul... expediția mea să fie încununată de succes.

— Unde ai găsit cupa pe care i-ai arătat-o bibliotecarei?

Troy se miră.

— V-a spus ea?

— Eu sunt la curent cu toate! triumfă Jellico. Știu chiar că unul din prietenii tăi, un pescar pe nume Tomaso, a găsit două monede de aur în plasa de homari.

— A avut noroc...

— Eu nu sunt idiot, Benedict. Tu ai mers să închiriezi vaporul de salvare înainte ca Tomaso să "pescuiască galbenii. Asta înseamnă că gaîionul n-a eșuat prea departe de Mandrego...

— Probabil curenții au adus monedele...

— pretinse timid Troy.

Vocea lui Jellico tună. . — Ascultă-mă, Benedict! Tu știi sigur un filon... Iar eu vreau partea mea! E clar? De această dată, Troy îl luă mai în serios.

— Și de ce credeți că o să împărțim?

— țipă el'.

— Pentru că eu sunt cel influent aici! Nu tu! Dacă vei refuza să mă bagi în afacere, am să-ți fac viața imposibilă!

_ 182

— Vă închipuiți că viața mea este atât de fericită? ironiza roy.

— Este ca un drum de trandafiri în comparație cu ceea e te-ar aștepta dacă ai acționa singur!

Apoi Jellico, mai stăpân pe situație, continuă:

— Mai întâi să-mi spui cum ai reușit să localizezi epava?

— Elissa este aceea care...

— Nici nu mă-ndoiam! Ea vorbea tot timpul de comorile in adâncuri...

— Dar n-ați crezut-o, îi reaminti Troy.

— Pe atunci, n-aveam nici o probă.

Jellico îl bătu pe umăr pe Troy cu un aer

acuzator.

— V-ați ascuns bine și n-ați vrut să-mi arătați cupa!

— Aveam tot interesul să păstrăm secretul...

— Cu toate astea, am aflat. Nu sunteți decât niște matori, îi aruncă Jeîlico, cu superioritate. Apoi arătă cu egetul către Troy. Chiar tu mi-ai spus că marea va fi plină de cufundători!

—' Da, dar ei habar n-au unde să caute. Ori marea este estul de mare...

— Dar tu, tu știi unde să cauți?

— Elissa are o hartă.

Temerea lui Jellico reveni imediat.

— O hartă cu indicarea precisă a comorii? Ca într-un film pentru copii?

— Nimeni nu vă obligă să credeți.

— Dacă n-ar fi fost atâtea probe aș fi fost destul de sceptic. Mai ales că niciodată n-am avut încredere în tine, Benedict.

— în acest caz, de ce doriți să devenim asociați?

— Pentru că vreau partea mea! repetă Jellico cu îngâmfare. De câte ori vrei să-ți mai repet?

— Uitați că Elissa este aceea care are harta! Ori Elissa vă detestă!

— Asta din cauza ta, Benedict! Tu ai aranjat în așa fel ca să rm-o sufli în timpul absenței mele! Și asta cu greu am să ți-o iert...

— Nu-i pentru cine se pregătește, ci pentru... Și nu regret nimic... De fapt, datorită ei, voi deveni miliardar!

— Vom deveni miliardari îl corectă Jellico.

— Niciodată ea nu va accepta ca dumneavoastră să participați la căutări.

— E rândul tău s-o convingi!

— îmi va răspunde că preferă să ia jumătate din comoară decât o treime! Si eu la fel...

184

— Tot tu o s-o convingi! spuse din nou Jellico amenințător. Dacă nu, îi telefonez șefului de poliție și îi voi spune că mi-ati forțat casa de bani.

Jellico jubila frecându-și mâinile încântat.

— Când vei ieși din închisoare, vei fi un bătrânel!

— Dar de ce vreți să accepte, să deveniți partenerul nostru? se enervă și Troy. _

— Pentru că eu am bani. Banii care trebuie pentru a localiza epava și pentru aducerea la suprafață a bogățiilor! Voi, voi n-aveți un sfanț. Fără capitalul rneu nu veți ajunge prea departe.

Troy dădu din cap cu neîncredere.

— Este un argument, admise el în cele din urmă. Elissa poate își va da seama...

— Spune-i să vină la mine! Pariez că o voi convinge!

— Ar fi mai bine dacă aș încerca eu s-o conving. Dumneavoastră n-ați ajunge la nimic, pentru că nu vă poate suferi!

— Știu cum să conving femeile, îl asigură Jellico cu un aer superior. Asta am făcut toată viața! De toate felurile, de toate culorile...

— Atunci de ce locuiți singur acum?

— Pentru că așa vreau. De altfel, femeile îmi cad la picioare precum muștele...

Troy reuși cu greu să-și ascundă dezgustul.

185

— Atunci de ce ați avut nevoie să recurgeți la forță pentru a o convinge pe Elissa? Jellico se înroși tot.

— Atenție la ceea ce spui!

— Dar eram prezent...

— Am fost puțin nerăbdător! Normal, nu? Apoi, strângând pumnii, adăugă: Prea multe discuții, Benedict! E clar că noi doi n-avem loc unul de altul...

— Exact.

— încă puțină răbdare! După c6 vom aduce la suprafață comorile care se găsesc în epavă, nu vom avea nevoie să ne mai vedem vreodată!

— Foarte bine! Și cine va trebui să părăsească Mandrego? Dumneata sau eu?

— N-am să rămân toată viața aici, bombăni Jellico.

— Ați putea să vă consacrați cealaltă parte a vieții dând înapoi ceea ce ați escrocat, sugeră Benedict.

Furia îl desfigura pe Jellico.

— Toți sunt niște imbecili! Niciodată n-au să mai vadă nici măcar culoarea banilor lor!

186

CAPITOLUL X

Troy nu reveni la bungalow înainte de sfârșitul după-amiezii. în acest timp, Elissa îl aștepta cu nerăbdare.

— Unde ai fost? întrebă ea.

— Totul este pe calea cea bună.

— Povestea cu monedele de aur a ajuns la urechile lui Jellico?

. — Bineînțeles! Nu se mai gândește decât la milioanele pe care le va câștiga...

— Eu nu vreau mai mult de o jumătate de milion de dolari!

.— îi vei avea! Jellico a muscat momeala... Acum dorește să devină asociatul nostru.

Elissa sări în sus de bucurie.

— I-ai vândut deja o parte pentru o jumătate de milion?

— Nu! Este Jellico lacom, dar nu idiot.

— Hai, trebuie să judecăm în continuare foarte serios.

Entuziasmul Elissei se stinse ca o flacără. - Cât ți-a oferit el?

— -Este gata să închiriem vaporul de salvare și echipajul.
187
— Dar asta nu ne folosește la nimic!
— După ce o să se învârtă două-trei zile în jurul locului cu presupusa epavă, o să-și dea seama că ne-am bătut joc de el...

— Am un plan!
Ochii Elissei se măriră în timp ce ea îl asculta cu atenție, fără să scoată un cuvânt.
— Dar de unde va lua el o sumă atât de mare în bani lichizi? se neliniști Elissa în cele din urmă.
Troy surâse.
— Tu n-ai înțeles încă de ce această casă este păzită mai bine decât o fortăreață?
— Jellico ascunde aici tot ceea ce posedă.
— Ei bine, atunci nu ne mai rămâne decât să mergem la el și să-i spunem că suntem de acord...
— Să așteptăm până mâine.
— De ce atâta răbdare încă? Așteptarea asta mă înnebunește.
— Nu trebuie să grăbim lucrurile, draga mea. Dacă vom accepta atât de ușor propunerea lui, atunci se va îndoi. Deja 1-am prevenit că-mi va fi foarte greu să te conving.

— Te înțeleg, murmură ea fără entuziasm.
Apoi, cu un oftat prelung, Elissa adăugă:
— îmi doresc mult ca totul să se termine!
Troy o trase lângă el.
188
în
roa< t
nenea,
r , toata
>>e câte vli trebuia să-lj0v 0 cuprindea n, alunge din go jellico.
Acum, cân mult mai sigur părea posibil. .
Lumina Uir argintii. Cu Elissa se uita fremătau la £ adoarmă... Troy o într<
- La ce te
O strânse t - Acum t
încât să-mi
bare. Era
Elissa ca înt

Elissa nu știa nimic despre Troy. O singură dată încercase să-i pună câteva întrebări referitoare Ia persoana lui, însă el a evitat cu abilitate răspunsurile. Apoi, din mândrie, nu mai continuă cu alte întrebări.

— Ce te neliniștește, draga mea, căci te simt? insistă Troy. ^pune-mi, te rog! Nu ezita! Știi că-mi poți spune orice!

Ea reuși să-i surâdă.

— Este adevărat, n-am secrete. Ceea ce nu se poate spune și despre tine!

Chipul lui Troy se schimbă în întregime. Elissa, sesizând schimbarea bruscă, îl cuprinse în brațe, mângâindu-l pe ceafă.

— Noi am fost foarte apropiați unul de altul în ultimele două săptămâni, remarcă el pe un ton cald.

Elissa își mușcă buza de jos. *— Am devenit chiar... amanți, spuse ea cu o voce ezitantă.

— Poate chiar mai mult!

„Numai un soț și o soție sunt mai mult", ar fi dorit Elissa să-i răspundă. Acum își reținu cu greu lacrimile si, pe un ton care se forța să pară natural, adaugă:

— Cine si-ar fi închipuit asta la început?

— Atunci ne detestam...

— Cuvântul este prea dur! protestă el.

— Dar tu mă judecai foarte greșit!

Troy izbucni în râs.

—______ _ 190 ._ ___ ______

— Asta nu rn-a împiedicat să-ți apreciez farmecul.

Elissa rămase puțin decepționată.

— Este tot ce-ai apreciat la mine?

— Cum poți să vorbești așa!?

El o strânse la piept mângâindu-i părul cu tandrețe.

— Iubesc tot ce-ți aparține, draga mea.

Umoral tău, inteligența ta, sinceritatea ta...

totul! Săptămânile care s-au scurs mi-au dat senzația unui Unui vis minunat...

Un oftat umflă pieptul Eîissei.

— Noroc că a sosit momentul trezirii!

— Troy rămase uimit.

— Cum adică?"

— Mâine totul se va decide. Ori Bradley îmi va da banii... imic nu se va întâmpla, în acest caz, cred că nu mai există o speranță.

— De ce-ți faci probleme dinainte?

Acesta nu era nici pe departe răspunsul
pe care tânăra femeie îl aștepta!
— Oh! Am devenit pesimistă, murmură ea. *

— îți promit că în curând vei pleca la Los Angeles cu o ză plină de bancnote.
- Și tu, Troy?
Cum el nu răspundea, ea insistă.
— Tu ai să te trezești fără slujbă!

— Oricum, asta nu este o muncă plăcută.
191
— Și în clipa când Jellico își va da seama de tot, nici tu nu vei mai putea să rămâi la Mandrego. El nu va înceta să se răzbune. Și fii convins că va găsi un pretext ca să te trimită la închisoare...

— încetează să te mai frământi, draga mea. Sunt destul de mare încât să am grijă de mine.
Aceste cuvinte sunară la urechile Elissei ca un adio. Un adio definitiv... în acea clipă avu impresia că inima i se rupe în mii de bucățele.
— îmi fac probleme, și e normal! De ce n-ai veni tu împreună'cu mine la Los Angeles? insistă ea în continuare. Te-as ajuta să-ți găsești o slujbă.
El ezită.
— Va trebui să discutăm toate astea, draga mea. Dar nu acum.
— Tu crezi că ne mai rămâne mult timp?
— îl întrebă ea cu amărăciune.

— Când vom termina cu Jellico, vom avea destul timp, o asigură el.
Nu era adevărat, iar ea știa acest lucru. Dacă reușeau să intre în posesia banilor escrocați d*e Jellico de la tatăl Elissei, atunci ar fi trebuit să părăsească imediat Mandrego pentru a evita represaliile. Și începând de acolo drumurile lor se despărțeau.
De ce voia Troy să îndulcească această despărțire?
__ _—_ 192 —. _
— Dacă lucrurile se vor precipita și nu o să mai avem timp e spunem nici măcar adio, eu țin să-ți mulțumesc chiar m, spuse ea cu o voce nesigură, îți voi rămâne unoscătoare toată viața.
în lumina argintie a lunii, chipul lui Troy deveni grav.
— Nu-mi datorezi nimic. Știi bine că am făcut asta pentru unoștința...
— Dar eu voi fi acela care voi lua banii!

— Aș vrea să pot să-ți ofer o parte... Dar, din nefericire, e osibil. Trebuie să înapoiez această sumă. Mi-am jurat să bilitez memoria tatălui meu.

Troy o liniști.

— Te înțeleg foarte bine, draga mea.

Apoi, pe un toii șoptit, murmură:

— As vrea ca și tu, la rândul tău, să mă înțelegi... Cuprinse e mâini fața Elissei și o privi cu pasiune... Orice s-ar întâmpla, u uiți că te iubesc.

Liniștită, Elissa adormi imediat, îndată ce respirația ei eni regulată, Troy se strecură încet din pat și se îmbrăcă. oi se îndepărtă pe alee, iar cinci minute mai târziu, motul puternic al motorului Ferrari străbătu liniștea nopții.

A doua zi, dimineața, Elissa se trezi în brațele lui Troy. ea un sentiment de

deznădejde. Deci totul se sfârșise... Aceasta

/

fusese poate ultima lor noapte împreună. Când Troy se ridică, Elissa îi admiră silueta atletică cu amărăciune în suflet.

— Trebuie să ai mare succes la femei, remarcă ea cu un ton sec.

— Din fericire, numai tu contezi pentru mine!

— Atunci va trebui să trăiești din amintiri.

Nici nu terminară bine micul dejun când se auzi soneria telefonului. Troy răspunse.

— Ei bine, vă aștept! exclamă Jellico, fără altă introducere.

— V-ați trezit devreme! remarcă Troy, neglijând la rândul lui orice formulă de politețe.

— Deci, când ați decis să veniți la mine?

— Noi tocmai luam micul dejun, Elissa și cu mine... Făcu o pauză voit... Am niște probleme! adăugă el dintr-o suflare.

— Ce fel de probleme?

— Așa cum am prevăzut, ea nu vrea să audă vorbindu-se de dumneavoastră.

Devenind nervos și nerăbdător, Jellico începu să urle la celălalt capăt al firului.

— Ascultă, Benedict! Am căzut de acord asupra unui lucru, tu și cu mine!

— Uitând să ținem cont și de partea principală.

L

Elissa asculta această convorbire cu o teamă crescândă. Nu cumva Troy mergea prea departe? Dacă Jellico renunța și nu mai voia să audă de ei?...

— Dacă n-ajungi la nici un rezultat cu frumosul, încearcă cu forța, îi sugeră Jellico cu un râs răutăcios. Câteva lovituri o vor îmblânzi și pe cea mai recalcitrantă dintre femei.

— Puteam să mă aștept la o astfel de sugestie din partea dumneavoastră! făcu Troy cu dezgust.

— Te rog să nu-mi ții lecții! exclamă JellicOj stăpânindu-se din ce în ce mai greu. încep să mă satur de toate figurile astea. Deci, spune acestei idioate că vreau să devin asociat în afacere. Iar dacă te refuză în continuare, am s-o arunc în închisoare împreună cu tine.

— Sub ce acuzare?

— Nimic mai simplu! Am să4 povestesc șefului politiei cum ați încercat amândoi să-mi forțați casa de bani. Râsul său sarcastic răsună din nou. Autoritățile îmi sunt foarte devotate. Cuvântul tău nu va face doi bani în fața cuvântului meu...

Dar nu v-ar folosUa nimic dacă ne-ați -3. închisoare. - "

s face cercetările pe cont propriu. ^ . să intru în asociere când pot să

195

acționez singur? Mai mult, nu mai e nevoie să împart beneficiile.

— Uitați un detaliu important: harta!

— în timp ce voi veți moțăi în celula voastră, voi avea tot timpul s-o caut!

— Dar harta nu-i aici! triumfă Troy.

— După ce a fost dată spargerea la bungalow, m-am gândit s-o pun la loc sigur, la Miami. *

— V-ați ascuns de mine?

— Ba, de loc. A doua zi, după spargere, Elissa a luat avionul spre Miami. Cu harta, bineînțeles...

De data aceasta Jellico rămase fără replică.

— Bine jucat! murmură el în cele din urmă. Apoi, fără entuziasm, adăugă: Ați câștigat... Și acum, cum s-o facem pe Elissa să 'fie rezonabilă? Ea are acum toate atuurile jocul ui!

— Știu... Cu toate acestea, nu este pierdută orice speranță, deoarece pentru a începe căutările noi avem nevoie de capitalul dumitale...

— încearcă să folosești toate argumentele pentru a o convinge.

— Desigur, contați pe mine...

Troy închise telefonul și se întoarse către Elissa al cărei chip trăda neliniștea.

— Ce nebunie! exclamă ea. Mi-e teamă că ai întrecut măsura!

— Ba deloc! M-am distrat copios...
196

— Dacă lăsa totul baltă?

— Tu îl cunoști prea puțin! Este putred de bogat, dar niciodată n-are bani suficienți.
Elissa își aruncă părul pe spate cu o mișcare scurtă a capului.
— Aș vrea ca totul să se sfârșească.

— Și euî o asigură Troy, căzând pe gânduri.
După ce-și termină ceașca de cafea, Elissa se retrase pentru a se îmbrăca. Reveni puțin mai târziu, îmbrăcată cu un pantalon alb și un tricou bleu Asortat la culoarea ochilor ei,
— Sunt gata! îl anunță ea.
Troy se forță să râdă:
— Parc-ai merge la eșafod. Hai, zâmbește... Mai ai puțin și vei fi bogată. Bineînțeles, până în clipa în care vei da jumătatea de milion de dolari proprietarilor legitimi.
Jellico îi aștepta pe terasă. Chipul crispat al Elissei nu prevestea nimic bun și el se întoarse către Troy neliniștit. Acesta din urmă îl asigură imediat:
— După îndelungate discuții, Elissa a acceptat să deveniți asociatul nostru.

— Ei bine, sunt încântat că, până la Urmă, totul s-a aranjat! Când veți merge să aduceți harta?
Elissa respiră profund. Venise momentul să-și joace rolul...
— înainte de asta aș vrea să pun la punct câteva detalii.
— Totul a fost deja discutat cu Benedict, încercă s-o scurteze Jellico.

— Păcat că nu m-ați consultat și pe mine... Amândoi uitați că cheia succesului este în mâinile mele.
Jellico o măsură cu dispreț.
— Haide, spune ce vrei!

— Nici nu se pune problema să împărțim în trei părți egale!
Fața lui Jellico se întunecă.
— Benedict și cu mine am căzut de acord asupra modalităților de împărțire!

— Troy nu se pricepe la afaceri! spuse ea cu siguranță, urmărind privirea haină a lui Jellico... Pentru ce motiv să primești o treime din comoară? îl întrebă ea.

Troy o cuprinse de umeri.

— Haide, draga mea! Calmează-te... De ce să revenim asupra deciziei?

Ea îl privi eu mirare.

— Este incredibil! De f apt, de partea cui ești tu? De a lui sau de a mea?

După ce-i aruncă o privire rușinată lui Jellico, Troy îi spuse:

— Am să vorbesc eu cu ea.

Cu voce șoptită, dar destul de tare pentru a ajunge la urechile lui Jellico, Troy încerca s-o convingă pe Elissa cu o mimică largă.

— Știi bine, draga mea, că nici mie nu-mi place să împart cu .. Dar ai tu altă soluție?

— Costă într-adevăr foarte mult închirierea unui vas cu t cu echipajul!

— Vezi, Elissa! Suntem pe punctul de a descoperi o moară incalculabilă!

Vocea lui deveni mai puternică.

— Milioane și milioane de dolari! Vom deveni bogați! or fi bani suficienți pentru noi toți...

— Da, dar...

— Visele noastre vor deveni în sfârșit realitate! O să em vile elegante, un iaht superb, vom locui numai în castele, să te îmbraci îa cele mai mari case de modă...

După o mică pauză, adăugă.

— Da, visele noastre cele mai îndrăznețe sunt în mâna astră... Hai să nu gafăm pentru un capriciu!

Ca și cum ar fi fost hipnotizată de perspectivele care i se ereau, Elissa privea în gol. Troy o conduse către Jellico.

— S-a aranjat totul.

— Bravo! Ești foarte abil... Ce forță de convingere ai! acă m-as arunca din nou în lumea afacerilor, ți-aș oferi un st foarte bun.

— După ce vom aduce la suprafață toate comorile care zac epavă, n-am să mai muncesc niciodată! îl asigură Troy cu nvingere.

Jellico nu voia să piardă timpul.

— Am să-i telefonez imediat lui Bill Reilly. Trebuie să alcătuiască o echipă de scufundători profesioniști... Apoi se întoarse către Ellissa... în ceea ce te

privește, poți să pleci la Miami cu avionul chiar în seara asta. Și să te reîntorci mâine dimineață...

— Foarte bine! îl asigură Troy. Astfel vom putea începe căutările fără întârziere.

Entuziasmul lui Jellico creștea mereu. - Da! Si noi...

— Un moment! îi întrerupse Elissa. Credeți că vă dau harta fără vreo garanție?

— Vreau înainte o garanție de cinci sute' de mii de dolari.

— E nebună! exclamă Troy.

— Nu-mi dai garanția, nu-ți dau harta.

— Benedict, fă-o să înțeleagă!

— De această dată nu mă mai las convinsă, îi asigură Elissa. De ce as avea încredere în dumneata? Ai fi în stare să-mi furi harta și să mă azvârli în închisoare!

.- Eu?

— Dumneata n-ai ezita să ne denunți la poliție sub acuzații false. Troy mi-a vorbit de amenințările dumitale!

— Eram nervos, puteam să spun orice...

Elissa se îndreptă.

— Nu-mi dai garanția, nu dau harta, repetă ea pe un ton ultimativ.

200 —

— O jumătate de milion de dolari? se lamenta Jeliico.

— Și bani lichizi! Vei recupera acești bani îndată ce om fi în posesia comorii și partajul se va face în mod echitabil.

— Dar unde-ți închipui că voi găsi o astfel de sumă?

— în casa dumitale de bani, evident!

Jellico se înroși de furie și începu să

tremure.

— De unde știi că am bani suficienți aici?

— Haideți să terminăm această discuție!

— făcu Elissa cu scârbă. Ori accepți să-mi dai garanția erută, ori ne oprim aici...

— Voi n-aveți nici un chior! Nu veți putea nici măcar ă închiriați vaporul, fără mine!

— Crezi dumneata că ești singurul investitor din lume? I ironiza ea.

înțelegând că se află la strâmtoare, Jellico căzu pe ânduri.

— Accepți sau trebuie să-mi caut un alt partener? întrebă lissa.

Chipul ei exprima o hotărâre rece. învins, Jellico lăsă capul n jos.

— Vei avea banii! Dar în schimb, ai să-mi dai mie harta.

Elissa păru că ezită.

— Asta mi se pare cinstit, declară Troy.

— Am să te aștept la aeroport cu banii, spuse Jellico.

201

Elisa râse șmecherește.

— Cu poliția, vrei să zici! Dumneata chiar crezi că am de gând să cad într-o capcană atât de grosolană? O nu, domnule Jellico! Nu se pune problema să aduc eu harta aici... Dumneata ai să vii s-o iei de la Miami, unde ți-o voi da în schimb a cinci sute de mii de dolari.

— Dar știi bine că eu nu pot veni la Miami!

— Atunci trimite-l pe Troy.

Jellico ripostă.

— Și tu îți închipui că eu as cădea într-o cursă atât de grosolană?

— Voi da harta celui care îmi'va aduce banii, conchise Elissa. Este inutil să mai discutăm!

Nepăsătoare, se întoarse pe călcâie și se îndepărtă lăsându-l pe Troy singur în compania lui Jellico.

— Ei bine, nu-i lipsește obrăznicia! țipă Jellico, sufocat.

— Ea are dreptate să se teamă. Dumneata ai fi capabil să ne tragi pe sfoară! Dacă ai reuși să pui mâna pe hartă și să te debarasezi de noi, atunci, cel puțin, ne-ar rămâne banii în compensație.

— Ea vrea să merg în Statele Unite!

— exclamă Jellico înfuriat. Este imposibil...

— Dacă pun piciorul acolo, voi fi imediat arestat!

202

Troy se prefăcu că se gândește.

— După părerea mea, călătoria este posibilă fără prea multe riscuri. Dacă ne vom îmbarca la bordul vedetei după căderea nopții, avem toate șansele să ajungem la Miami iară să fim remarcați...

— Paza de coastă patrulează douăzeci și patru de ore din douăzeci și patru!

— Asta nu împiedică nici contrabanda, nici traficul de droguri. Ei nu pot să depisteze toate vapoarele. Și imaginează-ți că ne vor opri și ne vor controla: nu vor găsi nimic la bord și ne vor lăsa să plecăm după ce ne vor controla și identitatea.

— Exact..!

— Dar dumneata poți să mergi cu acte de împrumut. De exemplu, cu cele ale lui Mike...

Ochii iui Jellico începură să joace.

— Nu e rău deloc... Dar tu ești'în stare să ne conduci într-un port sigur în plină noapte?

— Nimic mai simplu...

— în acest caz, hai să mergem!

Jellico își frecă mâinile mulțumit.

— Ah! 'Ce festă am să le joc celor de la F.B.I.! spuse el cu satisfacție.

CAPITOLUL XI

— Plecăm la Miami în această seară, o anunță Troy pe Elissa.

Ea privi în jurul ei cu melancolie. Bunga-low-ul acela izolat îi devenise foarte familiar și foarte drag. Acum trebuia să-l părăsească.

— Trebuie să-mi pregătesc valizele, spuse ea fără entuziasm.

— Pregătește doar o valiză! Lasă aici lucrurile care nu-ți sunt imediat necesare.

— Nu este loc suficient la bordul acestei vedete pentru toate bagajele mele? se nelinişti ea.

— Tu ai să pleci cu avionul. Singură!

— Ah! exclamă ea, dezamăgită. Aș fi preferat să mergem împreună.

— Asta ar putea fi riscant. Și nu vreau să te expui vreunui pericol.

Ea se pregăti să protesteze dar el nu-i dădu răgaz s-o facă.

— Fă ceea ce ți-am spus! îi ordonă el.

Să nu ia decât o valiză? Asta nu reprezenta o dificultate prea mare pentru tânăra femeie, pentru că nu intenționa să-si păstreze toaletele strălucitoare pe care le cum-

parase pentru a-l da gata pe Jellico. Era bucuroasă să revină la stilul ei obișnuit de a se îmbrăca, elegant și discret. Troy nici n-o s-o recunoască îmbrăcată așa!

„Dar Troy nu o să mai aibă ocazia sa mă mai vadă!" gândi ea cu amărăciune.

Troy lipsi toată ziua și nu veni decât spre seară pentru a o conduce la aeroport.

în momentul când își luau rămas bun, ea se agăță disperată de gatul lui.

— Fii prudent!

— Traversarea de la Mandrego la Miami nu prezintă nici un risc! glumi el.

— Atunci de ce n-ai vrut să te-nsoțesc? % El o privi și o mângâie cu tandrețe.

— Cu un orn ca Jellico, nu se știe niciodată ce se poate întâmpla...

— Există, deci, un pericol?

Troy o îmbrățișa din nou.

— Există unul singur pentru moment:

acela de a pierde avionul. Pe curând, draga mea! Pe curând, la Miami!

După plecarea avionului, Troy se întoarse la Las Floracitas, luă valizele goale ale Elissei și le duse la Jellico.

— Ce mai vrei să fac? mormăi Jellico.

— Crezi ca cinci sute de mii de dolari vor încăpea în buzunarele dumitaie?

— Nu, bineînțeles! Am pus bancnotele într-o mică casă de bani.

________^___-~..~_i. 206

— Ia, mai degrabă, această valiză. Putem s-o ascundem cu ușurință în partea din față a vaporului. *

Jellico ridică din umeri cu indiferentă.

— Cum dorești! Vom pleca la ora nouă, nu-i așa? Sper ca Elissa va fi gata la timp.

— Ea a plecat deja cu avionul.

— Ce înseamnă povestea asta? țipă Jellico, bănuitor. De ce nu vine cu noi?

— Ea ne va aștepta la Miami. Am trimis-o înainte să pregătească totul pentru venirea noastră.

Teama lui Jellico deveni alarmantă.

— Trebuia să ne îmbarcăm, toji trei, la bordul vedetei, recuperam harta și ne reîntorceam imediat! Nu-miyplace schimbarea asta în ultimul minut! Eu...

Troy începu să-și piardă răbdarea:

— Și cum aveai de gând să ajungem în oraș? Doar nu ne vedeai ajungând în port și chemând un taxi? Mie îmi place riscul, dar nici chiar așa! O să mergem pe jos până într-un loc liniștit din oraș. Acolo ne va aștepta o mașină... Elissa a plecat special înainte ca să aranjeze toate acestea.

— A, bine! exclamă Jellico, vizibil schimbat. Puteai să-mi spui asta mai devreme!

își puse repede un revolver în buzunar, însă Troy protestă:

— Fără arme!

— Tu îți închipui că merg să mă plimb cu o jumătate de milion de dolari fără cea mai mică protecție? El se aplecă înainte QU ochii întredeschisi. Ascultă-mă, Benedict! spuse el lovind cu pumnul în masă.

— Ori mă îmbarc cu revolverul meu, ori rămân aici! Nu arn încredere în tine și în protejata ta! Apoi se juca cu arrria în mână. Asta reprezintă o garanție. Garanția că vom ajunge amândoi la mașina care ne așteaptă, Dacă-ți trece prin' cap să scapi'de mine?

— Dumneata mă crezi capabil să fac vreo crimă?

— Te cred capabil de orice, Benedict!

— Mulți ar fi capabili să omoare pentru o jumătate de milion de dolari.

Vedeta plecă în plină noapte, în direcția Miami. îmbrăcat într-un pantalon de velur negru și un tricou rulat pe gât, de asemenea negru,'Troy stătea sprijinit de balustrada vaporului. Nu departe de el stătea Jellico, care nu-l pierdea din priviri.

în sfârșit, în întunericul nopții se zăreau luminile din Miami.

— Mai avem puțin și ajungem, remarcă Troy.

— Uf! exclamă Jellico cu satisfacție.

Se vedeau marile hoteluri care se înșirau de-a lungul plajei, unul mai strălucitor decât

altul, cu piscinele imense care se prelungeau până în mare.

Troy mergea de-a lungul coastei. La un moment dat hotelurile au fost înlocuite de vilele particulare, iar apoi nu se mai văzu nimic decât o plajă pustie.

— Știi unde mergem? se neliniști Jellico.

— Aproape am și ajuns. Așteptăm semnalul luminos... Două lumini foarte scurte, urmate de o lumină mai lungă.

— Le-am văzut! exclamă Jellico.

Un tânăr îmbrăcat în jeans și tricou îi aștepta.

— Șam Carlson, se prezentă el.

îl ajută pe Troy să ancoreze vaporul. După ce-si recupera valiza, Jellico sări pe mal.

— Ne aștepți de mult timp? îl întrebă el pe Șam.

— Nu. Miss Loring mi-a dat instrucțiuni foarte precise. Ea vă așteaptă...

Toți trei luară loc în mașina parcată în apropiere și Șam îi conduse pe o stradă liniștită situată în.inima unui cartier rezidențial.

— Miss Loring locuiește vizavi, le spuse el.

Șam se grăbi să-i urmeze, dar Troy îl opri.

— Așteaptă-ne în mașină!

— Dar... de... Miss Loring încă nu m-a plătit.

— Ai să-ți primești plata după ce ne vei duce înapoi la vapor, declară Jellico.

Elissa le deschise ușa imediat și se aruncă direct în brațele lui Troy.

— Ah! Am fost foarte îngrijorată.

El o liniști.

— Tu încă n-ai aflat că eu sunt invulnerabil? glumi el.

Jellico se interpuse.

- Ai harta?

Elissa i-o întinse și, în același moment, Troy vru să se aplece să apuce valiza cu bancnote.

— O clipă! îl opri Jellico. Eu nu cumpăr ceva fără să examinez serios marfa! Asta pentru că mă aștept la ceva rău...

Un fior de groază o străbătu în acea cfipă pe Elissa. în schimb, Troy se mulțumi să ridice din umeri.

— Poftim, aștept! Dar atenție... Harta este foarte veche și e fragilă!

Falsificatorii făcuseră o treabă bună, astfel că Jellico nu întârzie să-si manifeste entuziasmul. Cu gândul la comorile care-l așteptau pe fundul mării, el deveni din ce în ce mai surescitat.

— Repede! exclamă el. Să plecăm...

— Troy deveni glumeț.

— Avem suficient timp!

Elissa îl privi mirată. De ce oare prelungea aceste.momente penibile? Niciodată în

viață nu se simțise atât de relaxată și totodată atât de nervoasă.

— As bea bucuros o ceașcă de cafea înainte cie îmbarcare, declară Troy.

— Eu prefer un whisky sec! făcu Jellico.

Elissa începu să se scuze.

— Sunt în trecere pe aici și n-am nici măcar o sticlă de alcool aici.

Jellico se îndreptă către ușă.

— Oricum, n-are importanțăl Haideți...

nu este prudent să mai rămânem.

Apoi se întoarse către Elissa.

— Hai, grăbește-te! Ce aștepți? Tu...

— Ea nu mai vine cu noi, îl întrerupse Troy.

— Cum adică!... Vrei...

Troy îl întrerupse din nou:

— Ițti închipui că vom lăsa o jumătate de milion de dolari în acest apartament? Oricine poate forța ușa si...

— De unde să ghicească că este ceva de furat aici?

— Nici nu mă gândesc să risc inutil, declară Troy pe un ton fără replică.

Jellico se strâmbă, nemulțumit. — Asta nu-mi place! Nu-mi place deloc...

— Că ea "vine.sau că rămâne, ce imporrită are9 întrebă "; j. Dumneata ai hartav

Jellico nu păru.«. >c convins,

211

— încep să înțeleg! exclamă el. Acum, când aveți banii, o să mă aruncați peste bord și o să vă recuperați harta! Așa, veți câștiga totul!

— E ridicol!

— Aveți nevoie de un alibi... Dacă se va găsi corpul meu, tu vei pretinde că ai petrecut noaptea - cu ea la Miami! Jellico scoase revolverul din buzunar. Dar voi mă credeți un imbecil? tună 'el. Ea va merge cu noi! O s-o iau ca ostatic și la cel mai mic gest greșit din partea ta, voi trage în ea!

Zicând acestea izbucni într-un râs satisfăcut.

— Ha! Ha! Eu'nu mă joc cu voi!

— Elissa, culcă-te! ordonă Troy. Repede! r

Dintr-o săritură, se aruncă asupra lui Jellico și cei doi se încleștară într-o luptă crâncenă. Rămasă într-un colț al camerei, cu ochii măriți de frică, Elissa nu era capabilă să facă un gest sau să scoată vreun sunet.

Deodată ușa se deschise și în prag apăru Șam Carlson', însoțit de alți doi bărbați. Săriră cu toții în ajutorul lui Troy, imobili-zându-l pe Jellico.

— Poliția! spuse unul din oameni. Am un mandat de arestare împotriva ta, Jellico.

Acesta din urmă păli, dar protestă cu vigoare în continuare:

'. 212

— Este o greșeală în ceea ce privește persoana! Eu mă numesc Mike Gorshak.

— Vreți să-mi vedeți actele?

— Urmează-ne, Jellico!

— Vă înșelați, v-am spus, deja!

— Ai să ne mai explici la secție!

— N-aveți dreptul să arestați un cetățean cinstit! N-am făcut nimic... Și scoase actele de identitate pe care le împrumutase de la paznic.

— Mă numesc Mike Gorshak!

Luându-si un aer ofensat, adăugă:

— Duceți-mă la secție dacă doriți! N-o să faceți decât să-mi cereți scuze de îndată ce vă veți da seama de greșeală.

Șam râse cu duritate.

— După ce-ți vom lua amprentele, mă îndoiesc că va mai exista cea mai mică incertitudine asupra identității tale, Jellico!

Escrocul se întoarse către Troy.

— Tu ești acela care m-ai trădat! exclamă el.

— Da, bine lucrat, Troy! făcu Șam. Dar as vrea să te întreb de ce te-ai opus să te conduc până în apartament...

— Știam că este înarmat. Si doream să evit orice expunere...

Elissa înțelese în sfârșit de ce Troy nu se grăbea să plece.

Jellico strânse pumnii.

— Trădătorule! N-am să ezit să te împușc pe la spate când voi avea Ocazia!

Troy pufni în râs.

— Prea târziu!

— Te-am scos din inimă, Benedict! Ți-am oferit o slujbă, iar tu așa îmi mulțumești?

Chipul lui Troy deveni dur.

— Toți cei pe care i-ai escrocat îmi vor mulțumi! îi aruncă el.

— Ascultă! exclamă Jellico cu agresivitate. Iată ce se întâmplă cu un binefăcător al umanității! Mă tratezi ca pe un escroc, dar nici tu nu valorezi mai mult! Dacă-ți închipui că vei pleca cu banii mei...

Jelîico se întoarse către polițiști.

— Vreau banii mei înapoi! El m-a escrocat de o jumătate de milion de dolari!

Neîncrezători, cei trei bărbați îl întrebară pe Troy din priviri. Acesta se mulțumi să ridice din umeri.

— Vorbește prostii!

Și întorcându-si buzunarele pe dos, adăugă râzând: .

— Am aerul să am o asemenea bogăție cu mine?

Jellico tremura de furie.

/N.— In valiză!

Elissa se îngălbeni. Tocmai acum, la sfârșit, să piardă o partidă atât de aspru disputată?

214

— Acea valiză aparține doamnei Loring, declară Troy.

— Nu-I ascultați! implora Jellico.

în momentul în care cercul se strângea în jurul lui, Jellico oia să-și ia o ultimă revanșă.

— Examinați valiza, continuă Troy.

Veți constata că are inițialele E.L. — Elissa Loring și u exista nici un cap de acuzare împotriva acestei doamne. u aveți nici un mandat de percheziție și, în consecință, nu veți nici un motiv' să-i răscoliți bagajele!

Furios, Jellico răcni puternic, în timp ce polițiștii încercau ă-l ia.

— Să mergem la secție! spuse unul din ei.

— Ți-am rezervat o celulă într-un cartier de mare securitate, dăugă altul.

— Și în nici un caz, n-ai să fii curând liber, completă al treilea.

După^ plecarea lor, Elissa se prăbuși pe fotoliu, își simțea icioarele de cârpă și nu mai vedea...

Troy se așeză lângă ea și îi luă mâna.

— Gata... Totul s-a terminat, iubirea mea!

— Nu-mi vine să cred, murmură ea. Deși banii se află în aliza mea! Nu-i așa?

— Desigur!

Troy izbucni în râs.

—— 215 — '

— îți imaginezi ce figură o să facă Jellico când gardianul de la închisoare îi va face inventarul obiectelor găsite asupra lui? O hartă falsă cu comori...

Bucuria lui deveni și mai mare.

— Abia aștept să văd mâine titlurile ziarelor!

Puțin câte puțin, Elissa își reveni. Un gând nu'-i dădea pace.

— Tu ai anunțat poliția?

- Da.

Ea dădu din cap.

— Deci tu erai pe urmele lui Jellico înainte ca eu să ajung la Mandrego?

— Fac parte din echipa F.B.I. din Washington.

Elissa fu străbătută de un frison.

— De ce nu mi-ai spus nimic? De ce m-ai lăsat să cred că ești un simplu amărât angajat din mila lui Jellico? Te-ai îndoit de mine? Elissei i se puse un nod în gât. Am impresia că mă aflu în fața unui necunoscut!

— Sunt același om din Mandrego, draga mea!

Ea îl respinse. Considera că i se destăi-nuise în totalitate, în timp ce el nu-i spusese decât jumătăți de adevăruri.

— Probabil că ai râs de mine atunci când ți-am propus să te ajut să-ți găsești o slujbă!

Apoi oftă... Oricum, probabil că nu ți-a

păsat prea mult de mine! murmură ea cu amărăciune. se apropie de ea.

— Te iubesc, Elissa. Ești o femeie adorabilă, generoasă, gentă...

— .. .si naivă, mai ales! termină ea în locul lui... Elissa îl nse din nou... Nu mai suntem la Mandrego.

— Elissa.

Ea se liniști.

— Farmecul razelor lunii nu mai folosește la nimic! am uitat mireasma florilor, freamătul frunzelor de ieri și zgomotul valurilor. Totul s-a terminat! Tu te vei ce la Washington, iar eu la Los Angeles, și...

Troy o întrerupse.

— Si unde vom merge în voiajul de nuntă*/

Elissa tresări. «

— Tu... tu vrei să ne căsătorim?

— Pentru a putea pleca în voiajul de nuntă, trebuie să te orești!

— Am crezut că a sosit timpul să ne spunem adio pentru una, se bâlbâi ea.

— Dimpotrivă, totul începe, chiar acum!

- Ah! Troy...

De bucurie, Elissa sări de gâtul lui. Buzele lor se întâlniră n sărut fără sfârșit. Apoi Troy ridică capul și o privi cu ste.

— Te iubesc enorm, îi spuse el dintr-o suflare.

— Și eu te iubesc...

Strângând-o puternic în brațe, Troy o ridică și o duse în pat.

— Nu pot să trăiesc fără tine, Elissa, dragostea mea!

- SFÂRȘIT -